

WYDAWNICTWA POLSKIEGO ZWIĄZKU
WYDAWCÓW DZIENNIKÓW I CZASOPISM

TOM II

USTAWODAWSTWO P R A S O W E

ZBIÓR USTAW, ROZPORZĄDZEŃ I OKŁADNIKÓW
ORAZ ORZECZNICTWO SĄDÓW

ZEBRAŁ I OPRACOWAŁ
LEON ZIELENIEWSKI

Suplement I

WARSZAWA — 1934

Skład Główny w Księgarni F. Hoessicka

USTAWODAWSTWO PRASOWE

10619

TEGOŻ AUTORA:

Plebiscyt w prawie narodów. Warszawa. 1928, str. 106.

Ustawodawstwo językowe Rzeczypospolitej Polskiej.
Warszawa, 1930, str. 204.

Ustawodawstwo prasowe. Zbiór ustaw, rozporządzeń
i okólników oraz orzecznictwo sądów. Warszawa 1933,
str. 292.

Regulamin Senatu na tle regulaminów oraz praktyki izb
ustawodawczych w Polsce i innych państwach. Warsza-
wa 1933, t. I str. 205, t. II str. 93.

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Tekst z orzecznictwem Sądu Najwyższego i Najwyższego Trybunału
Admin. Warszawa 1933, str. 125.

P. 62 422/27

WYDAWNICTWA POLSKIEGO ZWIĄZKU
WYDAWCÓW DZIENNIKÓW I CZASOPISM

TOM II.

USTAWODAWSTWO P R A S O W E

ZBIÓR USTAW, ROZPORZĄDZEŃ I OKÓLNIKÓW
ORAZ ORZECZNICTWO SĄDÓW

ZEBRAŁ I OPRACOWAŁ
LEON ZIELENIEWSKI

Suplement I

WARSZAWA — 1934

Skład Główny w Księgarni F. Hoesicka

100

Odbito w Zakładach Graficznych
Tow. Wydawn. »BŁUSZCZ«
Warszawa, Solec 87.

BIBLIOTEKA UNIwersYTECKA
im. Jerzego Giedroycia w Białymstoku

FUW0164305

248000

b-264/04p

CZĘŚĆ I.

UZUPEŁNIENIA USTAW, ROZPORZĄDZEŃ I OKÓLNIKÓW
ORAZ ORZECZNICTWA SĄDÓW WYDRUKOWANYCH
W TOMIE I.

I.

PRZEPISY ZASADNICZE

63.

KONSTYTUCJA z 17 marca 1921 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 267).¹⁾

Orzeczenie Sądu Najwyższego do art. 105.

Brak obowiązku poddania się cenzurze prewencyjnej, wynikający z wyrażonej w art. 105 Konstytucji zasady wolności prasy i wymienionego tam zakazu wprowadzenia cenzury prewencyjnej, nie może stać na przeszkodzie dobrowolnemu zrzeczeniu się wzmiankowanych uprawnień przez poszczególne osoby, które celem zapobieżenia rozpowszechnianiu pisma o treści przestępnej i uniknięcia wynikających z tego tytułu odpowiedzialności, same na siebie wkładają obowiązek takiej cenzury, posługując się nim, jako środkiem ostrożności. (Z motywów wyroku Izby II S. N. z 23.I 1930, II 3 K. 753/29. Orzecznictwo Sądów Polskich 1930, poz. 280).

¹⁾ Uzupełnienie orzecznictwa Sądu Najwyższego wydrukowanego na str. 11 — 13 tomu I.

Dekret z 7 lutego 1919 r. w przedmiocie tymczasowych przepisów prasowych.

Pismo okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z 28 czerwca 1933 r. Nr. A. A. 16b. 3 w sprawie właściwości władz do wydawania zarządzeń o zajęciu druków zagranicznych. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 12, poz. 164).

Jakkolwiek obowiązujący okólnik Nr. 3 z dn. 3.I.1924 r. Nr. BC. 51/24 (Zb. Zarz. M. S. Wewn., str. 1248), wyraźnie określa właściwość władz i postępowanie w sprawach nakładania aresztu (zajęcia) na druki zagraniczne, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych coraz częściej otrzymuje od wojewódzkich i powiatowych władz administracji ogólnej już to druki zagraniczne z wnioskiem o ich zajęcie na zasadzie art. 33 dekretu prasowego z dn. 7.II.1919 r. (Dz. P. P. Nr. 14, poz. 186), jak też wnioski o sprostowanie względnie uzupełnienie zarządzeń Ministerstwa w tych sprawach w błędnym przekonaniu, iż wyłącznie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych na zasadzie art. 33 dekretu jest uprawnione do wydania zarządzeń o zajęciu druków zagranicznych.

Celem uniknięcia zbytecznej korespondencji w każdej poszczególniej sprawie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, co następuje:

1) W myśl art. 27 dekretu prasowego i art. 1 rozporządzenia wykonawczego Min. Spraw Wewnętrznych z dn. 12.II.1919 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 12, poz. 138), nakładanie aresztu na pojedyncze druki (zajęcie) należy do zakresu działania powiatowych władz administracji ogólnej, a na obszarze m. st. Warszawy do kompetencji P. Komisarza Rządu (rozp. Min. Spraw Wewnętrznych z dn. 7.VIII.1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 685), bez względu na to, czy to są druki krajowe, czy też zagraniczne, lecz z ten ograniczeniem, iż odnośne zarządzenia wymagają zatwierdzenia władz sądowych (art. 28 dekretu).

2) Na zasadzie art. 33 dekretu również Ministrowi Spraw Wewnętrznych przysługuje prawo zarządzania aresztu poszczególnych druków zagranicznych, rozpowszechnionych w Państwie,

lecz bez ograniczenia, zawartego w art. 28 dekretu. Z uwagi na to, że zarządzenia Min. Spraw Wewnętrznych o zajęciu druków zagranicznych byłyby stale opóźnione zwłaszcza w stosunku do czasopism zagranicznych, przeto w praktyce wydają je i niezwłocznie wykonują przy pomocy organów policyjnych tylko władze, sprawujące bezpośredni nadzór nad drukami, t. j. powiatowe władze administracji ogólnej (Komisarjat Rządu m. st. Warszawy), natomiast Min. Spraw Wewnętrznych na zasadzie art. 33 dekretu wydaje jedynie zarządzenia o odebraniu drukom zagranicznym debitu pocztowego.

3) Niezależnie od władz administracji ogólnej także władze sądowe i prokuratorskie są uprawnione do wydawania zarządzeń o zajęciu wszelkich druków tak krajowych, jak i zagranicznych na zasadzie art. 153 K.P.K., a także i art. 158—161 K.P.K., jeśli chodzi o zajęcia druków w urzędach pocztowych, telegraficznych i kolejowych. Ponieważ obowiązujące przepisy K.P.K. nie zakreślają władzom sądowym i prokuratorskim żadnych terminów do wydania zarządzeń o zajęciu druków, przeto powiatowe władze administracji ogólnej powinny zasadniczo same nakładać areszt na druki na zasadzie art. 27 dekretu, przysyłając właściwym władzom prokuratorskim względnie sądowym jedynie odpisy tych zarządzeń wraz z pojedynczymi egzemplarzami zajętych druków, celem stwierdzenia tych zarządzeń przez władze sądowe po myśli art. 28 dekretu prasowego.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P.P. Wojewodów o podanie niniejszego pisma do wiadomości powiatowych władz administracji ogólnej i dopilnowanie, aby czynności, związane z nakładaniem aresztu na druki zwłaszcza na druki zajęte w urzędach pocztowych, kolejowych i celnych, były możliwie szybko i sprawnie załatwiane.

Orzeczenie do art. 20 i 21 dekretu z 7 lutego 1919 r.

Dekret prasowy z 1919 r. mówi w art. 20 o drukowaniu obwieszczeń urzędowych, a w art. 21 o drukowaniu zaprzeczeń i sprostowań również urzędowych. Natomiast o drukowaniu wyroków sądowych niema mowy. Logicznie rozumując wyrok, należałoby zaliczyć do kategorii zaprzeczeń, albowiem z istoty swej jest on uroczystą i absolutnie stanowczą formą zaprzeczenia tego, co poprzednio w czasopiśmie umieszczone zostało. Poza tem jest on zaprzeczeniem, pochodzącem od urzędu państwowego, gdyż wydrukowania domaga się Prokurator jako władza wykonująca wyrok. Skoro więc według art. 21 zwykle zaprzeczenie, pochodzące od urzędu państwowego wydawca obowiązany jest umieścić bezpłatnie, to tembardziej powinien to uczynić jeżeli chodzi o umieszczenie wyroku. Jednakże takie wnioski wysnute z art. 21 stanowiłyby wykładnię rozszerzającą tego przepisu, która w prawie karnem jest niedopuszczalna. Z tego więc

względem wyroków należy zaliczyć do kategorii obwieszczeń, o których mówi art. 20. Będzie to również wykładnia rozszerzająca, ale dopuszczalna, bo korzystna dla oskarżonego. Obwieszczenia przewidziane w tym artykule są płatne. W kwestii czy zapłata ma nastąpić z góry czy też z dołu przepis ten milczy. Jest to wątpliwość i to tego rodzaju, która ma zadecydować o winie względnie niewinności oskarżonego. Wątpliwość ta w myśl przyjętej zasady, że wszelkie wątpliwości tłumaczy się na korzyść oskarżonego, należy również korzystnie wytłumaczyć dla niego. Skoro więc uzależnił on wydrukowanie wyroku od uprzedniego uiszczenia kosztów tego druku, to w tych warunkach nie dopuścił się on jeszcze przestępstwa przewidzianego art. 306 K.K. (Z motywów wyroku Sądu Grodzkiego w Lublinie z 3 lutego 1934 r. Kg. 13/34).

65.

KODEKS KARNY Z 1903 R.

Orzeczenie Sądu Najwyższego do art. 309.

Przewidziane w art. 309 K. K. z r. 1903 środki, a mianowicie: zawieszenie wydawnictwa periodycznego lub zabronienie go na zawsze oraz zamieszczenie wyroku sądowego w najbliższym numerze wydawnictwa, mają charakter kar dodatkowych a nie środków zabezpieczających, zastosowanie ich jest więc dopuszczalne tylko w przypadku wyroku skazującego. (24.XI 1932, N. 1 K. 1203/32 Zbiór Orzeczeń 1933, poz. 19).

66.

USTAWA PRASOWA z dnia 15 października 1868 roku.

Orzeczenie Sądu Najwyższego do § 3.

Przepis § 3 ustawy z 15.X. 1868 r. obciąża odpowiedzialnością za rozgłoszenie karygodnej treści pisma drukowego pewne wymienione w tym artykule osoby nawet w tym wypadku, gdy osobom tym nie można przypisać świadomości obelżywej właściwości rozpowszechnianej wiadomości, jeśli tylko w działaniu ich można dopatrzeć się zaniedbania uwagi, przy zastosowaniu której karygodna treść nie zostałaby w piśmie drukowym zamieszczona. (15.IX. 1932, Nr. 3 K. 702/32).

67.

USTAWA z dnia 9 lipca 1894 r. (Dz. p. p. Nr. 161).

Austrjackie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśniło (Dziennik rozporządzeń austr. Ministerstwa Sprawiedliwości

z r. 1903 str. 96), że wspomniane w § 2 noweli prasowej z 9 lipca 1894 r. Nr. 161 Dz. p. p. zezwolenie na sprzedaż krajowych pism periodycznych, odnosi się do tych wszystkich krajowych pism periodycznych, co do których uczyniono doniesienie o zamiarze ich wydania po myśli § 10 ustawy prasowej tak, że indywidualne wymienianie poszczególnych czasopism krajowych przez starającego się o zezwolenie na sprzedaż czasopism nie jest wogóle potrzebne.

68.

USTAWA PRASOWA z dnia 7 maja 1874 roku.

Orzeczenia Sądu Najwyższego do §§ 20 i 21.

Paragrafy 20 i 21 ustawy prasowej z 7 maja 1874 r. stwarzają domniemanie sprawstwa przeciw odpowiedzialnemu redaktorowi w wypadkach, gdy treść druku zawiera istotę przestępstwa, oskarżonego pociągnięto zaś do odpowiedzialności nie za przestępstwo popełnione treścią artykułu, lecz za umieszczenie odbitki artykułu, który uległ w innej gazecie tymczasowemu zajęciu. Paragrafy 20 i 21 ustawy prasowej, jako wyjątkowe, nie mogą być rozszerzająco interpretowane, zresztą samo brzmienie § 28 ustawy prasowej czyni karygodność zależną od świadomości o zarządzonej nałożeniu aresztu. Z tego wynika, że oskarżonemu należy udowodnić, iż wiedział o obłożeniu aresztem przedrukowanego artykułu. (30.IX. 1932 Nr. 4 K. 655/32).

W myśl § 20 ust. pras. w stosunku do odpowiedzialnego redaktora istnieje zawsze domniemanie, że zamieszcza w swym czasopiśmie artykuły i wizerunki z wiedzą o ich znaczeniu i z rozmyślnym zamiarem, dopóki nie udowodni, że szczególne okoliczności wyłączają możliwość poczytania jego sprawstwa; w myśl zaś § 21 tejże ustawy odpowiedzialny redaktor tylko wówczas nie ulega karze, za umieszczenie artykułu lub wizerunku o treści przestępnej, o ile do czasu ogłoszenia wyroku 1-ej instancji wykaże między innymi, że autorem ich jest osoba, którą mogła osiągnąć we właściwym czasie władza sądowa Państwa Polskiego. (Orzeczenie z 30.IX. 33 Nr. 3 K. 619/33. Głos Sądownictwa 1934, Nr. 3).

Orzeczenie Sądu Najwyższego do § 25.

Ustalenie przedawnienia na mocy art. 25 ustawy prasowej Rzeszy Niemieckiej nie może pociągnąć za sobą umorzenia postępowania, gdyż z wyroku nie wynika, aby dane czasopismo nie było rozpowszechnione i w innych dzielnicach Rzeczypospolitej, jeżeli zaś było, to w takim razie należy czyn oskarżonego ocenić pod kątem widzenia ustawodawstwa i tej innej dzielnicy,

w której rozpowszechnienie nastąpiło, z zastosowaniem następnie przepisów obowiązującego obecnie Kodeksu Karnego, jeżeli poprzednie prawo nie jest dla oskarżonego względniejsze. (Orzeczenie Izby II S. N. z d. 28.IV 1933 Nr. 4 K. 1101/32).

69.

KODEKS KARNY z 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 571).

Orzeczenia Sądu Najwyższego.

Usiłowanie rozpowszechniania zapomocą druku (art. 23 K. K.)¹⁾.

Skoro egzemplarze gazety, zawierające inkryminowany artykuł, były już zgodnie z wolą oskarżonego wydrukowane i przygotowane do wypuszczenia, to uczynił on wszystko, co ujawniło zamiar jego dokonania danego przestępstwa, t. j. rozpowszechnienia artykułu. Okoliczność, że cały nakład był przez władze skonfiskowany, nie ma tu znaczenia dla kwalifikacji przestępstwa z art. 23 K. K. jako usiłowanie, gdyż do pojęcia usiłowania wystarczy, jeżeli sprawca mniemał, że działanie jego wywoła skutek przestępny czyli rozpowszechnienie wspomnianego artykułu. (Orzec. z 11.V.33 Nr. 1. K. 258/33). (Gazeta Admin. i Pol. Pań. 1933, Nr. 14).

Znieważenie władzy, a krytyka poczyniń Rządu (art. 127 K. K.).

Krytyka poczyniń Rządu w przemówieniach czy też prasie, nieraz bardzo ostra, ale utrzymana w ramach rzeczowych argumentów, jeżeli tylko nie zmierza w sposób demagogiczny do podważania autorytetu władzy i poniżenia jej i nie jest wprost negacją jakiegokolwiek poszanowania władzy, jest dopuszczalna i nie może być uważana za występki z art. 127 K. K. (Orzec. z 2.V.33. Nr. 4 K. 201/33. Gaz. Adm. i Pol. Pań. 1933. Nr. 16).

Jak najsurowsza krytyka, choćby nawet była niesłuszna, nie jest przestępstwem, lecz pod warunkiem, że nie wychodzi poza granice podyktowane względami poczucia przyzwoitości i interesu państwa. Z tych względów nie może ona przez dobór wyrażań i porównań wywołać uczucia pogardy i lekceważenia rządu, będącego przy władzy, gdyż przez to podkopuje w społeczeństwie autorytet władzy i rozbudza instynkty anarchiczne. Okoliczność, że artykuł nie doszedł do rąk czytelników, jest obojętna, gdyż usiłowanie ulega tej samej karze, co czyn dokonany. (Orzec. S. N. z 4.VII.1933 Nr. 4 K. 230/33. Gaz. Adm. i Pol. Państw. 1934, Nr. 6).

¹⁾ § 1 art. 23. K.K. ma następujące brzmienie: „Odpowiada za usiłowanie, kto w zamiarze popełnienia przestępstwa przedsięwzima działanie, skierowane bezpośrednio ku urzeczywistnieniu tego zamiaru, lecz zamierzonego przestępstwa nie dokonywa”.

Rozpowszechnianie publicznie wiadomości z dochodzenia lub śledztwa (art. 159 § 1 K. K.).

Nie podpada pod przepis art. 159 K. K. omawianie publicznie wiadomości powszechnie znanych, gdyż omawianie takie nie jest rozpowszechnieniem, przez które należy rozumieć podanie do wiadomości ogółu rzeczy nieznanych ogółowi, nie zaś wiadomości, o których ogół i bez tego dobrze jest poinformowany.

Przepis art. 159 K. K. ma na celu ochronę prawidłowego wymiaru sprawiedliwości przez zabezpieczenie śledztwa i dochodzenia od przedwczesnego rozpowszechniania wiadomości, ujawnionych w śledztwie lub dochodzeniu, co mogłoby wykrzyć przestępstwa utrudnić, bądź nawet sparaliżować.

Ponieważ art. 159 dotyczy wiadomości „z dochodzenia lub śledztwa”, przeto nie obejmuje on wiadomości o dokonaniu przestępstwa, bądź o samym fakcie wszczęcia dochodzenia, lub śledztwa. Dla bytu przestępstwa pod względem podmiotowym wymaga się, by sprawca wiedział, iż rozpowszechniane przezeń wiadomości zostały w śledztwie lub dochodzeniu ujawnione lub by przewidywał tę okoliczność i godził się na to (art. 14 § 1 K. K.), przyczem źródło wiadomości sprawcy jest dla odpowiedzialności karnej obojętne. Sprawca odpowiada, gdy wiadomości zostały bezpośrednio lub pośrednio z akt dochodzenia lub śledztwa i wiadomości te zbiegają się z wynikami dochodzenia lub śledztwa.

Do istotnych znamion przestępstwa należy brak zezwolenia władzy, prowadzącej dochodzenie lub śledztwo. Brak tego zezwolenia należy łączyć nie z osobą rozpowszechniającą wiadomości, lecz z przedmiotem tych wiadomości. W razie zezwolenia władzy na ogłoszenie pewnych wiadomości, nie dopuszcza się przestępstwa z art. 159 K. K. nie tylko ta osoba, której zezwolono na rozpowszechnianie tych wiadomości, lecz również i wszystkie osoby, które te wiadomości dalej rozpowszechniały. Dla przyjęcia bytu przestępstwa należy ponadto ustalić, iż sprawca wiedział o braku zezwolenia (dolus eventualis wystarczy).

Wreszcie pod pojęcie „wiadomości z dochodzenia i śledztwa” podpadają tylko te, które mają związek z przedmiotem dochodzenia lub śledztwa, okoliczności dla konkretnej sprawy obojętne, które wyszły na jaw przy sposobności prowadzącego dochodzenia bądź śledztwa nie podpadają pod przepis art. 159 K. K., np. ujawnienie, że podejrzanym lub świadkiem jest dawno poszukiwany w innej sprawie. (Orzec. z 9.V.33 Nr. 4 K. 243/33). (Gazeta Admin. i Pol. Pań. 1933 Nr. 13 i 15).

Pojęcie „fałszywe wiadomości” (art. 170 K. K.).

Skoro sąd wyrokujący ustalił, że konfiskowane artykuły nie tylko fałszywie oświećlały, lecz fałszywie przedstawiały zarzą-

dzenia władzy, nie opierając się na żadnych faktycznych przesłankach i że tego rodzaju przedstawienie zarządzeń władzy może w części społeczeństwa katolickiego, w takim kraju katolickim, jak Polska, przy obecnych nastrojach wywołać niepokój publiczny, to tem samem ustalił wszelkie cechy przestępstwa z art. 170 K. K. (Orzec. z 11.V.33. Nr. 1. K. 238/33). (Gazeta Admin. i Pol. Pań. 1933, Nr. 15).

Dla bytu przestępstwa z art. 170 K. K. niezbędnem jest między innymi: a) by rozpowszechniana wiadomość była przedmiotowo fałszywa i b) by sprawca wiedział o tem. (24.V. 1933 Nr. 1 K. 296/33).

Istota przestępstwa z art. 170 K. K. polega na tem, że sprawca rozpowszechnia publicznie wiadomość, mogącą wywołać niepokój publiczny. Ponieważ występki z art. 170 K. K. może być popełniony tylko z winy umyślnej, przeto dla bytu przestępstwa konieczne jest ustalenie, że sprawca wiedział, że wiadomość jest fałszywa i zdawał sobie sprawę z tego, że może ona wywołać niepokój publiczny (2.VI. 1933 Nr. 4 K. 174/33).

„Wiadomości“, w rozumieniu art. 170 K. K., są to konkretne wiadomości o pewnych faktach już zaszłych lub też istniejących, chociażby jeszcze w sferze projektów i to zarówno dotyczących świata zewnętrznego, jak też sfery wewnętrznych przeżyć, byle tylko zewnętrznie poznawalnych. Ogólnikowe rozważania, krytyka i wnioski czy to na tle konkretnego zdarzenia, czy też w związku z ogólnymi przejawami i układem życia politycznego, gospodarczego i t. d. nie stanowią wiadomości w sensie art. 170 K. K., jako pozbawione konkretności. (Orzec. z 4.IV. 1933 r., Nr. 4 K. 230/33, Gaz. Adm. i Pol. 1933, Nr. 19).

Do zastosowania art. 170 K. K. nie jest konieczne, aby rozpowszechnione fałszywe wiadomości rzeczywiście wywołały niepokój publiczny, wystarczy, żeby wiadomości te ze względu na swój charakter mogły wywołać taki niepokój. (Orzec. z 31.VII. 33, Nr. 2 K. 504/33, Gaz. Adm. i Pol. Państw. 1934, Nr. 1).

Przez użyty w art. 170 K. K. wyraz „wiadomości“ należy rozumieć wszelkie informacje bez względu na ich postać zewnętrzną, które dotyczą wydarzeń przeszłych, teraźniejszych lub przyszłych. Krytyki, opinie i oceny, o ile pod tą postacią nie przebiega się obiektywnych lub czyniących wrażenie obiektywnych informacji, nie są wiadomościami w rozumieniu art. 170 K. K. (Uchwała Calej Izby Karnej S. N. z 4.XI.33, Nr. 1 K. 457/33, Gaz. Adm. i Pol. Państw. 1934, Nr. 4).

W myśl przenikającej cały Kodeks zasady subiektywizmu, rozpowszechniane wiadomości muszą być fałszywe nie tylko obiektywnie lecz subiektywnie, a przeto dla zastosowania art. 170 K. K. należy ustalić, że oskarżony miał świadomość nieprawdziwości rozpowszechnionych przezeń wiadomości. (Orzeczenie z 20.XI.33 Nr. 2 K. 1003/33, Głos Sądownictwa 1934, Nr. 3).

Ogłoszenie w czasopiśmie aktu oskarżenia jako zniesławienie (art. 255 K. K.).

Ogłoszenie aktu oskarżenia w czasopiśmie, zawierające hańbiące inną osobę zarzuty bez żadnych do tego uprawnień i w wypadku, gdy ogłoszenie to nie nastąpiło w formie sprawozdania z jawnej rozprawy sądowej, zawiera wszelkie cechy zniesławienia. (Orzec. z 26.X.33, Nr. 1 K. 449/33, Gaz. Adm. i Pol. Państw. 1934, Nr. 3).

PRZEPISY DOTYCZĄCE DOSTARCZANIA BEZPŁATNYCH EGZEMPLARZY CZASOPISM I DZIENNIKÓW.

70.

Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z 9 lutego 1934 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie bezpłatnego dostarczania druków dla celów bibliotecznych i urzędowej rejestracji. (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 137).¹⁾

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o bezpłatnem dostarczaniu druków dla celów bibliotecznych i urzędowej rejestracji (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 347) zarządza się co następuje:

§ 1. Zarządzający zakładem, w którym druk odbito, powinien równocześnie z wysyłaniem egzemplarzy obowiązkowych do władzy administracji ogólnej dostarczyć po jednym egzemplarzu druku:

- a) Biblioteczne Narodowej w Warszawie,
- b) biblioteczne okręgowej tego okręgu bibliotecznego, w którym zakład znajduje się § 3).

§ 2. Poza egzemplarzami, wymienionymi w § 1, zarządzający zakładem powinien dostarczyć po jednym egzemplarzu druków:

- a) bibliotekom uniwersyteckim na ich żądanie,
- b) Biblioteczne Publicznej m. st. Warszawy, — druków objętości ponad cztery arkusze oraz wydawnictw periodycznych, ukazujących się raz na tydzień lub rzadziej, — z wyłączeniem druków w języku hebrajskim i żydowskim.

zob. str. 264 — 265 tomu I.

- c) Biblioteczne Wielkiej Synagogi w Warszawie — druków w języku hebrajskim i żydowskim,
- d) Zakładowi Narodowemu im. Ossolińskich we Lwowie — wszelkich wydawnictw periodycznych,
- e) Biblioteczne Naukowego Towarzystwa im. Szewczenki we Lwowie — druków w języku ruskim (rusińskim).

§ 3. Dla celów rozdziału druków dzieli się Państwo na okręgi biblioteczne i ustanawia się jako biblioteki okręgowe:

a) Bibliotekę Uniwersytecką w Warszawie dla warszawskiego okręgu bibliotecznego, obejmującego obszar miasta st. Warszawy oraz województwa: warszawskie, łódzkie i lubelskie;

b) Bibliotekę Jagiellońską w Krakowie dla krakowskiego okręgu bibliotecznego, obejmującego województwa: krakowskie i kieleckie;

c) Bibliotekę Uniwersytecką we Lwowie dla lwowskiego okręgu bibliotecznego, obejmującego województwa: lwowskie, stanisławowskie, tarnopolskie i wołyńskie;

d) Bibliotekę Uniwersytecką w Poznaniu dla poznańskiego okręgu bibliotecznego, obejmującego województwo poznańskie;

e) Książnicę Miejską im. Kopernika w Toruniu dla pomorskiego okręgu bibliotecznego, obejmującego województwo pomorskie;

f) Bibliotekę Państwową im. Wróblewskich w Wilnie dla wileńskiego okręgu bibliotecznego, obejmującego województwa: wileńskie, białostockie, nowogródzkie i poleskie;

g) Bibliotekę Sejmu Śląskiego w Katowicach dla śląskiego okręgu bibliotecznego, obejmującego województwo śląskie.

§ 4. Nakładca (wydawca) druków, odbitych w całości zagranicą, a wydanych w Państwie, powinien równocześnie z wysyłaniem egzemplarzy obowiązkowych do władzy administracji ogólnej dostarczyć po jednym egzemplarzu druku:

- a) Biblioteczce Narodowej w Warszawie,
- b) biblioteczce okręgowej tego okręgu bibliotecznego, w którym nakładca (wydawca) ma siedzibę,
- c) Zakładowi Narodowemu im. Ossolińskich we Lwowie — wszelkich wydawnictw periodycznych,

§ 5. Do druku, odbitego częściowo w kraju, częściowo zaś zagranicą, mają zastosowanie postanowienia § 1 — 3.

Jeżeli druk odbity został częściowo w kilku zakładach krajowych, obowiązek dostarczania druku ciąży na zarządzającym tego zakładu, w którym dokonano ostatnich czynności odbijania.

§ 6. Wszystkie druki powinny być dostarczone do bibliotek na papierze trwałym, nieuszkodzonym i w takiej postaci, w jakiej są rozpowszechniane.

§ 7. Osoby, na których ciąży obowiązek dostarczania druku, przesyłają egzemplarze druku bezpośrednio do bibliotek, załączając do nich w dwóch egzemplarzach wykaz według wzoru, ogłoszonego jako załącznik do rozporządzenia niniejszego. Jeden egzemplarz wykazu służy jako potwierdzenie odbioru przez bibliotekę.

§ 8. W przypadkach, gdy obowiązek dostarczenia druku uzależniony jest od żądania biblioteki, żądanie takie powinno być zgłoszone najpóźniej w ciągu sześciu miesięcy od dnia ukazania się druku wprost do osoby obowiązanej do dostarczenia druku.

§ 9. Niestosowanie się obowiązanych osób lub jednostek prawnych do przepisów, zawartych w §§ 1—8 rozporządzenia niniejszego, pociągnie za sobą kary, przewidziane w art. 4 ustawy z dnia 18 marca 1932 r.

§ 10. Utwory muzyczne i druki, określone w ustępie drugim art. 3 ustawy, należy dostarczyć tylko Bibliotece Narodowej w jednym egzemplarzu w trybie §§ 5 — 7 rozporządzenia niniejszego.

§ 11. Przepisy rozporządzenia niniejszego nie dotyczą druków, sporządzonych na żądanie władz i instytucyj państwowych, przeznaczonych do ich użytku służbowego i określonych jako takie przy oddaniu ich zakładom drukarskim do druku.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia¹⁾.

¹⁾ t. j. 2 marca 1934 r.

Załącznik do rozp. Min. W. R. i O. P. z dn.
9 lutego 1934 r. poz. 137.

(Nazwa firmy lub osoby wysyłającej)

(Adres firmy lub osoby wysyłającej)

W Y K A Z Nr.

druków przesłanych Bibliotece
jako egzemplarze dla celów bibliotecznych i urzędowej rejestracji na zasadzie ustawy z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 347) i rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 9 lutego 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 17 poz. 137).

Nr. bieżący	AUTOR (Nazwisko i imię)	Tytuł	Miejsce i data ukończenia druku	Nakładca lub drukarnia	Ilość tomów	Wysokość nakładu
1	2	3	4	5	6	7

UWAGA: W rubryce 1 ciągłość numeracji należy utrzymać przez cały rok kalendarzowy.
W rubryce 5 należy podać nakładcę, jeśli druki nadsyła drukarz, drukarza zaś, jeśli druki nadsyła nakładca względnie wydawca.

(Data wysłania i podpis wysyłającego)

(Data wysłania i pieczęć odbiorcy)

VI.

PRZEPISY PRAWA AUTORSKIEGO, DOTYCZĄCE ARTYKUŁÓW ORAZ INFORMACJI OGŁASZANYCH W DZIENNIKACH I CZASOPISMACH.

71.

Konwencja Berneńska o ochronie dzieł literackich i artystycznych z dnia 9 września 1886 r., przejrzana w Berlinie 13 listopada 1908 r. i w Rzymie 2 czerwca 1928 r.¹⁾.

Artykuł 9.

(1) Feljetony powieściowe, nowele i wszelkie inne utwory bądź literackie, bądź naukowe, bądź artystyczne, bez względu na ich przedmiot, ogłaszane w dziennikach lub pismach periodycznych, któregośkolwiek z krajów związkowych nie mogą być odtwarzane w innych krajach bez zgody autorów.

(2) Dyskusyjne artykuły aktualne na tematy ekonomiczne, polityczne albo religijne mogą być odtwarzane w prasie, o ile odtworzenie nie jest wyraźnie zastrzeżone. Powinno być atoli zawsze jasno wskazane źródło; skutki niewypełnienia tego obowiązku określa ustawodawstwo tego kraju, w którym się żąda ochrony.

¹⁾ Ratyfikowana przez Sejm 23 lutego 1934 r. Zacznie obowiązywać z chwilą ogłoszenia w Dzienniku Ustaw. Zob. str. 193 tomu I.

(3) Ochrona konwencji niniejszej nie ma zastosowania do wiadomości bieżących lub działu drobnych wypadków, noszących charakter drobnych informacji dziennikarskich¹⁾.

¹⁾ Wprowadzenie w art. 9 nowego postanowienia i pewnej poprawki w kwestji ochrony dzieł publikowanych zapomocą prasy, a to tej treści, że obowiązek czynienia zastrzeżenia co do przedruku artykułów dziennikarskich przez inny dziennik dotyczy się tylko artykułów aktualnych w dziedzinie dyskusji ekonomicznej, politycznej lub religijnej, gdyż tylko te wolno w braku zastrzeżenia swobodnie przedrukowywać, a przy wszelkich innych artykułach dziennikarskich potrzeba robienia zastrzeżenia co do przedruku odpada, gdyż i bez tego nie wolno ich przedrukowywać. Skutkiem tego obecnie tylko te artykuły w razie braku wyraźnego zastrzeżenia, podlegają prawu swobodnego przedruku, wszelkie zaś inne, nawet bez wyraźnego zastrzeżenia prawu przedruku, nie podlegają prawu swobodnego przedruku i są wyższe wprowadza przeto doniosła zmianę na korzyść praw autorska, skutkiem czego nasuwa się potrzeba uzgodnienia z tem postanowieniem art. 15 I. tejże ustawy. (Z uzasadnienia rządowego do projektu ustawy ratyfikacyjnej, Druk. Sejmu, Okres III, Nr. 258).

VII.

PRZEPISY DOTYCZĄCE PRZEDSIĘBIORSTW PRASOWYCH.

72.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ z dnia 10 sierpnia 1932 roku w sprawie pracy w nocy oraz w niedziele i dni świąteczne w drukarniach i zakładach graficznych. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 690).

Pismo Ministerstwa Opieki Społecznej z 30 września 1932 r. Nr. 2307/P.O. w sprawie zawiadamiania inspektorów pracy o pracy niedzielnej przy dodatkach nadzwyczajnych.

Ministerstwo Opieki Społecznej komunikuje, iż sprawa powinna być załatwiona w ten sposób, iż drukarnie gazetowe zawiadamiają Inspektorów Pracy o pracy w niedziele przy dodatkach nadzwyczajnych w formie uprzedniej ogólnikowej zapowiedzi, a w poszczególnych wypadkach wydania dodatku nadzwyczajnego nadto w formie poszczególnych zawiadomień które byliby wysyłane do Inspektoratu Pracy, po wydaniu dodatku nadzwyczajnego, nie później jednak, niż w południe najbliższego dnia roboczego.

73.

USTAWA z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym. (Dz. U. R. P. 1932, Nr. 17, poz. 110)¹⁾.

Art. 3.

Od państwowego podatku przemysłowego są zwolnione:

¹⁾ Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że kantory (oddziały), prowadzone we własnym zarządzie i na własny rachunek przez

1) wszelkie przedsiębiorstwa, prowadzone przez Państwo na podstawie praw zwierzchniczych, prawa monopolu lub wyłącznie na potrzeby administracji państwowej¹⁾.

Art. 94.

W gospodarczo uzasadnionych lub zasługujących na szczególne uwzględnienie wypadkach Ministrowi Skarbu przysługuje prawo całkowitego lub częściowe-

wydawnictwa dzienników i innych pism periodycznych, wyłącznie dla celów, związanych z własnymi wydawnictwami (dla kolportażu, przyjmowania prenumeraty i zbierania ogłoszeń), mogą być prowadzone bez oddzielnych świadectw przemysłowych za kartami rejestracyjnymi. Natomiast biura dla celów kolportażowych, przyjmowania prenumeraty i ogłoszeń, nie odpowiadające powyższemu warunkom, winny być traktowane, jako biura pośrednictwa handlowego i zaopatrzone w świadectwa przemysłowe w myśl rozdziału VI części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy z dn. 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 17 z 1932 r., poz. 110). Dokonywanie czynności kolportażu, przyjmowania prenumeraty i ogłoszeń, bez utrzymywania biur, o ile nie odpowiada warunkom, określonym w ustępie pierwszym niniejszego zarządzenia, stanowi zajęcie przemysłowe pośrednictwa handlowego, zaliczone do kategorii II-b zajęć przemysłowych w myśl części III lit. D. taryfy. (Zarządzenie Ministerstwa Skarbu z 4 lutego 1933 r. L. D. V. 3578/4/33 w sprawie świadectw przemysłowych dla kantorów wydawnictw dzienników. Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 6, poz. 52).

¹⁾ Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że wydawnictwa utworów drukowanych zostały zaliczone do przedsiębiorstw handlowych w myśl rozdziału XXI części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 17 z r. 1932, poz. 110). Wszelkiego rodzaju zatem wydawnictwa, a między innymi także wydawnictwa czasopism, wydawanych przez związki samorządowe i zawodowe, instytucje naukowe i t. p., podlegają obowiązkowi opłacania podatku przemysłowego. Przy opodatkowaniu wydawnictw czasopism, prowadzonych przez urzędy i instytucje państwowe należy stosować postanowienia art. 3 p. 1 powołanej ustawy. (Okólnik Ministerstwa Skarbu z 21 października 1932 r. L. D. V 42760/4/32 Zbiór okólników, str. 168).

go zwalniania od podatku, odraczania i rozkładania na raty, jako też częściowego lub całkowitego umarzania zaległych kwot podatku oraz kar pieniężnych, tudzież odsetek za odroczenie i kar za zwłokę i kosztów egzekucyjnych, jak również darowania skutków niedotrzymania wszelkich, przewidzianych w niniejszej ustawie terminów. O ile chodzi o stosowanie powyższego przepisu do zarządzeń o charakterze ogólnym, zarządzenia te wydaje Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu^{1) 2) 3)}.

¹⁾ Przedsiębiorstwa ulicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych ze skrzynek, oraz pism i gazet z koszyków winny być zaopatrzone w świadectwa przemysłowe IV kategorii handlowej. Jednakże w wyjątkowych wypadkach upoważnia się Izby Skarbowe na zasadzie art. 94 ustawy do zwalniania ulicznych sprzedawców wyrobów tytoniowych ze skrzynek, oraz pism i gazet z koszyków od obowiązku nabywania świadectw przemysłowych, o ile nabycie świadectwa mogłoby istotnie zagrozić egzystencji gospodarczej podatników. Jednocześnie wyjaśnia się, że przedsiębiorstwa handlowe, prowadzące uliczną sprzedaż pism według oznaczonych zgóry cen, otrzymują faktycznie od hurtowników lub wprost od wydawnictw tylko ściśle określone wynagrodzenie w postaci różnicy między ceną wyznaczoną przez hurtownika lub wydawnictwo, a ceną sprzedażną. Wobec powyższego zarządza się, aby przy ustalaniu obrotów dla wymienionych wyżej przedsiębiorstw stosowano postanowienie art. 5 p. 5 ustawy. (Okólnik Ministerstwa Skarbu z 31 grudnia 1926 r. L. D. P. O. 15554/III Zbiór okólników, str. 161).

²⁾ Na zasadzie art. 94 ustawy o państwowym podatku przemysłowym zarządza się, co następuje: Zezwala się hurtowym odbiorcom pism periodycznych, trudniących się dalszą odsprzedażą tych pism, opłacać państwowy podatek przemysłowy od ¼ części ustalonego dla nich pełnego obrotu towarowego. Równocześnie upoważnia się Izby Skarbowe, aby w tych wypadkach, w których nabycie właściwego świadectwa przemysłowego mogłoby zagrozić egzystencji gospodarczej przedsiębiorstwa, zezwalały hurtownym odbiorcom pism na nabywanie świadectw przemysłowych III kategorii handlowej. (Okólnik Ministerstwa Skarbu z 28 czerwca 1927 r. L. D. P. O. 2651/III Zbiór okólników, str. 118).

³⁾ Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 94 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 17 z r. 1932 poz. 110) 1) zezwala bez składania indywidualnych podań na prowadzenie ubocznej sprzedaży krajowych pism periodycznych

Ministrowi Skarbu służy prawo przeniesienia powyższych uprawnień na izby skarbowe.

Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, a odnośnie produktów wiejskich, w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa oraz Ministrem Przemysłu i Handlu w wypadkach stwierdzonej potrzeby służy prawo:

- 1)
- 2)
- 3) częściowego lub całkowitego zwalniania od podatku obrotów ze sprzedaży na rachunek osób, nieopłacających podatku przemysłowego (art. 5 p. 5);

74.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARB
U z dnia 29 marca 1932 r. w celu wy-
konania ustawy z dnia 15 lipca 1925
roku o państwowym podatku prze-
mysłowym, której tekst jednolity
ogłoszony został w załączniku do
obwieszczenia Ministra Skarbu
z dnia 27 stycznia 1932 r. (Dz. U. R. P.
Nr. 40, poz. 406).

§ 46. Za pisma perjodyczne uważa się czasopi-
sma, t. j. druki, nie mające zamkniętej całości, a uka-
zujące się perjodycznie, pod jednym tytułem w bieżą-
cych numerach (zeszytach).

przez przedsiębiorstwa handlu towarowego, księgarnie i przedsię-
biorstwa gastronomiczne (rozdziały I, VII i XII taryfy, stanowiącej
załącznik do art. 23 ustawy) bez obowiązku wykupienia oddziel-
nych świadectw przemysłowych oraz 2) zwalnia bez składania po-
dań obroty wymienionych przedsiębiorstw, osiągnięte ze sprzeda-
ży krajowych pism perjodycznych od podatku przemysłowego od
obrotu. Niniejsza ulga ma zastosowanie od 1 stycznia 1933 r. (Okół-
nik Ministerstwa Skarbu z 13 lipca 1933 r. L. D. V 28926/4/33. Dz.
Urz. M. Sk. Nr. 23, poz. 215).

Natomiast pod pojęcie pisma perjodycznego nie
podpadają książki, wydawane perjodycznie, a stano-
wiące bądź całość, bądź przez połączenie kilku tomów
(zeszytów) jedną całość.

§ 47. Obroty drukarni, osiągnięte z druku pism
codziennych i pism perjodycznych, należących do wła-
ściciela drukarni, nie podlegają podatkowi przemysł-
owemu od obrotu.

Natomiast w drukarniach, wykonywujących
oprócz druku własnych pism perjodycznych i inne dru-
ki na zamówienia osób postronnych, opodatkowaniu
podlegają jedynie obroty, osiągnięte z wykonania dru-
ków dla zamawiających.

75.

USTAWA z 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregu-
lowaniu finansów komunalnych.
(Dz. U. R. P. 1932 Nr. 106, poz. 884)¹⁾.

DZIAŁ 12.

Podatek od plakatów i szyldów i po-
datek od anonsów.

Art. 17.

1) Gminom miejskim wolno pobierać podatek od
napisów firmowych i ogłoszeń, bądź umieszczonych na
budynkach, słupach, kioskach lub w podobnych miej-
scach, bądź rozlepianych, roznoszonych, wyświetla-
nych lub rozpowszechnianych w podobny sposób (po-
datek od plakatów i szyldów) oraz podatek od ogłoszeń,
powielanych drukiem, mechanicznie, lub w podobny
sposób (podatek od anonsów).

2) Gminom wiejskim wolno pobierać podatek od
plakatów i szyldów oraz podatek od anonsów poza ob-
szarem gmin miejskich.

¹⁾ Jednolity tekst jako załącznik do obwieszczenia Ministra
Spraw Wewnętrznych z 28 września 1932 r.

3) Od podatku są zwolnione ogłoszenia, zamieszczane w czasopismach, wychodzących nie rzadziej, aniżeli w miesięcznych odstępach czasu, ogłoszenia urzędowe, ogłoszenia wyborcze do reprezentacji publicznych, ogłoszenia o odczytach i zgromadzeniach publicznych, oraz ogłoszenia osób, poszukujących pracy.

76.

Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 30 marca 1933 r. L. D. V 11093/1/33 w sprawie zaliczania na rachunek zaległości podatkowych należności, przyznawanych przez sądy z tytułu odszkodowania za niezatwierdzone konfiskaty prasowe. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 12, poz. 109).

Ministerstwo Skarbu rozciąga moc obowiązującą okólnika z dnia 18 lipca 1931 r. L. D. V. 13199/1 w sprawie egzekucji należności podatkowych od płatników, którzy posiadają należności od Skarbu Państwa (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 22, poz. 331) również na należności przyznawane prawomocnymi postanowieniami sądów z tytułu odszkodowania za niezatwierdzone konfiskaty prasowe.

77.

ORZECZENIA SĄDU NAJWYŻSZEGO I NAJWYŻSZEGO TRYBUNAŁU ADMINISTRACYJNEGO:

do Ustawy z 18 grudnia 1919 r., o czasie pracy w przemyśle i handlu. (Dz. U. R. P. Nr. 2 z 1920 r., poz. 7) art. 16:

Wynagrodzenie umówione przez przedsiębiorstwo dziennikarskie z pracownikiem dziennikarskim, obejmuje w braku innego wyraźnego zastrzeżenia, także wynagrodzenie za pracę w dni niedzielne i świąteczne. (Teza na podstawie orzeczenia Izby III. S. N. z 15.I 1931 r. Rw. 2484/30. Ruch Prawniczy, Ekon. i Soc. 1932, str. 181).

do Ustawy z 2 lipca 1924 r. w przedmiocie pracy młodocianych i kobiet. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 636):

Każda drukarnia, zatrudniająca pracowników na mocy umowy, jest zakładem pracy, prowadzonym w sposób przemysłowy, bez względu na to, co się w niej drukuje, wobec czego przepisy ustawy z dnia 2 lipca 1924 r. mają zastosowanie i do drukarni, przeznaczonej wyłącznie do drukowania czasopisma wydawanego przez jej właściciela. (Teza na podstawie orzeczenia z 29.X. 1929 r. Izby II S. N. 1 K. 920/29. Zbiór orzeczeń Nr. 200/29).

do Ustawy z 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

(Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 650) art. 1.

Roznosiciele pism są robotnikami w rozumieniu art. 1 ustawy z 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

Posiadanie przez roznosicieli pism jeszcze innego zajęcia, nie uzasadnia zwolnienia tychże pracowników od zabezpieczenia na wypadek bezrobocia.

(Teza na podstawie orzeczenia Najwyższego Trybunału Administracyjnego z 11.IX. 1929 r. Rej. 2108/27. Praca i Opieka Społeczna 1930, str. 324).

78.

U S T A W A z dnia 11 kwietnia 1924 r.,
o ochronie lokatorów. (Dz. U. R. P. Nr. 39,
poz. 406).

Art. 6 ustęp 2.

Pomieszczenia, zajęte na redakcje i administracje czasopism i na wykonywanie wolnych zawodów, oraz lokale pracowniczych związków zawodowych i instytucyj społecznych i kulturalno-oświatowych nie będą zaliczane do pomieszczeń handlowych i przemysłowych.

VIII.

PRZEPISY DOTYCZĄCE DZIENNIKARZY.

79.

**ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA
RZECZYPOŚPOLITEJ z dnia 16 mar-
ca 1928 r., o umowie o pracę pracow-
ników umysłowych.** (Dz. U. R. P. Nr. 35,
poz. 323).

Art. 1.

Wszelkie postanowienia umów indywidualnych, regulujące stosunek pracy mniej korzystnie dla pracowników umysłowych, aniżeli to czyni rozporządzenie niniejsze, są nieważne, a w miejsce ich obowiązują właściwe postanowienia rozporządzenia niniejszego.

Art. 2.

Za pracowników umysłowych w rozumieniu rozporządzenia niniejszego uważa się:

- 1)
- 2)
- 3)
- 4) dziennikarzy;

80.

Okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 59 z dnia 16 czerwca 1933 r. (AP. 128/60) w sprawie polityki paszportowej. (Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 11, poz. 143).

Jeżeli chodzi o wyjazdy literatów i dziennikarzy, uregulowane okólnikiem Nr. 78 z dnia 27 sierpnia 1926 r. (Nr. AP 3168),

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że rzeczony okólnik zostaje zawieszony, a wspomniane wyjazdy należy traktować w płaszczyźnie przepisów ogólnych (p. 1 niniejszego okólnika).

W przypadkach jednak, w których wyjazd tych osób, zdaniem P. Wojewody (P. Komisarza Rządu) można uznać za konieczny lub pożądany, należy przyznawać ulgi paszportowe w myśl § 8 rozporządzenia z dnia 7 maja 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 397), względnie przedstawiać do decyzji Ministerstwa z należytą umotywowanym wnioskiem. Z reguły powinny być uwzględniane prośby o paszporty osób ze świata literackiego lub dziennikarskiego, jeżeli przemawiają za tem przeważające względy natury ogólno-politycznej lub społecznej.

81.

Pismo Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z 15 stycznia 1930 r. (Nr. VLMT. 216/30) do dyrektora Departamentu Sztuki w sprawie stypendjów udzielanych dziennikarzom. (Dz. Urz. M. W. R. i O. P. Nr. 2, poz. 22).

Przy przedstawianiu mi wniosków co do rozdziału stypendjów dla dziennikarzy z kredytu, przewidzianego na ten cel w budżecie, zechce Departament Sztuki stosować się odąd do załączonego regulaminu.

Załącznik do Nr. VLMT. 216/30.

REGULAMIN

udzielania dziennikarzom stypendjów państwowych.

§ 1. Celem stypendjów jest ułatwienie należytego rozwoju publicystyki polskiej i kultury dziennikarskiej. Stypendja mogą być zużywane tylko na studia ogólne lub specjalne, w zakresie pracy zawodowej dziennikarskiej, poza granicami kraju.

§ 2. Ilość i wysokość stypendjów ustala corocznie Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

§ 3. Stypendja przyznają się wybitnie uzdolnionym dziennikarzom zawodowym, członkom Związku Syndykatów Dziennikarzy Polskich.

§ 4. Każdy z kandydatów do stypendjum obowiązany jest przedstawić dowód swojego uzdolnienia w zawodzie dziennikarskim w postaci prób swojej pracy, dostatecznie ją charakteryzujących. Poza tem kandydat winien wykazać dostateczne kwalifikacje dla osiągnięcia celu, który sobie zakreślił, a więc przede wszystkim znajomość języka tego kraju, w którym ma zamiar odbyć studia.

§ 5. Kandydatów do stypendjów przedstawia Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z umotywo-

wanemi wnioskami Zarząd Związku Syndykatów Dziennikarzy Polskich w ilości w dwójnasób przewyższającej ilość stypendjów.

§ 6. Każdy stypendysta obowiązany jest po powrocie do kraju przedstawić Ministerstwu Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego szczegółową relację o wynikach studjów, odbytych w okresie stypendjalnym.

§ 7. Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu ze stypendystą, określa czas jego pobytu zagranicą.

§ 8. Stypendjum, przyznawane zasadniczo jednorazowo, może być udzielone powtórnie w wypadkach wyjątkowych, gdy Ministerstwo na wniosek motywowany Zarządu Związku Syndykatów uzna to za celowe.

IX.

PRZEPISY O OGŁOSZENIACH W PRASIE.

82.

USTAWA z dnia 26 marca 1920 r. w przedmiocie urządzania loterii i założenia Polskiej Państwowej Loterii Klasowej. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 180).

Art. 11 ustęp I.

Zabrania się:

1) Sprzedaży i nabywania losów loterii obcokrajowych lub krajowych, niedozwolonych, oraz wszelkiego udziału w grze, reklamowania handlu takimi losami w prasie, zarówno jak ogłaszania planów i wyników ciągnięć tych loterii;

83.

USTAWA z 22 czerwca 1925 r. o wyścigach konnych. (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 512).

Art. 9.

Prawo wydawania i ogłaszania programów wyścigowych należy wyłącznie do towarzystwa, zarządzającego wyścigami¹⁾.

¹⁾ Drukowanie programów wyścigowych stanowi wyłączne prawo Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni, a przeto umieszczenie takich programów w innych czasopismach w dniu wyścigów stanowi przestępstwo z art. 2 i 9 ustawy z 22.VI. 1925 r. Dz. U. Nr. 74, poz. 512 (Orzeczenie S. N. z 7.IX. 1935 r. Nr. 1 K. 544/35. Głos Sądowictwa 1934, Nr. 2).

ROZPORZĄDZENIE Ministra Opieki Społecznej z 30 stycznia 1934 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych o wykonywaniu praktyki lekarskiej.

(Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 96).

Na podstawie art. 5, 11, 24, 26 i 30 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 września 1932 r. o wykonywaniu praktyki lekarskiej (Dz. U. R. P. Nr. 81 poz. 712) zarządza się, co następuje:

§ 5. (1) Za środki lecznicze, niedopuszczone do obrotu w kraju, w rozumieniu art. 11 ust. 1 pkt. a) uważa się:

a) specyfiki farmaceutyczne (rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 czerwca 1926 r. o wyrobie i obrocie specyfików farmaceutycznych — Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 406), nieposiadające numeru rejestru właściwego Ministerstwa;

b) surowice, szczepionki, preparaty bakteryjne, organoterapeutyczne, pochodne arsenobenzenu oraz środki homeopatyczne, na których wyrób lub obrót nie zostało wydane zezwolenie;

c) inne środki lecznicze, zabronione z mocy szczególnych przepisów prawnych.

(2) Za informacje, mogące wprowadzić w błąd publiczność (art. 11 ust. 1 pkt. b), uważa się w szczególności:

a) wszelkie wskazania lecznicze, nieodpowiadające działaniu danego środka leczniczego;

b) nadawanie środkom leczniczym niezgodnie z prawdą cech wyłącznej lub przesadnej skuteczności leczniczej.

(3) Za przedmioty użytku (art. 11 ust. 1 pkt. c) uważa się przedmioty, określone w art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r.

o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 343)¹⁾.

(4) Przepisy niniejszego paragrafu stosuje się również w dziedzinie zapobiegania i przerywania ciąży.

(5) Za prasę fachową w rozumieniu art. 11 ust. 2 uważa się tylko te pisma lub wydawnictwa periodyczne, które za takie zostaną uznane przez wojewódzką władzę administracji ogólnej po wysłuchaniu opinii izby lekarskiej.

(6) Na wszelkie ogłoszenia, druki, broszury, listy dziękczynne i inne komunikaty lub reklamy, dotyczące leczenia oraz środków lub sposobów i metod leczniczych, przeznaczone do wystawienia na widok publiczny lub podania w inny sposób do publicznej wiadomości, należy uprzednio uzyskać zezwolenie wojewódzkiej władzy administracji ogólnej.

(7) Osoby, firmy oraz instytucje, pragnące uzyskać zezwolenia, określone w ust. 6, obowiązane są przedstawić wojewódzkiej władzy administracji ogólnej dokładny tekst oraz wskazać formę i sposób podawania do publicznej wiadomości ogłoszenia lub innej reklamy w 2-ch egzemplarzach, z których jeden, przeznaczony dla strony, powinien być przez władzę tę zaopatrzony w stosowną klauzulę, wykazującą w jaki sposób i pod jakimi warunkami ogłoszenia te mogą być podawane do publicznej wiadomości.

(8) Wojewódzka władza administracji ogólnej może zwalniać aż do odwołania instytucje, firmy lub poszczególne osoby od obowiązku uzyskiwania pozwoleń, wymienionych w ust. 6.

¹⁾ Przez przedmioty użytku należy w szczególności rozumieć naczynia, przyrządy, aparaty i przybory, używane przy wyrobie, przechowywaniu, mierzeniu, ważeniu, opakowaniu i spożywaniu artykułów żywności, środki kosmetyczne i ich opakowanie, odzież, przyrządy służące do pielęgnowania ciała ludzkiego (aparaty, szczotki, grzebienie), zabawki, tapety, farby, barwniki, nafta, świece. (Art. 1 ustęp II Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 22 marca 1928 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku. Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 343).

(9) Zezwolenie właściwej władzy i zwolnienie, przewidziane w ust. 8, uprawnia do ogłoszeń na całym obszarze Państwa Polskiego w sposób i w formie, zaświadczanej przez tę władzę.

(10) Władzą właściwą do wydawania zezwoleń na ogłoszenia i zwolnień jest ta wojewódzka władza administracji ogólnej, na której obszarze mieści się stała siedziba zarządu instytucji, przedsiębiorstwa lub osoby, zamieszczającej ogłoszenie, lub w której interesie ogłoszenie to ma być umieszczone.

(11) Dla instytucyj, przedsiębiorstw i osób prywatnych, nieposiadających stałego przedstawicielstwa lub stałego miejsca zamieszkania w Polsce, właściwymi władzami są:

a) do wydawania zezwoleń — ta wojewódzka władza administracji ogólnej, na której obszarze mieści się siedziba zarządu wydawnictwa lub przedsiębiorstwa, które ma podać ogłoszenie — lub reklamę do publicznej wiadomości, przepisy ust. 9 nie mają tu zastosowania;

b) do wydawania zwolnień, przewidzianych w ust. 8 — Komisarjat Rządu m. st. Warszawy.

(12) Przesyłki pocztowe, nadchodzące do Polski z zagranicy, a zawierające broszury, pisma, komunikaty, druki inne reklamy o treści leczniczej, lub środki lecznicze, podlegają obowiązującym przepisom pocztowym.

(13) Osoby, odpowiedzialne za umieszczanie lub rozpowszechnianie ogłoszeń i wszelkich innych reklam, objętych treścią niniejszego paragrafu, w czasopiśmie, wszelkiego rodzaju wydawnictwach stałych lub periodycznych i przedsiębiorstwach (teatrach, kinach, radjo lub innych), na domach, słupach, ogrodzeniach lub innych miejscach publicznych — mogą ogłoszenia i reklamy te zamieszczać, ogłaszać lub podawać w inny sposób do publicznej wiadomości:

a) w przypadkach, gdy ogłoszenia te lub reklamy pochodzą od przedsiębiorstw, instytucyj lub osób pry-

watnych, mających siedzibę w kraju — na podstawie przedstawionego zezwolenia lub zwolnienia, względnie na podstawie pisemnego ich oświadczenia, wskazującego władzę, która zezwolenie lub zwolnienie dała, oraz datę i numer pisma władzy;

b) w pozostałych przypadkach — jedynie na podstawie przedstawionego zezwolenia lub zwolnienia.

(14) Przepisy niniejszego paragrafu stosują się do lekarzy praktykujących na obszarze woj. śląskiego, jedynie do czasu utworzenia izby lekarskiej śląskiej albo przyłączenia ich do jednej z sąsiednich izb lekarskich; po tym czasie będą miały zastosowanie przepisy § 11.

(15) Postanowienie niniejszego paragrafu stosuje się również do ogłoszeń i reklam zakładów leczniczych, uzdrowisk i wód mineralnych.

§ 11. (1) Sprawy ogłaszania i reklamowania się lekarzy oraz zakładów leczniczych w zakresie wykonywania praktyki lekarskiej lub leczenia, przekazuje się aż do odwołania izbom lekarskim do unormowania w porozumieniu z Naczelną Izbą Lekarską.

§ 12. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie 8 dnia po jego ogłoszeniu¹⁾.

(2) Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy dotychczasowe, dotyczące spraw, unormowanych w niniejszym rozporządzeniu, a w szczególności:

a) rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 2-go sierpnia 1919 r., w przedmiocie ogłoszeń treści lekarskiej (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 432);

b) punkt a) § 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 sierpnia 1928 r. o przekazaniu Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy niektórych decyzj. (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 694).

¹⁾ t. j. 15 lutego 1934 r.

X.

PRZEPISY POCZTOWO-TELEGRAFICZNE, DOTYCZĄCE DZIENNIKÓW I CZASOPISM.

85.

USTAWA z dnia 24 marca 1933 r., zmieniająca niektóre postanowienia ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r., o poczcie, telegrafii i telefonii. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 275).

Art. 1.

W ustawie z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafii i telefonii (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 12, poz. 57) wprowadza się zmiany następujące:

4) w art. 4 po ust. 2 dodaje się nowy ustęp o brzmieniu następującem:

„Dyrekcje poczt i telegrafów mogą udzielać zezwoleń na rozsyłkę czasopism oraz wydawnictw poza obrębem 15 km. od miejsca ich wydania, pod warunkiem uiszczenia specjalnej opłaty. Wysokość tej opłaty i sposób jej uiszczenia określa w drodze rozporządzenia Minister Poczt i Telegrafów w porozumieniu z Ministrem Skarbu“.

86.

ROZPORZĄDZENIE Ministra Poczt i Telegrafów z 22 grudnia 1933 r. w sprawie częściowej zmiany i uzupełnienia ordynacji telegraficznej. (Dz. U. R. P. Nr. 103, poz. 799)¹⁾.

§ 1. 6) w § 31 ustęp 1, uzupełnia się w końcu słowami: „Telegramy prasowe mogą zawierać tylko materiał, przeznaczony do opublikowania w prasie oraz instrukcję, dotyczącą sposobu opublikowania telegramu. Każda uwaga tego rodzaju winna być ujęta w nawiasy i zamieszczona bądź na początku, bądź na końcu treści. Ogólna liczba wyrazów Instrukcji, dotyczących jednego telegramu może wynosić najwyżej 5 % ilości płatnych wyrazów treści, nie może jednak przekroczyć 10 wyrazów. Nawiasy podlegają opłacie“.

W ustępie 4 słowa „może mieć zastosowanie tylko wskazówka“ zastępują się słowami „mogą mieć zastosowanie wskazówki = D = “²⁾.

87.

Regulamin Telegraficzny z 10 grudnia 1932 r. dołączony do Międzynarodowej Konwencji Telekomunikacyjnej podpisanej w Madrycie 9 grudnia 1932 r.³⁾.

ROZDZIAŁ XXI.

Telegramy prasowe.

Art. 68.

Warunki, jakim winny odpowiadać telegramy prasowe.

§ 1. Jako telegramy prasowe, przyjmowane według zniżonej taryfy, uważa się telegramy, których treść stanowią informacje i wiadomości polityczne, han-

¹⁾ obowiązuje od 1 stycznia 1934 r.

²⁾ Wskazówka D oznacza telegram pilny.

³⁾ Ustawa w sprawie ratyfikacji madryckiej konwencji telekomunikacyjnej 29 grudnia 1932 r. wraz z trzema regulaminami i odnośnemi załącznikami została uchwalona przez Sejm 23 lutego 1934 r., zaś przez Senat 5 marca 1934 r. Tekst powyższych umów został podany w Druku Sejmu okresu III Nr. 769.

dlowe i t. p. przeznaczone do ogłoszenia w dziennikach i innych czasopismach periodycznych. Przed adresem takich telegramów nadawca jest obowiązany zamieścić płatną wskazówkę służbową „Presse” (prasowy).

§ 2. Telegramy prasowe przyjmuje się od nadawcy tylko za okazaniem specjalnej legitymacji, którą wydaje korespondentom dzienników, czasopism periodycznych i upoważnionych agencji prasowych Zarząd kraju, w którym takie legitymacje są w użyciu. Jednakże okazywanie legitymacji nie jest obowiązkowe, gdy Zarząd miejsca nadania wyda w tym kierunku inne zarządzenie.

§ 3. Telegramy prasowe muszą być adresowane do dzienników, czasopism periodycznych lub agencji prasowych, zawsze na imię dziennika, czasopisma lub agencji, a nigdy na imię osoby bez względu na to, w jakim stosunku pozostawałaby ona do administracji dziennika, czasopisma lub agencji. Telegramy prasowe mogą zawierać tylko materiał przeznaczony do opublikowania oraz instrukcję dotyczącą sposobu opublikowania telegramu. Każda uwaga tego rodzaju winna być ujęta w nawiasy i zamieszczona bądź na początku, bądź na końcu treści. Ogólna liczba wyrazów instrukcji dotyczących jednego telegramu może wynosić najwyżej 5% ilości płatnych wyrazów treści, nie może jednak przekraczać 10 wyrazów. Nawiasy podlegają opłacie. Zarządy, które sporządziły wykaz dzienników, czasopism i agencji uprawnionych do otrzymywania telegramów prasowych, na mocy złożonej przez nie deklaracji o zastosowaniu się do ustalonych regulaminem warunków, winny rozesłać ten wykaz innym Zarządom za pośrednictwem Biura Związku.

§ 4. Używanie adresów skróconych i zarejestrowanych jest dozwolone.

§ 5. Poza płatną wskazówką służbową „Presse” (prasowy) oraz wskazówką oznaczającą telegram o kilku adresach, żadnych innych płatnych wskazówek służbowych w telegramach prasowych zamieszczać nie wolno.

§ 6. Taksy końcowe i tranzytowe, stosowane za wymianę telegramów prasowych zwykłych w relacjach między Zarządami, które wchodzi w skład Związku są niższe o 50% w ruchu europejskim i przynajmniej o 50% w innych relacjach.

§ 7. Opłata za jeden wyraz pilnego telegramu prasowego równa się normalnej opłacie za jeden wyraz telegramu prywatnego zwykłego do tej samej miejscowości.

§ 8. Opłata za każdy odpis telegramu prasowego o kilku adresach, jest taka sama jak dla zwykłych prywatnych telegramów o kilku adresach.

§ 9. Zarządy, które stosują minimum opłaty dla telegramów zwykłych (art. 26 § 2 b) takie same minimum stosują dla telegramów prasowych.

§ 10. (1) Zarządy, które nie zezwalają na obrót telegramów prasowych w ruchu wewnętrznym (bądź zwykłych, bądź pilnych) za niższą opłatą, muszą się zgodzić na ich wymianę według niższej taryfy w ruchu tranzytowym.

(2) Taksa tranzytowa przypadająca tym Zarządom jest taka, jaka wynika z zastosowania postanowień § 6 lub 7, niniejszego artykułu, w zależności od rodzaju telegramu (zwykły, pilny).

Art. 69.

Redagowanie telegramów prasowych.

§ 1. (1) Telegramy prasowe muszą być redagowane w języku jawnym, w jednym z tych, które są dozwolone w międzynarodowej korespondencji telegraficznej. Języki te są następujące:

- a) język francuski;
- b) język, w którym wychodzi dziennik otrzymujący telegram;
- c) język lub języki narodowe kraju miejsca nadania, lub kraju miejsca przeznaczenia, wyznaczone przez zainteresowane Zarządy;

d) jeden lub kilka języków dodatkowych, ewentualnie podane przez Zarząd miejsca nadania lub Zarząd miejsca przeznaczenia jako języki używane w granicach danego kraju.

(2) Nadawca telegramu prasowego, zredagowanego według ustępu b) na żądanie urzędu przyjmującego telegram obowiązany jest udowodnić, że w kraju przeznaczenia istotnie wychodzi dziennik w takim języku.

§ 2. Języki, o których mowa w powyższym § 1, mogą być używane w charakterze cytat łącznie z językiem, w którym jest napisany telegram.

§ 3. Poza wyjątkiem podanym w art. 68 § 3, telegramy prasowe nie mogą zawierać żadnego ustępu, ogłoszenia lub komunikatu o charakterze prywatnym, ani żadnego ogłoszenia lub komunikatu zamieszczonego za opłatą, jak również żadnego ogłoszenia zamieszczonego bezpłatnie.

§ 4. Kursy giełdowe i rynkowe, komunikaty sportowe z treścią wyjaśniającą lub bez, są dozwolone w telegramach prasowych za zniżoną taryfą. W razie wątpliwości urząd nadawczy winien zażądać od nadawcy udowodnienia, nadawca zaś obowiązany jest udowodnić, że grupy cyfr zamieszczone w telegramie istotnie oznaczają kursy giełdowe i rynkowe, albo komunikaty o wynikach sportowych.

Art. 70.

Zastosowanie normalnej taryfy do telegramów prasowych.

§ 1. Gdy telegramy nadawane jako prasowe nie odpowiadają warunkom wyszczególnionym w poprzednim artykule, wskazówkę = Presse = (prasowy) skreśliła się, a opłatę oblicza się według taryfy normalnej

i według kategorii, do której telegram należy (zwykły lub pilny).

§ 2. Normalną taryfę dla korespondencji prywatnej (zwykłej lub pilnej) stosuje się również do każdego telegramu prasowego, który mógłby być wykorzystany w innym celu, niż zamieszczenie w dzienniku lub czasopiśmie perjodycznym, do którego jest adresowany, a mianowicie:

a) do telegramów, które nie są ogłaszane w dzienniku lub czasopiśmie perjodycznym podanym w adresie (chyba, że otrzymano w tym względzie dostateczne wyjaśnienie) lub też do telegramów, których treść adresat zakomunikował przed jej opublikowaniem bądź osobom prywatnym, bądź zakładom takim jak: kluby, kawiarnie, hotele i t. p.;

b) do telegramów jeszcze nie ogłoszonych, któreby dziennik lub czasopismo — odbiorca sprzedał, rozdał lub zakomunikował przed ich ogłoszeniem innym dziennikom w celu zamieszczenia ich na szpaltach tych dzienników; jednakże telegramy prasowe mogą być sprzedane, rozdane lub zakomunikowane w celu jednoczesnego opublikowania;

c) do telegramów, adresowanych do agencji, które to telegramy nie są ogłaszane w dzienniku (chyba, że otrzymano w tym względzie należyte wyjaśnienie) lub do telegramów, których treść podaje agencja do wiadomości osobom przed ogłoszeniem ich w prasie.

§ 3. W przypadkach przewidzianych w § 2 od adresata pobiera się dopłatę na rzecz Zarządu miejsca przeznaczenia.

Art. 71.

Wydawanie i doręczanie telegramów prasowych.

Zarówno wydawanie jak i doręczanie telegramów prasowych odbywa się na zasadach ogólnej kolejności razem z telegramami prywatnymi zwykłymi albo pilnymi.

Art. 72.

Różne przepisy.

§ 1. We wszystkich przypadkach, które nie zostały przewidziane w artykułach 68 — 71 i w niniejszym artykule, telegramy prasowe podlegają przepisom niniejszego regulaminu i odrębnym umowom zawartym między Zarządami.

§ 2. Postanowienia dotyczące telegramów prasowych obowiązują Zarządy, które oświadczyły, iż nie mogą tych przepisów zastosować u siebie, tylko w stosunku do tranzytu telegramów prasowych. Warunki wymiany telegramów prasowych mogą być zmieniane za wspólną zgodą zainteresowanych Zarządów.

88.

Okólnik Ministerstwa Poczty i Telegrafów z dnia 13-go sierpnia 1932 r. Nr. P. W. 210/5 w sprawie przysyłania kartek z nadrukiem „Sprawa prenumeraty“. (Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 17, str. 360).

W myśl rozporządzenia Ministra Poczty i Telegrafów z dnia 12 marca 1932 r. w sprawie uzupełnienia ordynacji pocztowej (Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 5, poz. 50)¹⁾ dopuszczono do przewozu pocztą za taryfą ustaloną dla druków — kartki z drukowanym tekstem oraz nadrukiem „Sprawa prenumeraty“, przyczem treść tych kartek może dotyczyć tylko spraw prenumeraty, wyszczególnionych dokładnie w tem porozumieniu.

Przypominając powyższe urzędowi i agencjom pocztowym, nadmieniam się, iż w porozumieniu z Polskim Związkiem Wydawców Dzienników i Czasopism w Warszawie, w którego skład wchodzi znaczniejsza ilość wydawców czasopism, ustalono kilka wzorów tekstów korespondencji o treści odpowiadającej postanowieniom powołanego rozporządzenia, którem posługiwać się będą wydawcy czasopism, należący do związku.

Jednak nie wszyscy wydawcy należą do wspomnianego Związku Wydawców, wskutek czego tekst korespondencji kartki z napisem „Sprawa prenumeraty“ może być rozmaity.

¹⁾ Zob. postanowienia powyższego rozporządzenia na str. 228 zbioru zasadniczego.

Podając powyższe do wiadomości, poleca się urzędowi i agencjom pocztowym nie usterkować takich kartek, o ile treść ich odpowiada postanowieniom przytoczonego na wstępie rozporządzenia.

Równocześnie nadmieniam się, że wydawcom czasopism zezwolono na umieszczanie na tych kartkach pod nadrukiem „Sprawa prenumeraty“ uwagi, wskazującej przepis prawny, wprowadzający w życie kartki.

W wypadkach, gdy wydawcy przysyłają takie kartki w kopertach niezamkniętych, ustalony nadruk „Sprawa prenumeraty“ winien być również umieszczony na kopercie.

89.

Wzory tekstów korespondencji w sprawach prenumeraty¹⁾.

(Nazwa miejscowości), dn. 193 . r.

Sz. P.

Uprzejmie prosimy o uregulowanie zaległej prenumeraty (za kwartał), za miesiąc (za czas od do (za NN-ry) w wysokości zł. . . . gr. oraz o zwrot kosztów niniejszego upomnienia w wysokości zł. . . . gr.

razem zł. . . . gr.

jak również o nadesłanie prenumeraty za następny okres.

Sumy powyższe prosimy przesłać przekazem pocztowym lub wpłacić w Urzędzie Pocztowym na nasze konto Nr. w Pocztowej Kasie Oszczędności. W razie nieposiadania naszych blankietów P. K. O. formularze blankietów nadawczych P. K. O. można nabyć w każdym urzędzie pocztowym.

Z poważaniem

(nazwa wydawnictwa — pieczęć lub druk)
(—) Podpis.

Wzór 1.

Upomnienie o należność za prenumeratę.

¹⁾ ustalone przez Ministerstwo Poczty i Telegrafów w porozumieniu z Polskim Związkiem Wydawców Dzienników i Czasopism.

(Nazwa miejscowości), dn. 193 . r.

Sz. P.

Pomimo powiadomienia o zaległej prenumeracie
(za kwartał) za miesiąc (za czas od
do) za NN-ry) w wysokości . . . zł.
. . gr., dotychczas kwoty tej nie otrzymaliśmy.

Nie bacząc na wymienioną zaległość, wysyłkę pisma kontynuujemy. Prosimy uprzejmie jak najrychlej przesłać nam przekazem pocztowym lub wpłacić w Urzędzie Pocztownym na nasze konto Nr. w Pocztownej Kasie Oszczędności:

zaległą prenumeratę . . . zł. . . gr.
koszta upomnień . . . zł. . . gr.

razem . . . zł. . . gr.

W razie nieposiadania naszych blankietów P. K. O. formularze blankietów nadawczych P. K. O. można nabyć w każdym Urzędzie Pocztownym.

Wpłatę powyższej sumy uprzejmie prosimy skutecznie najpóźniej w dniu 193 . r.

Z poważaniem

(nazwa wydawnictwa — pieczętka lub druk)
(—) Podpis.

Wzór 2-a.

Ponaglenie odpowiedzi na upomnienie o należność za prenumeratę.

(Nazwa miejscowości), dn. 193 . r.

Sz. P.

Pomimo powiadomienia o zaległej prenumeracie (za kwartał) za miesiąc (za czas od do) za NN-ry (w wysokości zł., dotychczas kwoty tej nie otrzymaliśmy.

Nie bacząc na wypomnianą zaległość oraz upomnienia, wysyłki pisma nie wstrzymaliśmy. W razie nieotrzymania naszej należności przed dniem będziemy zmuszeni bezwzględnie wstrzymać dalsze wysyłanie pisma.

Kwotę powyższą wraz z dodatkowymi kosztami upomnień w wysokości gr., razem zł. gr. prosimy uprzejmie jak najrychlej przesłać nam przekazem pocztowym lub wpłacić w Urzędzie Pocztownym na nasze konto Nr. w Pocztownej Kasie Oszczędności.

W razie nieposiadania naszych blankietów P.K.O. formularze blankietów nadawczych P.K.O. można nabyć w każdym Urzędzie Pocztownym.

Z poważaniem

(nazwa wydawnictwa — pieczętka lub druk)
(—) Podpis.

Wzór 2-b.

Drugie ponaglenie odpowiedzi na upomnienie o należność za prenumeratę.

(Nazwa miejscowości), dn. 193 . r.

Sz. P.

Jednocześnie z niniejszym wysłaliśmy pod adresem Sz. P. zamówienie NN-ry naszego pisma i prosimy o wpłatę nie za pomocą dołączonego do powyższej przesyłki blankietu P. K. O. należności w wysokości zł. gr.

Z poważaniem

(nazwa wydawnictwa — pieczętka lub druk)
(—) Podpis.

Wzór 3-a.

Odpowiedź na zamówienie prenumeraty.

(Nazwa miejscowości), dn. 193 . r.

Sz. P.

W posiadaniu zamówienia Sz. P. uprzejmie komunikujemy, że pismo nasze jest wysyłane po opłaceniu należności, przeto za zaliczeniem nie wysyłamy.

Należność zł. gr. prosimy przesłać przekazem pocztowym lub wpłacić w Urzędzie Pocztownym na nasze konto Nr. Pocztownej Kasie Oszczędności, z wymienieniem na odwrotnej stronie blankietu tytułów zamawianych wydawnictw, poczem wysyłkę natychmiast skutecznie. W razie nieposiadania naszych blankietów P.K.O., formularze blankietów nadawczych P.K.O. można nabyć w każdym Urzędzie Pocztownym.

Z poważaniem

(nazwa wydawnictwa — pieczętka lub druk)
(—) Podpis.

Wzór 3-b.

Odpowiedź na zamówienie prenumeraty.

(Nazwa miejscowości), dn. 193 . r.

Sz. P.

Uprzejmie zawiadamiamy, że prenumerata naszego pisma wynosi, wraz z przesyłką pocztową:

rocznie . . . zł. . . gr., kwartalnie . . . zł. . . gr., miesięcznie . . . zł. . . gr.

Prenumeratę prosimy uiszczać zgóry przekazem pocztowym lub wpłatą w Urzędzie Pocztowym na nasze konto Nr. w Pocztovej Kasie Oszczędności, z wymienieniem na odwrotnej stronie blankietu (tytułów zamawianych wydawnictw) i okresu opłacanej prenumeraty. W razie nieposiadania naszych blankietów P.K.O. formularze blankietów nadawczych P.K.O. można nabyć w każdym Urzędzie Pocztowym.

Egzemplarz okazowy i prospekt pisma wysyłamy jednocześnie, załączając blankiet nadawczy na nasze konto w P.K.O.

Z poważaniem
(nazwa wydawnictwa — pieczętka lub druk)
(—) Podpis.

Wzór 4.

Informacje o cenach prenumeraty.

(Nazwa miejscowości), dn. 193 . r.

Sz. P.

Stosownie do życzenia (z powodu niewpłacenia przez Sz. P. należności za prenumeratę i nienadesłania odpowiedzi na nasze upomnienia) wstrzymaliśmy z dniem 193 . r. wysyłkę pisma do czasu uregulowania zaległości:

Uprzejmie prosimy o uiszczenie zaległej prenumeraty za kwartał (za miesiąc), za czas od do (za NNry) w wysokości zł. . . . gr. oraz o zwrot kosztów upomnień w wysokości zł. . . . gr. Razem zł. . . . gr.

jak również o nadesłanie prenumeraty za następny okres.

Sumę powyższą prosimy przesłać przekazem pocztowym lub wpłacić w Urzędzie Pocztowym na nasze konto Nr. w Pocztovej Kasie Oszczędności. W razie nieposiadania naszych blankietów P.K.O., formularze blankietów nadawczych P.K.O. można nabyć w każdym Urzędzie Pocztowym.

Prosząc Sz. P. o możliwie niezwłoczne wpłacenie powyższej kwoty, wyrażamy nadzieję, iż Sz. P. nadal pozostanie stałym czytelnikiem naszego pisma.

Z poważaniem
(nazwa wydawnictwa — pieczętka lub druk)
(—) Podpis.

Wzór 5.

W sprawie przerwania wysyłki.

(Nazwa miejscowości), dn. 193 . r.

Sz. P.

W odpowiedzi na reklamację Sz. P. prosimy o zawiadomienie nas, które NN-ry nie nadeszły. Nadmieniamy, że mogą być uwzględnione tylko reklamacje ostatnich numerów, dawniejsze zaś wysyłamy w razie posiadania ich i tylko za opłatą ich wartości.

NN-ry zostały Sz. P. w dniu wysłane i sądzimy, że obecnie już są w Jego posiadaniu. W przeciwnym razie prosimy zareklamować na pocztę. O ile to nie odniesie skutku, zechce Sz. P. zawiadomić nas o tem.

Jednocześnie z niniejszem wysłaliśmy pod adresem Sz. P. brakujące NN-ry powtórnie, wraz z reklamacją do urzędu pocztowego odbiorczego; uprzejmie prosimy, w razie otrzymania jednakowych dwóch egzemplarzy, jeden z nich nam zwrócić.

Z poważaniem
(nazwa wydawnictwa — pieczętka lub druk)
(—) Podpis.

Wzór 6.

W sprawie reklamacji prenumeratorów o nieotrzymaniu numerów.

Miejsce zarezerwowane dla nazwy, adresu, konta itd. wydawnictwa wysyłającego.

D R U K

Sprawa prenumeraty.

A.

Wskazówki techniczne co do druku szematów korespondencji:

- 1) Wymiary druków — ściśle odpowiadające wymiarom urzędowej kartki pocztowej (format znormalizowany).
(A 6 : 105 × 148 m/m),
- 2) trwałość papieru — odpowiadająca urzędowej kartce pocztowej,
- 3) kolor druków dowolny,
- 4) na jednej stronie kartki musi być umieszczony jeden z 8-miu wzorów: 1, 2-a, 2-b, 3-a, 3-b, 4, 5, 6; na drugiej adresowej stronie kartki — wzór z cechą „A”.

90.

POROZUMIENIE o prenumeracie czasopism i wydawnictw periodycznych, podpisane w Londynie, dnia 28 czerwca 1929 r. (Dz. U. R. P. 1933 Nr. 15, poz. 99, str. 396).

ROZDZIAŁ I.

Postanowienia wstępne.

Artykuł 1.

Warunki zaprowadzenia prenumeraty czasopism.

Postanowienia niniejszego porozumienia normują służbę prenumeraty czasopism za pośrednictwem poczty między umawiającymi się krajami, których Zarządy porozumiały się co do wykonywania tej gałęzi służby.

Pod względem prenumeraty wydawnictwa periodyczne traktuje się narówni z czasopismami.

ROZDZIAŁ II.

Warunki prenumeraty. Opłaty.

Artykuł 2.

Zamówienia.

Urzędy pocztowe każdego kraju przyjmują od publiczności zamówienia na czasopisma, wydawane w kra-

jach, uczestniczących w porozumieniu, których wydawcy chcą korzystać z pośrednictwa poczty przy prenumeracie zagranicznej.

Przyjmują również zamówienia na czasopisma, wydawane we wszystkich innych krajach, o ile poszczególne Zarządy mogą takie czasopisma dostarczać.

Stosownie do postanowień artykułu 45, § 3 konwencji, każdy kraj może wyłączyć od prenumeraty czasopisma, których transport lub doręczanie wewnątrz jego kraju jest niedozwolone.

Artykuł 3.

Cena dostawy.

Każdy Zarząd ustala ceny, za które dostarczać będzie innym Zarządom czasopisma własne oraz czasopisma innych krajów.

Ustanawia się jako zasadę, że ceny te nie mogą być wyższe od cen, jakie opłacają prenumeratorzy w kraju; do cen tych dolicza się należności tranzytowe i składowe, jakie Zarząd dostarczający ma wypłacić Zarządom pośredniczącym w myśl postanowień konwencji. Przy oznaczaniu ceny dostawy, należności tranzytowe i składowe oblicza się ryczałtowo zgóry, zależnie od tego, jak często dane czasopismo wychodzi i jaka jest jego przeciętna waga.

Artykuł 4.

Cena prenumeraty.

1. Zarząd kraju przyjmującego prenumeratę przelicza cenę dostawy na własną walutę. Jeżeli Zarządy przystąpiły do porozumienia o przekazach pocztowych, wykonywają przeliczenie według kursów, stosowanych przy przekazach pocztowych, o ile nie porozumiały się co do przeliczania według kursu przeciętnego.

2. Zarząd pocztowy kraju, przyjmującego prenumeratę, określa cenę prenumeraty, którą ma się pobierać od prenumeratorów, doliczając do ceny dostawy także wynagrodzenie, należność komisową lub za doręczenie do domu, jakie uzna za stosowne, byleby te dodatki nie przewyższały opłat, pobieranych za prenumeratę wewnętrzną. Poza tem dolicza się jeszcze opłatę stemplową, przewidzianą ustawodawstwem danego kraju.

3. Przedpłatę pobiera się przy zamówieniu za cały okres, na który czasopismo zostało zaprenumerowane.

Artykuł 5.

Zmiana ceny prenumeraty.

O zmianach ceny prenumeraty należy powiadamiać Zarząd centralny kraju przeznaczenia lub specjalnie w tym celu wyznaczony urząd, najpóźniej na miesiąc przed terminem, od którego zmiany będą obowiązywać. Nowe ceny stosują się przy prenumeracie, zgłaszanej na przyszły wskazany okres, nie mogą jednak być stosowane do prenumerat bieżących w chwili zawiadomienia o nowych cenach.

Artykuł 6.

Dodatki do czasopism.

Cenniki, prospekty, reklamy i t. p., dołączane do czasopism, nie stanowiące jednak jego stałej części składowej, podlegają opłacie od druków; opłata ta może być według uznania Zarządu kraju nadania, uiszczona gotówką lub uwidoczniona zapomocą umieszczanych bądź na opasce lub kopercie, bądź na samym druku, znaczków pocztowych lub nadruków, wykonywanych maszyną do frankowania.

Artykuł 7.

Okresy prenumeraty. Zamówienia spóźnione.

1. Prenumerata może być zgłaszana tylko na okresy: roczny, półroczny lub kwartalny.

Dopuszczalne są wyjątki od tej zasady odnośnie do wydawnictw, wychodzących z przerwami lub okazynie; można je zaprenumerować na okres przez nie zapowiedziany, nie przestrzegając wyżej podanych terminów.

2. Zarządy mogą porozumieć się co do dopuszczenia, po rozpoczęciu normalnych okresów prenumeraty, również zamówień na pozostałe kwartały, jeżeli chodzi o roczny lub półroczny okres prenumeraty, i na pozostałe miesiące, jeżeli chodzi o kwartalny okres prenumeraty.

W tym ostatnim wypadku Zarządy mogą porozumieć się co do dopuszczenia zamówień również na którykolwiek z pozostałych miesięcy kwartału.

3. Abonenci, którzy nie zgłosili zamówień w czasie właściwym, nie mają prawa do numerów, wydanych od początku okresu prenumeraty.

Artykuł 8.

Wykonanie przyjętych zamówień w razie wstrzymania służby prenumeraty.

Jeżeli jakikolwiek kraj przestaje uczestniczyć w porozumieniu, prenumeraty bieżące winny być, aż do wygaśnięcia ich terminu, załatwiane na zasadach porozumieniem przewidzianych.

Artykuł 9.

Przyjmowanie prenumeraty wprost przez wydawców.

Zarządy mogą za wspólną zgodą upoważnić wydawców do przyjmowania ze swej strony prenumerat

i do komunikowania adresów abonentów wprost urzędowi pocztowemu w miejscu wydania. Postępowanie to dozwolone jest tylko za zgodą abonenta.

W tym wypadku wydawca ma obowiązek pobierania ceny prenumeraty oraz uiszczania Zarządowi kraju wydawania czasopisma, dla przeprowadzenia rozdziału należności, przypadających Zarządom zainteresowanym.

ROZDZIAŁ III.

Dosyłanie, reklamacje, odpowiedzialność.

Artykuł 10.

Dosyłanie.

Prenumeratorzy, w razie zmiany miejsca pobytu, mogą żądać dosyłania czasopisma według nowego adresu, czy to wewnątrz kraju pierwotnego miejsca przeznaczenia, czy też do innego kraju, uczestniczącego w porozumieniu, nie wyłączając kraju wydawania czasopisma, czy też do kraju, nieuczestniczącego w porozumieniu.

Z tego tytułu Zarząd pierwotnego miejsca przeznaczenia pobiera od prenumeratora należność w wysokości 50 centymów na miesiąc za czasopisma, wydawane raz na tydzień lub w odstępach dłuższych, i w wysokości 1 franka za czasopisma, wydawane częściej aniżeli raz na tydzień. Należność tę wypłaca się Zarządowi kraju wydawania czasopisma według równowartości, ustalonej przez ten ostatni Zarząd.

Powyższe postanowienia dotyczą również czasopism w prenumeracie wewnętrznej w razie dosłania do innego kraju.

Artykuł 11.

Reklamacje.

Zarządy obowiązane są wdrażać bezpłatne dochodzenia z powodu wszelkich uzasadnionych reklamacyj, dotyczących opóźnień lub innych nieprawidłowości przy wykonywaniu prenumeraty.

Artykuł 12.

Odpowiedzialność.

Zarządy nie ponoszą odpowiedzialności za wypełnienie zobowiązań, ciążących na wydawcach. Nie są obowiązane do zwrotnych wypłat w razie zaprzestania lub czasowego zawieszenia wydawnictwa podczas okresu prenumeraty.

ROZDZIAŁ IV.

Rozrachunek.

Artykuł 13.

Przyznanie opłat.

Poza wyjątkami, przewidzianymi w artykule 9 i 10, każdy Zarząd zachowuje dla siebie w całości opłaty i należności, pobrane ponad cenę dostawy.

Artykuł 14.

Rachunki.

1. Rachunki na dostarczone i zamówione czasopisma wystawia się kwartalnie; rachunki te wyrównywa Zarząd-dłużnik, w terminie określonym w regulaminie, w obiegowej walucie kraju-wierzyciela. O ile nie zawarto układu odmiennego, wierzytelność mniejszą przelicza się według artykułu 29 Porozumienia

o przekazach pocztowych, na walutę wierzytelności większej.

2. W braku porozumienia odmiennego, saldo wyrównywa się zapomocą przekazu pocztowego. Przekazy, wystawiane w tym celu, są wolne od opłat i mogą przekraczać sumę najwyższą, określoną powyżej wspomnianem porozumieniem.

3. Saldo, niewyrównane w czasie właściwym, podlega oprocentowaniu po 7% rocznie na korzyść Zarządu-wierzyciela.

ROZDZIAŁ V.

Różne postępowania.

Artykuł 15.

Stosowanie ogólnych postanowień konwencji.

Postanowienia ogólne, zawarte w części pierwszej i drugiej konwencji, stosują się do porozumienia niniejszego, z wyjątkiem jednakże przepisów artykułu 7.

Artykuł 16.

Uchwalanie wniosków w przerwach między Zjazdami.

Aby wnioski, zgłaszane w przerwach między zjazdami (art. 18 i 19 konwencji), stały się uchwałą, musi się za nimi wypowiedzieć następująca liczba głosujących:

- a) wszyscy — gdy chodzi o przyjęcie nowych postanowień lub o zmianę postanowień artykułów 1 do 8, 11 do 14, 16 i 17 porozumienia jak również 1 do 5 i 15 regulaminu;
- b) dwie trzecie — gdy chodzi o zmianę postanowień artykułów 6, 8, 9, 12 i 13 regulaminu;
- c) zwykła większość — gdy chodzi o zmianę pozostałych artykułów porozumienia i regulaminu lub wykładnię postanowień niniejszego po-

rozumienia i regulaminu, z wyjątkiem wypadku rozbieżności zapatrywań, podlegającego sądowi polubownemu.

Postanowienia końcowe.

Artykuł 17.

Wejście w życie i okres czasu ważności porozumienia.

Porozumienie niniejsze wejdzie w życie z dniem 1 lipca 1930 roku i pozostanie w mocy przez czas nieograniczony.

Na dowód czego, Pełnomocnicy Rządów powyżej wymienionych krajów podpisali niniejsze porozumienie w jednym egzemplarzu, który złożony zostanie w Archiwum Rządu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanji i Irlandji Północnej, a odpis doręczony będzie każdej stronie¹⁾.

91.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA POCZT I TELEGRAFÓW z dnia 28 lutego 1933 r. o przesyłaniu egzemplarzy czasopism i wydawnictw periodycznych z ubiegłych okresów prenumeraty. (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 121).

Na podstawie art. 17 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafii i telefonii (Dz. U. R. P., Nr. 58, poz. 584), której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Poczty i Telegrafów z dnia 21 stycznia 1931 r. (Dz. U. R. P., Nr. 12, poz. 57) zarządzam co następuje:

§ 1. Wydawcy czasopism i wydawnictw periodycznych, zgłoszonych do prenumeraty mogą przysyłać

¹⁾ Regulamin wykonawczy Porozumienia o prenumeracie czasopism i wydawnictw periodycznych został ogłoszony w Dzienniku Ustaw R. P. z 1933 r. Nr. 15, poz. 99, str. 404 — 426.

pocztą prenumeratorom egzemplarze czasopism i wydawnictw periodycznych z ubiegłych okresów prenumeraty za opłatą ustaloną w taryfie pocztowej dla czasopism na następujących warunkach:

a) z okresu do 3 kalendarzowych miesięcy, poprzedzającego bieżący miesięczny okres prenumeraty, mogą być wysyłane egzemplarze czasopism, wychodzących 5 razy tygodniowo lub częściej, z okresu zaś 6 kalendarzowych miesięcy, poprzedzającego bieżący miesięczny okres prenumeraty egzemplarze czasopism, wychodzących rzadziej niż 5 razy na tydzień;

b) egzemplarze czasopism i wydawnictw periodycznych z ubiegłych okresów prenumeraty winny być nadawane w odrębnych wiązankach, na których musi być umieszczony napis: „(ilość) egzemplarzy czasopisma (tytuł) za okres miesięcy“;

c) egzemplarze czasopism i wydawnictw periodycznych z ubiegłych okresów prenumeraty muszą być nadawane przy okienku w urzędzie pocztowym zapomocą pocztowych książek nadawczych, w których należy podać ogólną ilość nadawanych egzemplarzy. Przy padające opłaty taryfowe winny być uiszczone gotówką przy nadaniu.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1933 r.

92.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA POCZT I TELEGRAFÓW z dnia 23 września 1933 r. o przyjmowaniu do przewozu pocztą za opłatą ulgową zwrotnych egzemplarzy czasopism i wydawnictw periodycznych. (Dz. U. Min. P. i T. Nr. 22, poz. 102).

Na podstawie art. 18 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o pocście, telegrafii i telefonii (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 584), której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Poczty i Telegra-

fów z dnia 4 sierpnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 481) zarządzam, co następuje:

§ 1. Wprowadza się przyjmowanie do przewozu pocztą ulgową zwrotnych egzemplarzy czasopism i wydawnictw periodycznych z ubiegłych dat wydania, a mianowicie: egzemplarze czasopism i wydawnictw periodycznych, wychodzących dwa razy tygodniowo lub częściej — w okresie 7 dni od daty wydania; egzemplarze czasopism i wydawnictw periodycznych, wychodzących jeden raz tygodniowo — w okresie jednego miesiąca od daty wydania; egzemplarze czasopism i wydawnictw periodycznych, wychodzących rzadziej, aniżeli jeden raz tygodniowo — w okresie dwóch miesięcy od daty wydania;

b) zwrotne egzemplarze mogą być przyjmowane do przewozu tylko od odsprzedawców, którzy prowadzą rozrachunek z wydawcami danego czasopisma i wydawnictwa periodycznego lub z instytucjami kolportażowymi i pod adresem administracji tego czasopisma, wydawnictwa periodycznego albo też instytucji kolportażowej;

c) zwrotne egzemplarze winny być ułożone w wiązanki, nieprzekraczające wagi 5 kg. i winny być nadawane w ten sposób, aby można było łatwo zbadać zawartość wiązanki.

Wiązanki ze zwrotnymi egzemplarzami mogą być nadawane tylko jako zwykłe przesyłki pocztowe;

d) nadawca obowiązany jest na wiązance nalepić kartkę, na której winny być uwidocznione następujące napisy: w lewym górnym rogu napis „zwrotne egzemplarze“, otoczony grubą czerwoną obwódką prostokątną, w prawym górnym rogu napis „opłatę uiszcza adresat“ oraz pośrodku kartki adres administracji czasopisma lub instytucji kolportażowej;

e) wiązanki ze zwrotnymi egzemplarzami winny być nadawane przy okienku w urzędzie pocztowym, który przy przyjmowaniu ustala wagę danej wiązanki

oraz przypadającą do pobrania przez urząd oddawczy opłatę;

f) przypadające opłaty taryfowe uiszcza odbiorca gotówką przy odbiorze wiązanki w urzędzie pocztowym. Wysokość uiszczonej kwoty urząd pocztowy wykazuje w lewym dolnym rogu kartki nalepionej na wiązance.

Wiązanki ze zwrotnymi egzemplarzami odbiera sam adresat w urzędzie pocztowym.

Wiązanki, niepodjęte w terminie 7-iu dni od dnia nadejścia, traktuje się jako niedoręczalne.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 października 1933 r.

93.

Przepisy wykonawcze do rozporządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 23 września 1933 r. o przyjmowaniu do przewozu pocztą za opłatą ulgową zwrotnych egzemplarzy czasopism i wydawnictw periodycznych. (Dz. Urz. Min. P. i T. Nr. 22, poz. 110).

1. Stwierdzoną przy nadaniu wagę wiązanki ze zwrotnymi egzemplarzami czasopism lub wydawnictw periodycznych oraz opłatę, przypadającą do pobrania przez urząd oddawczy, urząd nadawczy wykazuje w lewym dolnym rogu kartki, nalepionej na wiązance, oraz umieszcza odcisk datownika.

2. O nadejściu wiązanki ze zwrotnymi egzemplarzami czasopism lub wydawnictw periodycznych urząd oddawczy zawiadamia adresata za pomocą druku Nr. 34.

Urząd oddawczy sprawdza zgodność ustalonej przez urząd nadawczy wagi i opłaty, wykazanej na kartce nalepionej na wiązance, poczem wpisuje nadeszłe wiązanki do wykazu opłat pocztowych gotówką (druk Nr. 669a).

Po pobraniu od adresata przypadającej należności funkcjonariusz pocztowy umieszcza na kartce nalepionej na wiązance, obok napisu, oznaczającego wysokość pobranej opłaty, swój podpis oraz odcisk datownika.

XI TARYFY

94.

TARYFA pocztowa, telegraficzna i telefoniczna

(Dz. U. R. P. 1933, Nr. 40, poz. 317)¹⁾.

Taryfa pocztowa.

III. CZASOPISMA.

A. Obrót wewnętrzny

(łącznie z obrotem z polskim urzędem pocztowym Gdańsk I).

1. Czasopisma prenumerowane za pośrednictwem poczty.

a) opłaty za przesyłanie i doręczanie:

1) Dziennika Ustaw R. P., bez względu na wagę, za każdy egzemplarz 1,1 gr.

2) Innych czasopism, według wagi ustalonej przez urząd pocztowy na rok kalendarzowy.

za każdy egzemplarz do	25 gr.	.	.	1,0 gr.
ponad 25	50	1,1 ..
.. 50	75	2,2 ..
.. 75	100	2,5 ..
.. 100	150	3,0 ..
.. 150	250	3,5 ..
.. 250	500	6,7 ..
.. 500	1 kg.	9,0 ..
.. 1 kg.	2	12,0 ..

¹⁾ Z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych Rozporządzeniem z 23 września 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 575).

Za czasopisma wychodzące 2 razy dziennie, lecz rozsyłane raz dziennie, oblicza się opłatę według łącznej wagi obydwóch numerów.

b) Opłata manipulacyjna:

Za czasopisma, wychodzące pięć razy na tydzień lub częściej, od każdego egzemplarza abonowanego czasopisma miesięcznie 10 gr.

Za czasopisma, wychodzące rzadziej, niż pięć razy na tydzień, od każdego wysłanego numeru abonowanego czasopisma $\frac{1}{2}$ gr.

Opłaty wymienione pod a) 1) lub a) 2) i pod b) w zaokrąglonej kwocie, pobiera się zgóry przy zamawianiu czasopisma.

Za przesyłanie zaległych egzemplarzy za bieżący najkrótszy dla danego czasopisma okres prenumeraty, nie pobiera się żadnej dodatkowej opłaty.

c) Opłata za cofnięcie zamówienia czasopisma, jeżeli zamówienie przekazano już wydawcy 20 gr.

d) Opłata za przepisanie czasopisma na nazwisko innego odbiorcy w miejsce pierwotnego prenumeratora 15 gr.

e) Opłata za dosłanie czasopisma w razie zmiany miejsca zamieszkania prenumeratora w obrębie tej samej miejscowości, jeżeli nowa dzielnica należy do okręgu doręczeń innego urzędu pocztowego oraz za dosłanie czasopisma w razie zmiany miejsca zamieszkania prenumeratora do zamiejscowego okręgu doręczeń, lub do innego urzędu pocztowego 40 gr.

2. Czasopisma przekazywane przez wydawców:

- a) za Dziennik Ustaw R.P. — opłatę, wskazaną pod 1. a) 1), pobiera się ryczałtem zdołu za ubiegły okres prenumeraty,
- b) za inne czasopisma — opłatę wskazaną pod 1. a) 2), pobiera się ryczałtem zgóry za zgłoszony okres prenumeraty.

3. Okazowe egzemplarze i prospekty czasopism:

Opłatę wskazaną pod 1. a) 2), pobiera się gotówką przy nadaniu.

4. Egzemplarze czasopism z ubiegłych okresów prenumeraty:

Opłatę wskazaną pod 1. a) 2), pobiera się gotówką przy nadaniu.

5. Dodatki do czasopism:

- a) Dodatki zwyczajne, dołączone do jednego egzemplarza czasopisma, nie podlegają opłacie, jeżeli waga pojedyncza dodatku lub wszystkich dodatków łącznie nie przekracza 100 gramów.

Dodatki zwyczajne ponad 100 gramów
250 g. 4,5 gr.

Dodatki zwyczajne ponad 250 gramów
do 500 g. 9,0 gr.

Dodatki zwyczajne ponad 500 gramów
do 1 kg. 12,0 gr.

Dołączone do czasopism przez wydawcę blankiety wpłat P.K.O. i przekazy pocztowe na wznowienie prenumeraty, wolne są od opłaty.

- b) Za dodatki nadzwyczajne, dołączone do jednego egzemplarza czasopisma, pobiera się przy nadaniu 40% taryfowej opłaty dla druków prywatnych odpowiedniej wagi.

6. Zwrotne egzemplarze czasopism:

za każde $\frac{1}{2}$ kg. wagi wiązanki lub jego część 1 gr.

B. Obrót z Wolnem Miastem Gdańskiem.

1. Czasopisma przekazywane przez wydawców:

Opłaty za przesyłanie i doręczanie, jak pod A. 2.

2. Dodatki do czasopism:

Opłaty, jak pod A. 5.

C. Obrót zagraniczny (z wyjątkiem W. M. Gdańska).

1. Czasopisma, za każde 50 gr. — 10 gr.
2. Czasopisma wysyłane przez wydawców lub ich zastępców do następujących krajów:

Albanja, Algier, Angola, Argentyna, Azory, Belgja, Brazylja, Bułgarja, Cap Vert, Chili, Egipt, Ekwador, Estonja, Etyopia, Francja, Gabun, Grecja, Gujana holenderska, Gwatemala, Gwinea francuska, Gwinea hiszpańska, Gwinea portugalska, Haiti, Hedžas i Nedżed, Hiszpanja, Holandja, Indje francuskie, Indje portugalskie, Jugosławja, Kolumbia, Kongo belgijskie, Kongo francuskie, Korsyka, Kuba, Luksemburg, Łotwa, Macao, Madeira, Marokko francuskie, Marokko hiszpańskie, Martynika, Mauretania, Meksyk, Mozambik, Niemcy, Niger, Oceanja francuska, Oubangi — Chari, Paragwaj, Persja, Portugalia, Reunion, Rumunia, Salwador, San Domingo, Sarra (terytorjum), Somali francuskie, St. Pierre i Miquelon, St. Thomas i Principe, Sudan francuski, Syria i Liban, Szwajcaria, Tchad, Timor portugalski, Togo francuskie, Tunis, Turcja, Urugwaj, Watykan, Wybrzeże Kości Słoniowej, Związek Socjalistycznych Republik Rad,

podlegają opłacie:

za każde 50 g. — 5 gr.

3. Czasopisma, przekazywane przez wydawców do Austrii, Czechosłowacji i Węgier, opłaca się jak w obrocie wewnętrznym (A. 2 i A. 5).

Taryfa telefoniczna.

§ 59.

Rozmowy międzymiastowe podlegające opłacie dzielą się na państwowe i prywatne. Obie te grupy dzielą się na zwykłe i pilne. Wymienione rozmowy o ile są wykonywane w godzinach od 19 do 8, podlegają opłacie według taryfy słabego ruchu ¹⁾.

¹⁾ Pozostałe ustępy § 59 nie uległy zmianom i nadal obowiązują w brzmieniu podanem na str. 250 zbioru zasadniczego.

TARYFA ZA PRZEWÓZ LOTNICZY.

(Dz. Taryf pocz. tel. i radjok. 1954, Nr. 1, poz. 3).

III. G a z e t y.

(nadawane przez wydawców z adresami odbiorców).

a) Obrót wewnętrzny i z W. M. Gdańskiem.

Kraj przeznaczenia i port lotniczy	Opłata lotnicza za przewóz 1 kilograma lub części kg. na przestrzeni	Kwota	
		łz	gr
1. Polska i W. M. Gdańsk (Warszawa, Gdańsk, Katowice, Kraków, Poznań, Lwów, Wilno, Bydgoszcz)	między wszystkimi portami lotniczymi w Polsce i do W. M. Gdańska.	—	75

b) Obrót zagraniczny.

Kraj przeznaczenia i port lotniczy	Droga przewozu	Opłata lotnicza za przewóz 1 kilograma lub części kg. na przestrzeni	Kwota	
			zł.	gr.
1. Austrija. (Wiedeń)	Katowice i Kraków bezpośrednio (P.L.L. („Lot“))	1. Katowice i Kraków — Wiedeń	1	25
		2. inne porty lotnicze w Polsce — Wiedeń	2	00
1-e. Austrija. (Wiedeń)	Warszawa bezpośrednio (Air France)	1. Warszawa — Wiedeń	2	00
		2. inne porty lotnicze w Polsce — Wiedeń	2	75
2. Bułgarja. (Sofja)	Lwów bezpośrednio (P.L.L. („Lot“))	1. Lwów — Sofja.	3	00
		2. inne porty lotnicze w Polsce — Sofja.	3	75
3. Czechosłowacja. (Brno)	Katowice i Kraków bezpośrednio (P.L.L. („Lot“))	1. Katowice i Kraków — Brno.	75	
		2. inne porty lotnicze w Polsce — Brno.	1	50

Kraj przeznaczenia i port lotniczy	Droga przewozu	Opłata lotnicza za przewóz 1 kilograma lub części kg. na przestrzeni	Kwota	
			zł.	gr.
3-a. Czechosłowacja. (Praga)	Warszawa bezpośrednio (Air France)	1. Warszawa — Praga. 2. inne porty lotnicze w Polsce — Praga.	1 25 2 00	
4. Estonja. (Tallin)	Wilno bezpośrednio (P.L.L. („Lot“))	1. Wilno — Tallin. 2. inne porty lotnicze w Polsce — Tallin.	1 75 2 50	
5. Grecja (Thessaloniki)	Lwów bezpośrednio (P.L.L. („Lot“))	1. Lwów — Thessaloniki. 2. inne porty lotnicze w Polsce — Thessaloniki.	3 75 4 50	
6. Jugosławja. (Zemuń)	Warszawa bezpośrednio (Air France)	1. Warszawa — Zemuń. 2. inne porty lotnicze w Polsce — Zemuń.	3 50 4 25	
7. Łotwa. (Riga)	Wilno bezpośrednio (P.L.L. („Lot“))	1. Wilno — Riga 2. inne porty lotnicze w Polsce — Riga.	1 00 1 75	
8. Rumunja. (Cernauti)	Lwów bezpośrednio (P.L.L. („Lot“))	1. Lwów — Cernauti 2. inne porty lotnicze w Polsce — Cernauti.	— 75 1 50	
8-a. Rumunja (Bucuresti)	Lwów bezpośrednio (P.L.L. („Lot“))	1. Lwów — Bucuresti. 2. inne porty lotnicze w Polsce — Bucuresti.	2 00 2 75	
9. Węgry (Budapest)	Warszawa bezpośrednio (Air France)	1. Warszawa — Budapest. 2. inne porty lotnicze w Polsce — Budapest.	2 50 3 25	

96.

TARYFA OSOBOWA, BAGAŻOWA I EKSPRESOWA POLSKICH KOLEI PAŃSTWOWYCH NA OBSZARACH RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ I WOLNEGO MIASTA GDAŃSKA ¹⁾.

CZĘŚĆ II.

DZIAŁ VI.

Przewóz czasopism, broszur i książek.

1. Przewóz czasopism, broszur i książek odbywa się pociągami osobowymi. Na przewóz w pociągach pociesnych wymagane jest zezwolenie DOKP, w której obrębie znajduje się stacja nadawcza.

2. Paczki czasopism i t. p. o wadze poszczególnej paczki do 100 kg. powinny być nadawane w odpowiednim opakowaniu; na paczkach powinny być naklejone kartki, na których czarnym drukiem mają być umieszczone następujące dane: nazwisko i miejsce zamieszkania nadawcy, stacja przeznaczenia, imię, nazwisko i adres odbiorcy, oraz odnośny napis: „Czasopisma“ lub „Broszury, książki“.

3. Przyjmowanie dzienników do wysłania odbywa się w ściśle określonych godzinach, najpóźniej na pół godziny przed odejściem odpowiedniego pociągu.

4. Nadawca obowiązany jest do zachowania przepisów, dotyczących przesyłek, stanowiących przywilej poczty.

¹⁾ ogłoszona w Dzienniku Taryf i Zarządzeń Kolejowych z 1931 r. Nr. 8, poz. 86 z uwzględnieniem zmian wprowadzonych rozporządzeniem Ministra Komunikacji z 22 marca 1933 r. (Dz. Tar. i Zarz. Kol. Nr. 17, poz. 101).

5. Opłata za przewóz powinna być uiszczona przy nadaniu; oblicza się ją według odnośnych tabel, zawartych w taryfie niniejszej pod tytułem V (tabele Nr. 6, 6-a, 12 i 12-a).

6. Przy obliczeniu należności za przewóz wagę danej przesyłki czasopism zaokrągla się wzwyż do najbliższej liczby, podzielonej przez 5, wagę zaś przesyłki broszur i książek — do najbliższej liczby, podzielonej przez 10.

7. Należność za przewóz przesyłki czasopism w sumie ostatecznej zaokrągla się wzwyż do najbliższej liczby, podzielonej przez 5, a za przewóz przesyłki broszur i książek — do najbliższej liczby, podzielonej przez 10.

8. Najniższa należność za przewóz przesyłki czasopism wynosi 10 gr., a za przewóz przesyłki broszur i książek 20 gr.

9. Przewóz czasopism i t. p. odbywa się za dowodami przewozowymi, używanymi przy przesyłkach ekspresowych.

10. Przesyłki czasopism i t. p. dla osób, z którymi DOKP zawarł odnośną umowę, mogą być nadawane również ze szczególnymi wykazami na następujących warunkach:

- a) wykazy doręczane stacjom wraz z odpisem, winny być sporządzane na blankietach podług ustalonego wzoru;
- b) blankiety te, składające się z 4-ch części, a mianowicie: grzbietu, wykazu, odpisu tegoż i kwitu dla nadawcy, drukowane będą przez zarząd kolei; mogą być one również przygotowane za zgodą DOKP przez samego kontrahenta; w tym jednak wypadku winny być one złożone DOKP do ostemplowania;

- c) po przyjęciu od kontrahenta należyście wypełnionego wykazu wraz z odpisem i po sprawdzeniu wagi oraz zawartości przesyłki na zasadach ogólnych, stacja nadawcza zatrzymuje odpis, oryginał zaś wraz z czasopismami i t. p. wręcza konduktorowi bagażowemu lub pociągowemu, który wydaje przesyłki na wskazanych w wykazie stacjach;
- d) do jednego wykazu mogą być wpisane stacje, należące do jednej tylko DOKP i znajdujące się na jednej linii biegu pociągu; na każde rozgałęzienie należy sporządzać oddzielne wykazy;
- e) obliczenia opłaty przewozowej dokonywa się według zasad, ustalonych w punkcie 5, oddzielnie za każdy wykaz, za ogólną odległość taryfową od stacji nadawczej do ostatniej stacji odbiorczej, wskazanej w wykazie i za ogólną wagę przesyłki, nadanej przy tymże wykazie;
- f) zwrotne przysyłanie niesprzedanych czasopism i t. p. uskutecznia się jako nowe przesyłki;
- g) należności, przypadające kolei, uiszczą się stosownie do umowy pomiędzy DOKP i kontrahentem.

Tabela № 6

Tabela opłat normalnych za przewóz czasopism.

Za odległość kilometrów	Opłata za przewóz czasopism od każdego 5 kg. (Stawki przewozowe) złotych	Za odległość kilometrów	Opłata za przewóz czasopism od każdego 5 kg. (Stawki przewozowe) złotych
1 — 10	0,02	301 — 310	0,59
11 — 20	0,03	311 — 320	0,40
21 — 30	0,05	321 — 330	0,41
31 — 40	0,06	331 — 340	0,42
41 — 50	0,08	341 — 350	0,43
51 — 60	0,09	351 — 360	0,43
61 — 70	0,11	361 — 370	0,44
71 — 80	0,12	371 — 380	0,45
81 — 90	0,13	381 — 390	0,46
91 — 100	0,15	391 — 400	0,47
101 — 110	0,17	401 — 410	0,48
111 — 120	0,18	411 — 420	0,49
121 — 130	0,19	421 — 430	0,49
131 — 140	0,21	431 — 440	0,50
141 — 150	0,22	441 — 450	0,50
151 — 160	0,23	451 — 460	0,51
161 — 170	0,24	461 — 470	0,52
171 — 180	0,26	471 — 480	0,52
181 — 190	0,27	481 — 490	0,53
191 — 200	0,28	491 — 500	0,53
201 — 210	0,29	501 — 510	0,54
221 — 230	0,30	511 — 520	0,54
231 — 240	0,31	521 — 530	0,55
241 — 250	0,32	531 — 540	0,55
251 — 260	0,33	541 — 550	0,56
261 — 270	0,34	551 — 560	0,56
271 — 280	0,35	561 — 570	0,57
281 — 290	0,36	571 — 580	0,57
291 — 300	0,37	581 — 590	0,57
	0,38	591 — 600	0,58
		powyżej 600	0,60

Tabela № 12.

Tabela opłat za przewóz czasopism kolejami, stosującymi taryfę normalną z podwyżką o 25%.

Za odległość kilometrów	Opłaty za przewóz czasopism od każdego 5 kg. (Stawki przewozowe) złotych	Za odległość kilometrów	Opłaty za przewóz czasopism od każdego 5 kg. (Stawki przewozowe) złotych
1 — 10	0,03	101 — 110	0,22
11 — 20	0,04	111 — 120	0,23
21 — 30	0,07	121 — 130	0,24
31 — 40	0,08	131 — 140	0,27
41 — 50	0,10	141 — 150	0,28
51 — 60	0,12	151 — 160	0,29
61 — 70	0,14	161 — 170	0,30
71 — 80	0,15	171 — 180	0,33
81 — 90	0,17	181 — 190	0,34
91 — 100	0,19	191 — 200	0,35

97.

TARYFA CELNA z dnia 23 sierpnia 1932 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 732) ¹⁾.

(Pozycje dotyczące przemysłu graficznego i wydawniczego).

Pozycja

Cło od 100 kg.

I II

418. Przyrządzone farby drukarskie, litograficzne i do innych celów graficznych oraz do powielania:

1. czarne farby w opakowaniu:

a) powyżej 75 kg.

125.— 100.—

¹⁾ weszła w życie 11 października 1933 r. Stawki kolumny I stosuje się do towarów, pochodzących ze wszystkich krajów, z wyjątkiem tych krajów, z którymi zostały zawarte i wprowadzone w życie umowy handlowe. Stawki tejsze kolumny również nie będą stosowane w całości lub w części do towarów tych krajów, z którymi zawarte zostały umowy, wykluczające lub ograniczające stosowanie stawek kolumny I. Stawki kolumny II stosuje się w tych przypadkach, gdy niema podstawy do zastosowania stawek kolumny I.

Pozycja	Cło od 100 kg.	
b) 75 kg. i mniej	380.—	300.—
2. inne:		
a) niezawierające barwnika organicznego	380.—	300.—
b) zawierające barwnik organiczny	590.—	475.—
809. Papier gazetowy o zawartości miazgi drzewnej powyżej 60% i o wadze 1 m. ² od 45 do 55 g. niewygładzany, niebarwiony, nieklejony lub słabo klejony:		
1. w rolach średnicy 700 mm. i powyżej, przy szerokości 240 mm. i powyżej	25.—	20.—
2. inny	35.—	28.—
815. Papier wszelki, oprócz osobno wymienionego, o wadze 1 m. ² powyżej 28 g.:		
1. o zawartości miazgi drzewnej, powyżej 30%:		
a) niebarwiony	50.—	40.—
b) barwiony w masie	63.—	50.—
2. bez zawartości miazgi drzewnej lub z zawartością jej w ilości 30% i mniej:		
a) niebarwiony	81.—	65.—
b) barwiony w masie	94.—	75.—
Uwaga. Papier do wyrobu papieru światłoczułego za pozwoleniem Ministra Skarbu ze zniżką 75%.		
837. Dzienniki i czasopisma:		
1. czasopisma ilustrowane:		
a) w języku polskim	250.—	200.—

Pozycja	Cło od 100 kg.	
b) w językach obcych	bez cła.	
2. czasopisma nieilustrowane, dzienniki:		
a) w języku polskim	150.—	120.—
b) w językach obcych	bez cła.	
Uwaga 1. Czasopisma ilustrowane w języku polskim — za pozwoleniem Ministra Skarbu	bez cła.	
Uwaga 2. Czasopisma nieilustrowane oraz dzienniki w języku polskim, których redakcje mają stałą siedzibę poza granicami polskiego obszaru celnego	bez cła.	
841. Fotografje wszelkie, oprócz pocztówek	1.060.—	850.—
Uwaga: Fotografje, nawet w postaci pocztówek, w pojedynczych egzemplarzach oraz fotografje nadsyłane, jako materiał redakcyjny dla dzienników i czasopism	bez cła.	
842. Obrazy, rysunki, litografje oraz wszelkie reprodukcje, wykonane na papierze, kartonie, tekturze sposobem graficznym, oprócz osobno wymienionych:		
1. jednobarwne	200.—	160.—
2. wielobarwne, oprócz osobno wymienionych	580.—	460.—
3. wielobarwne: obrazy, tablice, atlasy przyrodnicze i technicz-		

Pozycja	Cło od 100 kg.	
ne, okładki do takich atlasów, tablice i obrazki rozkładane na papierze kartonie, tekturze, również podklejone, oraz inne tym podobne,—wszystko o charakterze pomocy szkolnych i naukowych	290.—	230.—
4. dekalomanja	500.—	400.—
1009. Przybory zecerskie, drukarskie:		
1. czcionki, stereotypy, linje, ornamentacje, justunki, materiał zapelniający, jako to: sztabiki, sztegi; podkłádki do stereotypów, czcionki linotypowe; — ze stopów ołowiu twardego	380.—	300.—
2. stemple do matryc, matryce metalowe, do maszyn zecerskich lub do odlewu czcionek	50.—	40.—
3. linje drukarskie, ornamenty, czcionki z innych metali i stopów, oprócz wymienionych w p. 1.	630.—	500.—
4. przybory osobno niewymienione z innych metali, oprócz wymienionych w p. 1, jako to: wierszownice, kliny i t. p.	44.—	35.—
5. kamienie litograficzne z wykonanemi na nich rysunkami	100.—	80.—
6. klisze drukarskie wszelkie, oprócz drzeworytowych, matryce tekturowe, fotolito	10.000.—	8.000.—
Uwaga. Matryce tekturowe gotowe ogłoszeniowe i ilustracyjne w pojedynczych egzemplarzach	bez cła.	

Pozycja	Cło od 100 kg.	
7. klisze drzeworytowe; litery i cyfry do drukowania drewniane i z innych pospolitych materiałów	750.—	600.—
8. szufle i organki drukarskie	310.—	250.—
9. regały i kaszty	310.—	250.—
1071. Maszyny dla przemysłu graficznego, oprócz osobno wymienionych:		
1. linotypy, monotypy, intertypy i t. p. maszyny do składania czcionek w wierszach i osobnych literach	94.—	75.—
2. maszyny rotacyjne, offsetowe	94.—	75.—
3. maszyny płaskie i inne, oprócz osobno wymienionych,—o wadze sztuki:		
a) powyżej 500 kg.	94.—	75.—
b) 500 kg. i mniej	250.—	200.—

BIBLIOGRAFJA

książek i artykułów w języku polskim o prawie prasowym.
(Uzupełnienie).

- Czerwiński Jerzy: Prasowe sprawozdania sądowe (Prasa 1952, Nr. 6—7—8).
- Czerwiński Jerzy: Art. 105 Konstytucji w teorii i praktyce. (Prasa 1952, Nr. 9—10—11).
- Glaser Stefan: O wolność prasy. (Głos Prawa 1954, Nr. 6).
- Natanson Wiktor: Zawieszenie czasopisma w świetle przepisów dekretu prasowego. (Prasa 1952, Nr. 9—10—11).
- Ochrona informacji prasowych. (Rocznik Polityczny i Gospodarczy P. A. T. na 1955 r. str. 584—587).
- Ostrowski Jan: O własność tytułu czasopisma. (Prasa 1955/54, Nr. 11—12—1).
- Pogoda Benon: Uwagi do § 21 Niemieckiej Ustawy Prasowej z dnia 7.V.1874 r. (Głos Sądownictwa 1954, Nr. 1).
- Wójcik Ludwik: Sąd i prasa. [Stosunek sądu do prasy w zakresie sprawozdań prasowych z rozpraw karnych i cywilnych]. (Głos Sądownictwa 1954, Nr. 5).
- Zajdenman Jerzy: Prasa i sąd. [Odpowiedź na artykuł L. Wójcika]. (Prasa 1954, Nr. 2 — 5).

CZĘŚĆ II.

PRZEPISY DOTYCZĄCE DZIENNIKÓW I CZASOPISM PRZEZNACZONYCH DO OGŁOSZEŃ.

I. PRZEPISY OBOWIĄZUJĄCE NA OBSZARZE CAŁEGO PAŃSTWA.

1.

OKÓLNIK MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH z dnia 3 lutego 1919 r. Nr. 33582/2-452-J./b. W SPRAWIE UMIESZCZANIA OGŁOSZEŃ W „MONITORZE POLSKIM”. (Zbiór zarządzeń Min. Spr. Wewn. t. II. str. 1245).

Do Komisarzy Powiatowych,
do wiadomości i pouczenia podwładnego personelu.

Załącznik — Odpis.

Prezydjum Rady Ministrów, Warszawa, dnia 23 stycznia 1919 r. Nr. 701/19.

Doszło do wiadomości, że według informacji, otrzymanych przez Prezydjum Rady Ministrów, zamieszczają poszczególne Ministerstwa i inne urzędy państwowe w prasie codziennej płatne ogłoszenia urzędowe, nie przysyłając ich równocześnie do „Monitora Polskiego”.

Ponieważ wszelkie ogłoszenia urzędowe, niezależnie od pism prywatnych, powinny być przede wszystkim zamieszczane w dzienniku urzędowym, proszę o wydanie w swoim zakresie działania odpowiedniego zarządzenia, by powyższa zasada była na przyszłość, o ile możliwości ściśle przestrzegana.

2.

USTAWA z 24 października 1919 r. W PRZEDMIOCIE ZMIANY NAZWISK. (Dz. U. R. P. Nr. 88, 478).¹⁾

Art. 3.

Minister Spraw Wewnętrznych rozpatrzy potrzebę zmiany nazwiska, a w razie uznania jej zarządzi na koszt petenta ogłoszenie zamierzonej zmiany w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej, tudzież według własnego wyboru w trzech dziennikach nieurzędowych.

Art. 5.

Ogłoszenie o zezwoleniu na zmianę nazwiska zamieści Minister Spraw Wewnętrznych w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej, zarządzając jednocześnie adnotację w aktach stanu cywilnego.

¹⁾ Zob. poz. 5 na str. 81 oraz poz. 28 i 29

3.

USTAWA z 29 października 1920 r. O SPÓŁDZIELNIACH.
(Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 735)¹⁾.

Art. 6.

Statut musi oznaczyć:

10) pismo, w którym mają być zamieszczane ogłoszenia spółdzielni (art. 10).

Art. 7.

Przy założeniu spółdzielni do rejestru wciągnąć należy:

7) pismo, przeznaczone do ogłoszeń spółdzielni;

Wszystkie powyższe dane prócz zasad, dotyczących likwidacji, których ogłoszenie nastąpi z chwilą postanowienia o rozwiązaniu, ogłasza sąd na koszt spółdzielni w piśmie, przeznaczonem do ogłoszeń spółdzielni.

Art. 10.

Organem do ogłoszeń spółdzielni, należącej do związku rewizyjnego, jest czasopismo, będące organem związku; gdyby ogłoszeń spółdzielni nie można było umieszczać w tem piśmie, wtedy umieszcza się je w piśmie, wyznaczonem przez Radę Spółdzielczą do ogłoszeń rejestrowych.

Spółdzielnie, nie należące do związku rewizyjnego, winny ogłoszenia swe umieszczać w piśmie, wyznaczonem przez Radę Spółdzielczą do ogłoszeń rejestrowych.

4.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA B. DZIELNICY PRUSKIEJ z 19 stycznia 1921 r. WYDANE W POROZUMIENIU Z MINISTREM PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ Z MINISTREM SPRAW WOJSKOWYCH W PRZEDMIOCIE PROWADZENIA REJESTRU STATKÓW HANDLOWYCH MORSKICH. (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 58).

§ 17. O wciągnięciu statku do rejestru okrętowego i wykreśleniu takowego należy obowiązkowo i bezzwłocznie ogłosić

¹⁾ Zob. poz. 49.

przez wydrukowanie wpisów w „Monitorze Polskim“ oraz w jednej z gazet, wyznaczonej w tym celu corocznie przez sędziego rejestrowego. W wypadkach szczególnych może sąd zarządzić ogłoszenie również w innych pismach. Prócz tego o wciągnięciu do rejestru należy zawiadomić Urząd Marynarki Handlowej.

5.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I MINISTRA B. DZIELNICY PRUSKIEJ z 16 września 1921 r. W PRZEDMIOCIE WYKONANIA USTAWY z 24 października 1919 r. O ZMIANIE NAZWISK. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 678).¹⁾

§ 5. Minister Spraw Wewnętrznych²⁾ rozpatruje prośbę i w razie uznania jej za zasługującą na uwzględnienie, zarządza, by władza administracyjna II instancji zamieściła na koszt proszącego ogłoszenie zamierzonej zmiany nazwiska w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej oraz w trzech dziennikach nieurzędowych.

§ 8. Jeśli w sprawie zamierzonej zmiany nazwiska nie wpłynął żaden sprzeciw w myśl art. 4 ustawy z dnia 24 października 1919 r. lub jeśli wniesiony sprzeciw został przez Ministra Spraw Wewnętrznych odrzucony, władza administracyjna II instancji po złożeniu przez proszącego opłaty za zmianę nazwiska, o ile od niej w całości zwolniony nie został, wyda proszącemu akt zezwolenia na zmianę nazwiska, umieści ogłoszenie o udzielonem zezwoleniu na jego koszt w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej, oraz zarządzi adnotację w aktach stanu cywilnego.

¹⁾ Zob. poz. 2 oraz poz. 28 i 29.

²⁾ Na mocy § 1 rozp. Ministra Spraw Wewnętrznych z 11 października 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 93, poz. 828), decyzje, zastrzeżone w niniejszym rozp. Ministrowi Spraw Wewnętrznych, przekazane zostały wszystkim wojewodom z wyjątkiem Śląskiego oraz Kom. Rządu m. st. Warszawy.

6.
USTAWA WODNA z 19 września 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 205) ¹⁾.

Część piąta.
O spółkach wodnych (związkach wałowych).

Art. 142 (ustęp I).

Statut musi zawierać postanowienia określające:

12) formę obwieszczeń spółki i pisma publiczne, w których obwieszczenia mają być umieszczane, o ile to jest przewidziane w statucie.

7.

USTAWA z 31 lipca 1923 r. O SCALANIU GRUNTÓW. (Dz. U. R. P. 1927 Nr. 92, poz. 833) ¹⁾.

Art. 18 (ustęp 1).

O uprawomocnieniu się orzeczenia okręgowego urzędu ziemskiego lub o wydaniu orzeczenia przez Ministra Reform Rolnych będzie podane do publicznej wiadomości przez ogłoszenie w dzienniku urzędowym właściwego powiatu lub województwa.

Art. 46 (ustęp 2).

Obwieszczenie, przewidziane w art. 15 instrukcji hipotecznej z r. 1825, umieszczone będzie bezpłatnie w urzędowym lub samorządowym organie danego powiatu, względnie województwa, o ile zaś taki nie istnieje — w „Monitorze Polskim“.

8.

OKÓLNIK MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI z 1 marca 1924 r. W SPRAWIE WYŁĄCZNEGO POŚREDNICTWA P.A.T. W PUBLIKOWANIU OGŁOSZEŃ PŁATNYCH WŁADZ I URZĘDÓW PUBLICZNYCH. (P. ok. Nr. 678/II G. S/24 — Dz. Urz. Nr. 6 z dnia

15 marca 1924 i Zb. rozp. i ok., poz. 59).

Do władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości.

Uchwałą z dnia 11 lutego r. b. Rada Ministrów przyznała Polskiej Agencji Telegraficznej prawo wyłącznego pośrednictwa

¹⁾ Nie obowiązuje na obszarze wojew. śląskiego.

w publikowaniu płatnych ogłoszeń władz państwowych w pismach, wychodzących na terenie Rzeczypospolitej, z zastrzeżeniem utrzymania w mocy praw „Monitora Polskiego“ i „Gazety Lwowskiej“ oraz nadto zarządziła, aby wszystkie władze państwowe zwracały się do Polskiej Agencji Telegraficznej w Warszawie lub jej oddziałów prowincjonalnych o pośrednictwo w zamieszczaniu ogłoszeń w pismach.

9.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ z 27 czerwca 1924 r. O POCZTOWEJ KASIE OSZCZĘDNOŚCI. (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 545).

Załącznik.

Statut Pocztovej Kasy Oszczędności.
Rozdział IV. (ustępy I i II).

Bilanse miesięczne P.K.O. podpisane przez Prezesa lub Wiceprezesa i przez Naczelnika Izby Obrachunkowej, winny być ogłoszone w „Monitorze Polskim“.

Bilanse miesięczne Oddziałów, po zatwierdzeniu ich przez Prezesa, ogłaszane będą w siedzibach Oddziałów w sposób przez niego określony.

10.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ z 27 grudnia 1924 r. O ZABEZPIECZENIU PRAW Z TYTUŁÓW NA OKAZIATELA, WYWIEZIONYCH NA TERYTORJUM OBECNEGO ZWIĄZKU SOCJALISTYCZNEGO REPUBLIK RAD, LUB ZŁOŻONYCH W INSTYTUCJACH NA TEM TERYTORJUM. (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 1032).

§ 4. Prezes Głównego Urzędu Likwidacyjnego, o ile uzna przedstawione dowody za dostateczne, poweźmie decyzję, wzbraniając wszelkich wypłat i transakcyj z wymienionymi w decyzji tytułami i nakaże jednorazowe ogłoszenie decyzji i wykazu tytułów, na koszt osoby zainteresowanej w „Monitorze Polskim“. Jednocześnie Główny Urząd Likwidacyjny prześle właściwej instytucji emitującej odpis decyzji powziętej.

11.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ z 14 listopada 1924 r. O PRAWIE CZEKOWEM. (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 927).

Art. 41 (ustęp 5).

Sąd ogłosi w dzienniku, przeznaczonym do ogłoszeń sądowych, tudzież w piśmie miejscowym, przeznaczonym do ogłoszeń rejestrowych, wezwanie, aby posiadacz czeku zaginionego zgłosił się w przeciągu dni 60 i okazał czek sądowi.

12.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ z 14 listopada 1924 r. O PRAWIE WEKSLOWEM. (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 926).

Art. 94 (ustęp 3).

Sąd ogłosi w dzienniku, przeznaczonym do ogłoszeń sądowych, tudzież w piśmie miejscowym, przeznaczonym do ogłoszeń rejestrowych, wezwanie, aby posiadacz weksłu zaginionego zgłosił się w przeciągu dni sześćdziesięciu i okazał sądowi weksel.

13.

USTAWA z 29 marca 1926 r. O PRAWIE AUTOKIEM. (Dz. U. R. P. Nr. 48, poz. 286).

Art. 69.

Sąd może na wniosek pokrzywdzonego zarządzić ogłoszenie wyroku na koszt skazanego.

14.

ROZKAZ MINISTRA SPRAW WOJSKOWYCH z 28 maja 1926 r. O SPOSOBIE OGŁASZANIA NIEOGRANICZONYCH PRZETARGÓW PUBLICZNYCH. (Dziennik Rozkazów 1925, Nr. 14, poz. 151 i 1927 Nr. 8, poz. 67).

Do czasu wydania nowych przepisów służbowych o krajowych dostawach wojskowych, unieważniam art. 22 „Przepisów o dostawach wojskowych 0 — 10 22“, łącznie z § 10 „Postanowień przejściowych“ do tych przepisów, wydanych do poz. 303 Dz.

Rozk. Nr. 22 23 i polecam w miejsce unieważnionych niniejszem postanowień, stosować, co następuje:

I. Wezwanie do składania ofert na nieograniczony przetarg publiczny należy podawać do wiadomości publicznej przez:

- 1) umieszczenie go na tablicy, w miejscu najbardziej widocznym w budynku władzy wojskowej, rozpisującej przetarg,
- 2) jednorazowe ogłoszenie go, co najmniej na czternaście dni przed ustalonym terminem danego przetargu, w pełnym tekście w prasie, a mianowicie:

- a) wezwanie do składania ofert na przetargi wojskowe na dostawy, których wartość przekracza 50.000 złotych, należy ogłaszać w „Monitorze Polskim“ i w „Polsce Zbrojnej“.
- b) wezwanie do składania ofert na wszystkie inne przetargi, poza temi, o których mowa, pod a) należy ogłaszać w „Polsce Zbrojnej“.
- 3) Dwukrotne ogłoszenie w prasie krótkich zawiadomień, których treścią powinno być tylko powołanie się, względnie zwrócenie uwagi na ogłoszenia, o których mowa pod 2) a) b); te krótkie zawiadomienia należy ogłaszać w dwóch czasopismach w terminach o kilka dni od siebie oddalonych, przy czem drugie zawiadomienie winno być ogłoszone przynajmniej na osiem dni przed ustalonym terminem danego przetargu.

II. Wybór czasopism, o których mowa pod I., 2), a) i 3) zależy od uznania rozpisującej dany przetarg władzy wojskowej, z tem jednak zastrzeżeniem, iż przy wyborze tych czasopism, należy kierować się wyłącznie stopniem ich rzeczywistej poczytności w sferach danym przetargiem najwięcej zainteresowanych.

III. Normy wymiaru wojskowych ogłoszeń o przetargach reguluje rozporządzenie M. S. Wojsk. Dep. VII L. 12.328 kwat., ogłoszone w Dzien. Rozk. Nr. 28 25, poz. 300, które w dostosowaniu do niniejszego wyjaśniam, jak następuje:

- 1) Ustalona maksymalna norma rozmiaru ogłoszeń dla tekstu pełnego, przewidzianego pod I., 2), a), b), winna wynosić 280 t. zw. wierszy.
- 2) Ustalona maksymalna norma rozmiaru dla krótkich zawiadomień, przewidzianych pod I., 3), winna wynosić 90 t. zw. wierszy.

IV. Do redakcji „Monitora Polskiego“ i „Polski Zbrojnej“ należy zwracać się bezpośrednio, do prasy zaś prywatnej — za pośrednictwem Agencji Telegraficznej.

V. Ustalony postanowieniami temi sposób ogłaszania przetargów nie obowiązuje jednostek administracyjnych, przeprowadzających samodzielnie zakupy w związku z wprowadzeniem systemu gospodarki ryczałtowej; sposób ogłaszania przetargów przez te jednostki administracyjne został unormowany rozporządzeniem M. S. Wojsk. Dep. VIII. L. 4808 25 W. Z. I. z dn. 18 stycznia 1926 r., które pozostawia dowódcom ich zupełnie wolną rękę w wyborze sposobów ogłaszania przetargów

VI. Niniejsze postanowienia nabierają mocy obowiązującej z dniem ich ogłoszenia¹⁾.

15.

OKŁADNIK MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI z 5 października 1926 r. W SPRAWIE OPLACANIA NALEŻNOŚCI POLSKIEJ AGENCJI TELEGRAFICZNEJ ZA PUBLIKOWANIE OGŁOSZEŃ SĄDOWYCH. (Nr. 1224/II G. S./26. Dz. Urz. Nr. 20 z dnia 15 października 1926 r. Zb. rozp. i ok. poz. 60).

Do władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości.

W związku z uchwałą Rady Ministrów z dnia 11 lutego 1924 r. o wyłącznym pośrednictwie P.A.T. w publikowaniu ogłoszeń władz i urzędów państwowych lub przez państwowe urzędy nakazanych (pismo okóln. Nr. 678/II. G. S./24 Dz. Urz. Nr. 6/24) celem uniknięcia zwłoki w uregulowaniu zaległych należności P.A.T. i redakcyj zainteresowanych czasopism, zarządzam w porozumieniu z Prezydjum Rady Ministrów co następuje:

Tytułem należności P.A.T. za publikowanie ogłoszeń, zarządzanych przez sądy na rachunek stron, sądy opłacają:

- a) stawkę ryczałtową w wysokości ustalonej przez dane czasopismo, jeżeli czasopismo, w którym ma być ogłoszenie zamieszczone, policza należność za ogłoszenia w stawkach ryczałtowych.

¹⁾ t. j. 28 maja 1926 r.

- b) 20 gr. za wyraz, o ile ogłoszenie ma być zamieszczone w Dz. Urz. wojewódzkim, Orędowniku Powiatowym i t. p. wydawnictwach urzędowych.

- c) 35 gr. za wyraz za ogłoszenie w „Monitorze Polskim“ oraz we wszystkich innych czasopismach i wydawnictwach, które obliczają należność od wiersza.

- d) stawkę od wyrazu w wysokości ustalonej przez wydawnictwo, o ile dane wydawnictwo stawkę taką już stosuje.

Przeznaczone do publikowania ogłoszenia sądy przesyłają do miejscowego oddziału P.A.T. przy piśmie wzoru Nr. 1 w miejscowościach zaś, gdzie oddziału P.A.T. niema, sądy oddadzą ogłoszenia bezpośrednio do wybranego czasopisma, posługując się formularzami Nr. 2 i 3.

Przy obliczaniu należności za dane ogłoszenia na podstawie powyższych stawek sądy pobierają odnośną sumę od stron zgóry względnie czerpią ją z zaliczek, złożonych przez strony na koszty postępowania w sprawie i przekazują na konto czekowe P.A.T. w P.K.O. Nr. 30358 równocześnie z wysłaniem odnośnego ogłoszenia do miejscowego oddziału P.A.T. względnie do wybranego czasopisma, obroty zaś powyższych sum zarachowują w myśl obowiązujących w tym kierunku przepisów.

O ile w wyjątkowych wypadkach w myśl odnośnych przepisów ustawowych należność za ogłoszenia nie może być pobrana od strony zgóry, należy w załączonym formularzu Nr. 1 względnie Nr. 3 wskazać sumę należności P.A.T. i zaznaczyć termin, w którym należność ta uiszczona zostanie, tudzież czuwać, by termin był dotrzymany.

Na blankietach nadawczych P.K.O. należy zaznaczyć numer sprawy, nazwisko strony, nazwę odnośnego czasopisma i przeznaczoną sumę (np. Nr. nazwisko strony Nr. Nr. „Mon. Pol.“ 40 zł., Poznański Dziennik Wojewódzki 25 zł.) tudzież przestrzegać, aby podany na blankiecie numer sprawy zawsze był zgodny z numerem ogłoszenia, podanym w piśmie do P.A.T., przyczem do każdej sprawy powinien być użyty osobny blankiet nadawczy.

Rachunki czasopism za wydrukowanie ogłoszeń P.A.T. zatrzymuje w swojej składnicy i nie przesyła sądom żadnych pokwitowań na wpłaconą w powyższy sposób należność, dowodem zaś dokonanej wpłaty będzie odcinek blankietu nadawczego i numer czasopisma, w którym zamieszczono ogłoszenie.

W wypadkach, w których koszt publikowania ogłoszeń opłaca Skarb Państwa na własny rachunek (pismo okólne Nr. 785/II. G. S. 24/Dz. Urz. Nr. 19/24) powyższe stawki (ustęp 2-gi niniejszego okólnika) nie mają zastosowania. Należność P.A.T. za takie ogłoszenia opłacają Sądy tylko w wysokości rzeczywistych kosztów ogłoszenia, a to na podstawie rachunków, nadsyłanych przez P.A.T. Odnośne rachunki należy regulować zaraz po ich otrzymaniu, mianowicie zapomocą blankietów nadawczych P.K.O.

Przy wypełnianiu formularzy Nr. 1, 2, 3 należy skreślać nieodpowiednie wyrazy względnie ustępy.

Wyżej omówione formularze dostarczą sądom P.A.T. własnym kosztem, przeto odnośne zapotrzebowania należy kierować do P.A.T. w Warszawie, ul. Krakowskie Przedmieście Nr. 50. Sądy Pokoju i Sądy powiatowe zamawiają powyższe druki za pośrednictwem sądów okręgowych względnie sądów apelacyjnych w b. dzielnicach pruskiej i austriackiej, a te ostatnie przesyłają zbiorowe zapotrzebowanie bezpośrednio do P.A.T. Pierwsze zapotrzebowanie na okres do końca r. b. i osobno na rok 1927 należy przesyłać zaraz po ogłoszeniu niniejszego okólnika, ograniczając ilość żądanych druków do istotnie niezbędnej potrzeby.

Okólnik niniejszy nie dotyczy obwieszczeń, zamieszczanych w Dodatku do Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości. Sprawę tę reguluje okólnik Nr. 992/Red./24 z dnia 6 listopada 1925 r. Dz. Urz. 4/25.

Wykaz stawek ryczałtowych w poszczególnych pismach, operujących temi stawkami, będzie rozesłany sądom przez wydział ogłoszeń P.A.T., który zawiadamiać będzie również o każdej zmianie w mowie będących stawek.

Okólnik niniejszy obowiązuje od dnia 1 listopada 1926 r.

W z ó r Nr. 1

Sąd w

Do

Polskiej Agencji Telegraficznej Oddział

w

Załączone ogłoszenie-a, edykt i t. p.) Nr.
(nazwisko strony należy ogłosić najdalej do dnia) w czasopismach
a numer dowodowy zaraz po wydrukowaniu ogłoszenia doręczyć sądowni, rachunek odnośnego czasopisma, zaopatrzony powyższym numerem sprawy, przesyłać do P.A.T. w Warszawie celem opłacenia.

Niedotrzymanie powyższego terminu narazi P.A.T. na ponoszenie ewentualnych kosztów z powodu odroczenia wyznaczonych terminów sądowych.

Należność P.A.T.:

a) w kwocie ryczałtowej zł. gr.
za ogłoszenie w czasopiśmie
b) po gr. za wyraz razem
zł. gr. za ogłoszenie w czasopiśmie
.

c)

d)

przekazano na konto czekowe P.A.T. Nr. 30358.

będzie przekazana na powyższe konto w ciągu dni

(Koszt wydrukowania powyższego ogłoszenia obciążają Skarb Państwa, przeto odnośna należność będzie przekazana na powyższe konto po nadesłaniu sądowni rachunku P.A.T.).

Dnia

Podpis

W z ó r Nr. 2

Sąd w
Do Administracji czasopisma
w

Załączone ogłoszenie-a, edykt i t. p.) Nr.
należy ogłosić w powyższym czasopiśmie najdalej do dnia

Niedotrzymanie powyższego terminu narazi Administrację na ponoszenie ewentualnych kosztów z powodu odroczenia wyznaczonych terminów sądowych.

Numer dowodowy należy zaraz po wydrukowaniu ogłoszenia doręczyć sądowi, a odnośny rachunek zaopatrzony powyższym numerem sprawy oraz drugi egzemplarz numeru dowodowego przesłać do Polskiej Agencji Telegraficznej w Warszawie, ul. Krak. Przedm. Nr. 50, celem opłacenia.

U w a g a: Zastrzega się drukowanie petitem.

Dnia w. T.A.T.
Podpis

W z ó r Nr. 3

Sąd w
Polską Agencję Telegraficzną
w Warszawie

Krakowskie Przedmieście Nr. 50

Sąd zawiadamia, że równocześnie zwrócił się do Administracji czasopisma z wezwaniem zamieszczenia ogłoszenia dotyczącego sprawy Nr. (nazwisko strony) i polecił, aby Administracja odnośny rachunek, zaopatrzony numerem sprawy oraz drugi egzemplarz numeru dowodowego przesłała P.A.T. za powyższe ogłoszenia.

Należność P.A.T. za powyższe ogłoszenia:

a) w kwocie ryczałtowej zł. gr.
b) po gr. za wyraz razem
zł. gr.

przekazano na konto P.A.T. Nr. 30358 (będzie przekazana na powyższe konto w ciągu dni)

Koszta wydrukowania powyższego ogłoszenia obciążają Skarb Państwa, przeto odnośna należność będzie wpłacona na konto Nr. 30358 po nadesłaniu sądowi rachunku P.A.T.).

Dnia
Podpis

16.

PRZEPISY TYMCZASOWE z 3 lutego 1927 r. Nr. 1/2580/21/27
O ODDAWANIU DOSTAW I ROBÓT NA POLSKICH KOLEJACH
PAŃSTWOWYCH. (Dz. Urz. Min. Kom. Nr. 2, poz. 14).

§ 4).

Pisemne przetargi ofertowe są dwojakie a to: 1) przetargi publiczne, 2) przetargi ograniczone.

Publiczny przetarg ofertowy winien być poprzedzony publicznym wezwaniem do składania ofert.

Wezwanie do przetargu publicznego należy zamieścić najmniej na 4 tygodnie przed wyznaczonym terminem do składania ofert w całej osnowie w pismach ustalonych przez Ministerstwo Komunikacji, zaś w krótkim streszczeniu w najpoczytniejszym piśmie codziennem, względnie czasopiśmie, wychodzącym w miejscu dostawy i produkcji nabywanego materiału, oraz wywiesić na tablicy urzędowej Urzędu, przeprowadzającego przetarg.

17.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ z 13 kwietnia 1927 r. O KOMUNALNYCH KASACH OSZCZĘDNOŚCI.
(Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 339).²⁾

Art. 9 (ustęp II).

Statut komunalnej kasy oszczędności powinien zawierać między innymi postanowienia:

9) o sposobie dokonywania przez kasę ogłoszeń (art. 21).

¹⁾ Pierwsze trzy zdania § 4.

²⁾ Zob. poz. 25.

Art. 21.

W razie utraty książeczki oszczędnościowej unieważnienie jej i wydanie duplikatu może nastąpić po przeprowadzeniu postępowania przewidzianego w przepisach o umorzeniu tytułów na okaziciela, obowiązujących w siedzibie kasy; duplikat książeczki może jednak być wydany już po upływie sześciu miesięcy od daty pierwszego ogłoszenia a jej utracie.

18.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU z 28 listopada 1927 r. W SPRAWIE OGŁOSZENIA JEDNOLITEGO TEKSTU STATUTU BANKU POLSKIEGO. (Dz. U. R. P. Nr. 113, poz. 966).

Załącznik.

Statut Banku Polskiego.

Art. 78 (ustęp I).

Bank winien ogłaszać w „Monitorze Polskim“:

a) bilans i roczne zamknięcie rachunku zysków i strat najpóźniej na dwa tygodnie przed Walnem Zebraniem;

b) skrócony bilans za każdą dekadę najdalej w 7 dni po jej upływie.

19.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ z 26 stycznia 1928 r. O KONTROLI UBEZPIECZEŃ. (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 64).

Art. 18.

1. Statut ma zawierać postanowienia co do formy obwieszczeń towarzystwa.

2. Obwieszczenia publiczne mają być drukowane w „Monitorze Polskim“ oraz przynajmniej w jednym z pism codziennych.

20.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU z 25 lutego 1928 r. O TRYBIE I ZASADACH PROWADZENIA REJESTRU MAŁYCH TOWARZYSTW UBEZPIECZEŃ WZAJEMNYCH. (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 285).

§ 12. O wpisie do rejestru i o każdej zmianie tego wpisu winno towarzystwo podawać do publicznej wiadomości w trybie, który określić winien jego statut.

21.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ z 19 marca 1928 r. KODEKS POSTĘPOWANIA KARNEGO. (Dz. U. R. P. Nr. 85 z 1932 r., poz. 725).

Księga IV. Zapobieganie uchylaniu się od sądu.

Art. 191.

Sposób rozpowszechniania listów gończych, wybór pism, w których mają być ogłoszone, oraz miejscowości, w których mają być plakatowane, zależy od uznania władzy, która rozsyła listy gończe.

Księga IX. Postępowanie wykonawcze.

Art. 587.

Do kosztów postępowania należą:

f) koszty ogłoszeń sądowych w pismach.

Art. 595.

Koszty wykonania kary grzywny obejmują wynagrodzenie urzędnika egzekucyjnego za wszystkie jego czynności podług taksy oraz koszty ogłoszeń, przejazdów i przesyłek pieniężnych.

Art. 671.

§ 1. Sąd wymieniony w poprzednim artykule może także i bez wniosku o wydanie postanowić tymczasowe aresztowanie przestępcy, jeżeli chodzi o przestępstwo dopuszczające wydanie, a

a) dana osoba jest silnie podejrzana o popełnienie tego przestępstwa, albo

b) jest poszukiwana przez władze zagraniczne zapomocą listu gończego, ogłoszonego w polskim dzienniku policyjnym, albo

22.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ z 17 marca 1928 r. O PRAWIE BANKOWEM. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 321).

Art. 66 (ustęp I, II i IV).

Dyrekcja banku jest obowiązana na 31 marca, 30 czerwca, 30 września i 31 grudnia każdego roku sporządzać bilans surowy przedsiębiorstwa według wzoru, ustalonego przez Ministra Skarbu, oraz ogłosić ten bilans najpóźniej w ciągu miesiąca, licząc od powyższych terminów, w pismach, przewidzianych w statucie.

Bilans roczny winien być sporządzony w ciągu trzech miesięcy, po upływie roku operacyjnego; z upływem następnych 2 miesięcy bilans roczny winien być zatwierdzony przez naczelny organ władz banku, poczem bilans winien być ogłoszony w ciągu dni 15 w dzienniku urzędowym „Monitor Polski” oraz w pismach, przewidzianych w statucie.

Oddziały zagranicznych przedsiębiorstw bankowych, uprawnione do działalności na obszarze Państwa Polskiego, winny, niezależnie od ogłaszania bilansów tych oddziałów, ogłaszać również bilanse roczne swych instytucji centralnych.

23.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ z 22 marca 1928 r. O POSTĘPOWANIU ADMINISTRACYJNEM. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341).

Art. 24 (ustęp 3).

Jeżeli nie może być zastosowane doręczenie w żadnym z miejsc powyższych, a nie ustanawia się zastępcy prawnego,

wówczas można pismo pozostawić w urzędzie wysyłającym, a adresata zawiadomić o tem przez obwieszczenie, wywieszone na widocznym miejscu w urzędzie wysyłającym, oraz przez dwukrotne ogłoszenie w gazecie rządowej w odstępach co najmniej siedmiodniowych. W tym wypadku doręczenie uważa się za dokonane w dniu drugiego ogłoszenia.

24.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ z 22 marca 1928 r. O OCHRONIE WYNAŁAZKÓW, WZORÓW I ZNAKÓW TOWAROWYCH. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 384).

Art. 25 (ustęp I).

Kto w wykonywaniu przemysłu lub handlu bezprawnie wkracza w zakres wyłączności przez patent określonej, lub w inny sposób niezgodny z prawem lub dobrami obyczajami wyrządza szkodę osobie z patentu uprawnionej, winien zaprzestać naruszenia, wydać niesłuszne z bogacenie z trzech lat ostatnich, a nadto, jeżeli działanie jego było wywołane złą zamiarem lub oczywiście niedbalstwem, wynagrodzić wszelką szkodę uprawnionemu i dać mu zadośćuczynienie za krzywdy osobistej natury przez ogłoszenie wyroku w „dziennikach” przez odpowiednią deklarację publiczną, w razie naruszenia umyślnego przez zapłatę pokutnego. Zamiast wymienionych majątkowych świadczeń pokrzywdzony może zażądać ryczałtowej sumy pieniężnej, nie przekraczającej 15.000 zł.; sumę tę oznaczy sąd według własnego uznania.

Art. 50.

Wniesienie skargi o unieważnienie patentu, jako też orzeczenie, unieważniające patent, należy z urzędu zaznaczyć w rejestrze, a nadto orzeczenie unieważniające ogłosić w „Wiadomościach Urzędu Patentowego”.

Art. 111 (ustęp I).

Kto w wykonaniu przemysłu lub handlu bezprawnie wkracza w zakres wyłączności z zarejestrowania wzoru wyni-

kającej, lub w inny sposób niezgodny z prawem lub dobrami obywateli wyrządza szkodę osobie z zarejestrowanego wzoru uprawnionej, winien zaprzestać naruszenia, wydać niesłuszne zbagacenie trzech lat ostatnich, a nadto, jeżeli działanie jego było wywołane złym zamiarem lub oczywiście niedbalstwem, wynagrodzić wszelką szkodę uprawnionemu i dać mu zadośćuczynienie za krzywdy osobistej natury przez ogłoszenie wyroku w dziennikach, przez odpowiednią deklarację publiczną, w razie naruszenia umyślnego przez zapłatę pokutnego. Zamiast wymienionych majątkowych świadczeń pokrzywdzony może zażądać ryczałtowej sumy pieniężnej, nie przekraczającej 10.000 zł.; sumę tę oznaczy sąd według własnego uznania.

Art. 136.

Wniesienie skargi o unieważnienie rejestracji wzoru, jako też orzeczenie, unieważniające rejestrację wzoru, należy z urzędu zaznaczyć w rejestrze, a nadto orzeczenie unieważniające ogłosić w „Wiadomościach Urzędu Patentowego“.

Art. 188 (ustęp I).

Kto w wykonywaniu przemysłu lub handlu bezprawnie wkracza w zakres wyłączności z zarejestrowania znaku towarowego wynikającej, lub w inny sposób niezgodny z prawem lub dobrami obywateli wyrządza szkodę osobie z zarejestrowanego znaku uprawnionej, w szczególności kto w swym przedsiębiorstwie choćby tylko w okólnikach, na blankietach, środkach reklamy i t. p. ogłoszeniach bezprawnie używa znaku towarowego, zarejestrowanego dla towarów tego samego rodzaju na rzecz innego przedsiębiorstwa, lub kto w swym przedsiębiorstwie oznacza towary bezprawnie nazwą obcego przedsiębiorstwa — winien zaprzestać naruszenia, wydać niesłuszne zbagacenie z trzech lat ostatnich, a nadto, jeżeli działanie jego było wywołane złym zamiarem lub oczywiście niedbalstwem, wynagrodzić wszelką szkodę uprawnionemu i dać mu zadośćuczynienie za krzywdy osobistej natury przez ogłoszenie wyroku w dziennikach, przez odpowiednią deklarację publiczną, w razie naruszenia umyślnego przez zapłatę pokutnego. Zamiast wymienionych majątkowych

świadczeń, pokrzywdzony może zażądać ryczałtowej sumy pieniężnej, nie przekraczającej 15.000 zł.; sumę tę oznaczy sąd według własnego uznania.

Art. 207.

Wniesienie skargi o unieważnienie prawa ze znaku towarowego, jako też orzeczenie, unieważniające rejestrację znaku, należy z urzędu zaznaczyć w rejestrze, a nadto orzeczenie unieważniające ogłosić w „Wiadomościach Urzędu Patentowego“.

25.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I MINISTRA SKARBU z 26 marca 1928 r. W SPRAWIE WYKONANIA ROZPORZĄDZENIA PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ z 13-go kwietnia 1927 r. O KOMUNALNYCH KASACH OSZCZĘDNOŚCI.
(Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 424).¹⁾

§ 18. Zatwierdzony statut komunalnej kasy oszczędności oraz jego zmiany należy ogłosić w dzienniku urzędowym związku poręczającego lub w braku tegoż w dzienniku właściwego województwa.

W statucie komunalnej kasy oszczędności powinno być przewidziane, że ogłoszenia kasy wywieszane będą na widok publiczny w lokalu urzędowym kasy oraz jej oddziałów, zbiornic i zakładów zastawniczych (lombardów), jako też w lokalu urzędowym jej związku poręczającego.

Niezależnie od tego, obowiązkiem zarządu kasy będzie wedle możliwości przestrzegać, aby ogłoszenia komunalnej kasy oszczędności były zamieszczane w dzienniku urzędowym związku poręczającego i co najmniej w jednym z pism periodycznych, oznaczonych uchwałą rady kasy, podaną do wiadomości publicznej w sposób w ustępie poprzednim wskazany, a w braku tego rodzaju organów publikacyjnych w dzienniku urzędowym najbliższego powiatu lub województwa.

§ 24 (ustęp III). Sprawozdanie z działalności wraz z bilansem i projektem rozdziału zysków oraz zamknięcie rachunkowe powinny być przedkładane corocznie władzy nadzorczej w ciągu

¹⁾ zob. poz. 17.

jednego miesiąca po uznaniu ich przez organ stanowiący związku poręczającego oraz podane do wiadomości publicznej w sposób przepisany dla ogłoszeń kasy.

§ 54 (zdanie ostatnie ustępu V i ustęp VI). Plan likwidacji powinien być ogłoszony w sposób, przewidziany dla ogłoszenia statutu kasy.

W temże ogłoszeniu należy wezwać wierzycieli kasy do podjęcia wkładów w przeciągu sześciu miesięcy. Ogłoszenie należy powtórzyć trzykrotnie, co najmniej w dwutygodniowych odstępach czasu. Po upływie sześciu miesięcy od dnia ostatniego ogłoszenia ustaje oprocentowanie wkładów.

26.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW z 5 lipca 1928 r. W SPRAWIE DZIENNIKÓW WOJEWÓDZKICH. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 648).

§ 2. W dzienniku wojewódzkim będą ogłaszane rozporządzenia, obwieszczenia i inne akty władz administracji ogólnej oraz innych władz i urzędów państwowych, z wyjątkiem centralnych, które w myśl obowiązujących przepisów mają być podawane do wiadomości publicznej na obszarze województwa, o ile w myśl tych przepisów nie są ogłaszane w „Monitorze Polskim” oraz w Dzienniku Urzędowym Głównego Urzędu Miar, a w szczególności:

• • • • •
4) obwieszczenia, ogłoszenia, wezwania, komunikaty i t. d. władz i urzędów państwowych, zapomocą których podaje się do publicznej wiadomości — stosownie do obowiązujących przepisów — decyzje tych władz i urzędów, względnie pewne fakty, celem osiągnięcia przewidzianych w przepisach skutków prawnych¹⁾;

• • • • •
¹⁾ W dziale nieurzędowym należy wyodrębnić następujące grupy publikacyj: a) komunikaty — pochodzące od władz i urzędów, nieoparte jednak na przepisach ustaw, względnie rozporządzeń (np. o przetargach, zbieraniu ofert na dostawy, o wakansach, zalecenia książek, broszur i t. p.) zatem nie nadają się do części

§ 7. Po upływie 14 dni od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia znosi się wszystkie dzienniki urzędowe, wychodzące dotychczas na obszarze województw, względnie powiatów w zakresie, wymienionym w § 1 niniejszego rozporządzenia.

Rozporządzenie niniejsze nie znosi wydawnictw i publikacyj urzędowych, niemających charakteru dzienników urzędowych w rozumieniu niniejszego rozporządzenia, w szczególności nie dotyczy ogłoszeń płatnych, które według dotychczasowych przepisów są zamieszczane we wspomnianych publikacjach urzędowych¹⁾.

urzędowej; b) ogłoszenia charakteru prywatnego (np. o zagubieniu dokumentów i t. p.) Zamieszczenie w Dziennikach Wojewódzkich ogłoszeń natury reklamowej, oraz takich, które zdaniem PP. Wojewodów nie dadzą się pogodzić z urzędowym charakterem Dziennika jest niedopuszczalne. Co do innego rodzaju ogłoszeń PP. Wojewodowie czuwać będą nad tem, ażeby charakter tych ogłoszeń nie pozostawał w sprzeczności z charakterem Dziennika Woj. jako organu urzędowego. (Okólnik Nr. 17 Min. Spr. Wewn. z 18 stycznia 1929 r. Nr. O. L. 759/40. Zb. zarz. t. I str. 225).

Bezpłatność ogłoszeń odnosi się do wszystkich aktów, wymienionych w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 lipca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 648); jeżeli zachodzą wątpliwości, czy akt podpada pod postanowienia § 2, rozstrzyga te wątpliwości zarówno jak i inne, wynikające z redagowania i wydawania Dziennika Wojewódzkiego, Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami (por. § 4 rozp. R. M. z dnia 5 lipca 1928 r.). (Okólnik Nr. 128 Min. Spr. Wewn. z 21 czerwca 1929 r. Nr. O. L. 759/68. Zb. zarz. t. I str. 228).

¹⁾ Ustęp 2-gi § 7 rozporządzenia z 5 lipca 1928 r. ma za zadanie zapewnić tym wydawnictwom urzędowym, nie mającym charakteru Dzienników Urzędowych, które są obecnie na obszarze niektórych województw, wydawane, możliwość korzystania nadal z płatnych ogłoszeń, o ile ogłoszenia takie na podstawie dotychczasowych przepisów były zamieszczane w tych publikacjach, a według § 2 rozp. z 5 lipca nadawałyby się do ogłoszenia w Dzienniku Wojewódzkim. (Okólnik Nr. 152 Min. Spr. Wewn. z 17 sierpnia 1928 r. Nr. O. L. 759/9/28. Zb. zarz. t. I str. 221).

27.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW z 20 grudnia 1928 r. W SPRAWIE WARUNKÓW DOPUSZCZENIA ZAGRANICZNYCH SPÓŁEK AKCYJNYCH ORAZ KOMANDYTOWO-AKCYJNYCH DO DZIAŁALNOŚCI NA OBSZARZE RZECZYPOSPOLITEJ. (Dz. U. R. P. Nr. 103, poz. 919).¹⁾

§ 8. O zezwoleniu udzielonem na podstawie §§ 2, 5 i 7, spółka winna w ciągu 30 dni od dnia doręczenia na własny koszt zamieścić ogłoszenie w „Monitorze Polskim“, w piśmie, wskazanem przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu, i w jednym, co najmniej piśmie polskiem według wyboru walnego zgromadzenia spółki.

§ 12. Podczas działalności swej na obszarze Rzeczypospolitej spółka winna:

- b) zawiadamiać w terminie 60 dni władze, wskazane w § 2, o innych zmianach statutu, niż wymienionych w § 7, o zmianach w osobach członków przedstawicielstwa, o przystąpieniu do likwidacji spółki i jej zakończenia; o tych danych należy ogłosić w pismach, wymienionych w § 8;
- c) przedstawiać w terminie 60 dni od daty odbytego walnego zgromadzenia władzom, wskazanym w § 2:

2) bilanse i sprawozdania roczne tak z całej działalności spółki, jak i z jej działalności na obszarze Rzeczypospolitej; bilanse te należy ogłaszać w pismach, wymienionych w § 8.

28.

USTAWA z 22 marca 1929 r. O ZMIANIE NAZWISK HAŃBIĄCYCH, OŚMIESZAJĄCYCH LUB NIELICUJĄCYCH Z GODNOŚCIĄ CZŁOWIEKA. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 16).²⁾

Art. 5.

Ogłoszenia o zamierzonej zmianie nazwiska oraz o udzieleniu zezwoleniu na zmianę nazwiska winny być umieszczane

¹⁾ zob. poz. 48.

²⁾ zob. poz. 2 i poz. 5.

w „Monitorze Polskim“. Koszt powyższych ogłoszeń, o ile dotyczą osób, których stan niezamożności jest niewątpliwie znany wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, pokrywa Skarb Państwa.

29.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH z 15 listopada 1930 r. O ZMIANIE NAZWISK HAŃBIĄCYCH, OŚMIESZAJĄCYCH LUB NIELICUJĄCYCH Z GODNOŚCIĄ CZŁOWIEKA. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 702).

§ 3 (ustępy 4 i 5). Te same warunki, które decydowały o zwolnieniu od opłat stempowych podania i aktu zezwalającego na zmianę nazwiska, są dostateczne i dla zwolnienia od obowiązku opłacania kosztów ogłoszeń w „Monitorze Polskim“ o zamierzonej i dokonanej zmianie nazwiska.

Umieszczanie ogłoszeń w „Monitorze Polskim“ zarządza wojewódzka władza administracji ogólnej, o ile możliwości zbiorowo, raz na kwartał.

30.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU z 15-go stycznia 1930 r. W SPRAWIE WSKAZANIA DODATKOWEGO PISMA DLA OBOWIĄZKOWYCH OGŁOSZEŃ, POCHODZĄCYCH OD SPÓŁEK AKCYJNYCH. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 26).¹⁾

Na podstawie art. 27 i 178 prawa o spółkach akcyjnych (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r., Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 383) zarządzam co następuje:

§ 1. Obowiązkowe ogłoszenia, od spółek akcyjnych pochodzące, winny być drukowane również i w czasopiśmie (tygodniku) „Polska Gospodarka“, wydawanym przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu przy współudziale Ministerstw: Skarbu, Rolnictwa oraz Komunikacji.

¹⁾ zob. art. 338 Kodeksu Handlowego pod poz. 48.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 8 stycznia 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 42).

31.

OKÓLNIAK MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI W SPRAWIE PUBLIKOWANIA OGŁOSZEŃ PŁATNYCH WŁADZ I URZĘDÓW PAŃSTWOWYCH. (Ok. z 12. XII. 1930 r. Nr. 1590/II G. S. 50 — Dz. U. Nr. 25 z 15. XII. 1930 r. Zb. rozp. i ok. poz. 62) ¹⁾.

32.

USTAWA z 18 marca 1932 r. KARNA SKARBOWA (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 355).

Art. 227.

§ 1. W razie niewykrycia miejsca pobytu oskarżonego, jego ucieczki lub wogóle uchylenia się od sądu przed doręczeniem odpisu aktu oskarżenia lub zawiadomienia o terminie rozprawy, można zarządzić i przeprowadzić rozprawę główną, ogłaszając jej termin w gminie ostatniego miejsca zamieszkania, pobytu lub wykonywania przedsiębiorstwa, o ile zaś żadnej z tych okoliczności stwierdzić nie można, w „Monitorze Polskim“. Między ogłoszeniem a terminem rozprawy głównej upłynąć musi okres trzechmiesięczny.

§ 2. Ukrycie się oskarżonego, po otrzymaniu odpisu aktu oskarżenia lub zawiadomienia o terminie rozprawy, nie stanowi przeszkody do przeprowadzenia wyznaczonej rozprawy.

§ 5. Prawomocny wyrok należy ogłosić trybem, wskazanym w § 1, jeśli zachodzi którykolwiek z przypadków, wymienionych w §§ 1 i 2. Wykonanie nastąpić może dopiero po upływie czternastu dni po dniu ogłoszenia.

¹⁾ został wydrukowany w tomie I na str. 210—213.

33.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW z 25 czerwca 1932 r. O POSTĘPOWANIU EGZEKUCYJNEM WŁADZ SKARBOWYCH. (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 580).

§ 84.

(1) Jeżeli wartość ruchomości, które mają być sprzedane, przewyższa sumę pięciuset złotych, urząd skarbowy zarządzi jednorazowe zamieszczenie obwieszczenia w dzienniku poczytnym w danej miejscowości.

(2) Urząd skarbowy winien umieszczać w dzienniku takim, o ile to jest możliwe, zbiorowe obwieszczenia o terminach sprzedaży ruchomości, należących do różnych zobowiązanych, choćby terminy te przypadały na różne dni.

(3) Na wniosek i koszt wierzyciela lub zobowiązanego urząd skarbowy zarządzi ogłoszenie również w inny, przez wnioskodawcę wskazany, a odpowiedni sposób.

34.

KODEKS KARNY z 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 571).

Rozdział VII. Kary dodatkowe.

Art. 44.

Karami dodatkowymi są:

• • • • •

f) ogłoszenie wyroku w pismach.

Art. 51.

§ 1. Sąd może zarządzić ogłoszenie wyroku w pismach na koszt skazanego, jeżeli przestępstwo popełnione zostało drukiem.

§ 2. Sposób ogłoszenia oraz pisma, w których ogłoszenie ma nastąpić, wskazuje sąd w orzeczeniu.

Rozdział XXXVIII. Zniewagi.

Art. 255.

§ 1. Kto pomawia inną osobę, instytucję lub zrzeszenie, choćby nie mające osobowości prawnej, o takie postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć je w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności, podlega karze aresztu do lat 2 i grzywny.

§ 2. Niema przestępstwa, jeżeli zarzut był prawdziwy. Jeżeli zarzut uczyniony był publicznie, to dowód prawdy przeprowadzić wolno tylko wówczas, gdy sprawca działał w obronie uzasadnionego interesu publicznego lub prywatnego, własnego lub cudzego, a nadto dowód nie dotyczy okoliczności życia prywatnego lub rodzinnego.

§ 3. Wyrok skazujący należy na wniosek oskarżyciela ogłosić w czasopismach na koszt skazanego.

§ 4. Ściganie odbywa się z oskarżenia prywatnego.

§ 5. W razie zniesławienia urzędnika, ściganie może nastąpić również na wniosek władzy przełożonej.

35.

USTAWA (STATUT) TOWARZYSTWA KREDYTOWEGO ZIEMSKIEGO W WARSZAWIE, ZATWIERDZONA ROZPORZĄDZENIEM MINISTRA SKARBU, WYDANEM W POROZUMIENIU Z MINISTREM SPRAWIEDLIWOŚCI z 5 września 1932 r. (Dz. U. R. P. 1933 Nr. 10, poz. 66).

Art. 221.

Dyrekcja Główna zamieszcza w dziennikach krótkie ogłoszenia o sprzedaży dóbr, ze wskazaniem wiadomości w art. 218 wymienionych. Ogłoszenia te będą dopełnione jednokrotnie w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości i w jednym z dzienników warszawskich.

36.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ z 25-go września 1932 r. O WYKONYWANIU PRAKTYKI LEKARSKIEJ. (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 712).

Art. 11 ustęp 2.

Ogłaszanie i reklamowanie środków leczniczych, wydawanych jedynie na recepty lekarskie, dozwolone jest wyłącznie w prasie fachowej¹⁾.

37.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ z 7-go października 1932 r. PRAWO O USTROJU ADWOKATURY. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 733).

Art. 45.

Rada adwokacka prowadzi listę adwokatów swego okręgu i ogłasza ją corocznie.

O wszelkich zmianach, zachodzących w liście, rada zawiadamia Ministra Sprawiedliwości, który zarządza ich ogłoszenie w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości.

38.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ z 21-go października 1932 r. O WYKONYWANIU EGZEKUCJI Z NIERUCHOMOŚCI PRZEZ PAŃSTWOWY BANK ROLNY (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 769).

Art. 22.

Obwieszczenie o licytacji będzie przynajmniej na miesiąc przed terminem licytacji wywieszone w budynku właściwego dla

¹⁾ Za prasę fachową w rozumieniu art. 11 ust. 2 uważa się tylko te pisma lub wydawnictwa periodyczne, które za takie zostaną uznane przez wojewódzką władzę administracji ogólnej po wysłuchaniu opinii izby lekarskiej. (§ 5 rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z 30 stycznia 1934 r. Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 96).

nieruchomości sądu, w lokalu oddziału (agentury) Banku oraz ogłoszone w Monitorze Polskim i przesłane zarządowi gminnemu w miejscowości, gdzie nieruchomość jest położona, w celu wywieszenia w urzędzie gminnym.

39.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ z 27-go października 1932 r. O UPRAWNIENIACH NIEKTÓRYCH TOWARZYSTW KREDYTOWYCH ZIEMSKICH I MIEJSKICH ORAZ BANKÓW HIPOTECZNYCH PRZY PRZEPROWADZANIU EGZEKUCJI Z NIERUCHOMOŚCI. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 812).

Art. 20.

Obwieszczenie o licytacji będzie przynajmniej na miesiąc przed licytacją wywieszone w gmachu instytucji i ogłoszone w „Monitorze Polskim” oraz w dzienniku, rozpowszechnionym w miejscowości, będącej siedzibą instytucji oraz przesłane zarządowi gminy miejscowości, gdzie nieruchomość jest położona, celem ogłoszenia w sposób, przyjęty zwyczajem tej miejscowości.

Art. 21.

Licytacje kilku nieruchomości mogą być ogłoszone przez instytucję w jednym zbiorowym obwieszczeniu.

40.

KODEKS POSTĘPOWANIA CYWILNEGO. (Dz. U. R. P. 1932 r. Nr. 112, poz. 934).

Doręczenia.

Art. 157.

§ 1. Jeżeli stronie nieznaney z miejsca pobytu ma być doręczony pozew lub inne pismo, wymagające dokonania czynności procesowej, doręczenie może nastąpić tylko do rąk kuratora, ustanowionego do zastępowania nieobecnego; obowiązuje to aż do chwili zgłoszenia się strony lub osoby uprawnionej do jej zastępowania.

§ 2. Przewodniczący ustanowi Kuratora na wniosek strony oraz ogłosi o tem przez obwieszczenie publiczne w budynku sądowym i urzędzie gminnym, w sprawach zaś większej wagi nadto w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości, a według uznania także w gazetach.

§ 3. Z chwilą doręczenia Kuratorowi, doręczenie uważa się za dokonane. Sąd może jednak skuteczność doręczenia uzależnić od wpływu oznaczonego terminu od daty wywieszenia obwieszczenia w budynku sądowym.

§ 4. Koszty połączone z ogłoszeniem oraz z ustanowieniem i czynnościami Kuratora ponosi narazie strona, która tego zażądała.

§ 5. Przepis artykułu niniejszego stosuje się również do korporacyj, stowarzyszeń, spółek i zakładów, które nie mają przedstawicieli albo których przedstawiciele nieznani są z miejsca pobytu.

Egzekucja z ruchomości.

Art. 604.

§ 7. Jeżeli wartość ruchomości, które mają być sprzedane, oznaczona została na sumę wyższą, niż pięćset złotych, komornik zamieści także jednorazowe obwieszczenie w dzienniku poczytnym w danej miejscowości. O ile to jest możliwe, zamiast poszczególnych obwieszczeń, należy podawać zbiorowe obwieszczenia o terminach sprzedaży ruchomości, choćby należących do różnych dłużników i choćby terminy te przypadały na różne dni.

§ 2. Na wniosek i koszt strony komornik zarządzi ogłoszenie również w inny odpowiedni sposób przez nią wskazany.

Egzekucja z nieruchomości.

Art. 681.

§ 1. Obwieszczenie o licytacji będzie przynajmniej na miesiąc przed jej terminem wywieszone w budynku sądowym oraz ogłoszone w dzienniku poczytnym, w danej miejscowości rozpowszechnionym, jak również będzie przesłane zarządowi gminnemu miejscowości, gdzie nieruchomość jest położona, celem wywiesze-

nia na samej nieruchomości oraz w urzędzie gminnym i ogłoszenia także w sposób, w tej miejscowości zwyczajem przyjęty.

§ 2. Na żądanie wierzyciela, dłużnika lub uczestnika nastąpi też ogłoszenie w innych dziennikach na koszt żądającego.

Art. 682.

Jeżeli egzekucja dotyczy jednej lub kilku nieruchomości, położonych w różnych okręgach sądowych, obwieszczenie będzie nadto wywieszone we wszystkich właściwych sądach oraz ogłoszone w dziennikach, rozpowszechnionych w okręgach tych sądów.

Art. 683.

O licytacji nieruchomości, oszacowanej nie wyżej, niż na pięć tysięcy złotych, nie ogłasza się w dziennikach.

Egzekucja z kolei żelaznych.

Art. 738.

§ 1. W obwieszczeniu o licytacji należy wymienić akt udzielenia koncesji i dokument koncesyjny oraz wskazać, gdzie były ogłoszone.

§ 2. Jeżeli kolej jest obciążona hipoteką, zabezpieczającą obligacje pożyczki kolejowej, obwieszczenie o licytacji będzie zamieszczone także w dzienniku, który według statutu lub warunków emisji obligacji jest przeznaczony do obwieszczeń.

Egzekucja z handlowych statków morskich i statków żeglugi śródlądowej.

Art. 750.

O wszczęciu egzekucji komornik wywiesi ogłoszenie w budynku sądowym i umieści je w dzienniku poczytnym, w danej miejscowości rozpowszechnionym.

Art. 753.

§ 1. Licytacja nie może być wyznaczona na termin wcześniejszy, niż po upływie miesiąca od ukończenia opisu i oszacowania.

§ 2. Obwieszczenie o licytacji będzie przynajmniej na dwa tygodnie przed licytacją, wywieszone w budynku sądowym oraz ogłoszone w dzienniku poczytnym, w danej miejscowości rozpowszechnionym, jak również będzie przesłane władzy portowej miejscy, gdzie statek się znajduje, celem wywieszenia w najbliższym porcie i w porcie ojcystym.

41.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI z 15 grudnia 1932 r. INSTRUKCJA DLA KOMORNIKÓW. (Dz. U. R. P. Nr. 114, poz. 946).

§ 8.

Oznaczenie czasopisma, w którym mają być ogłaszane obwieszczenia, należy do komornika, jeżeli kierownik sądu nie dał mu pod tym względem wskazówek.

42.

OKÓLNIAK MINISTERSTWA SKARBU z 17 grudnia 1932 r. L. D. V 54669/1/32 W SPRAWIE ZBIOROWEGO OGŁASZANIA W PRASIE O LICYTACJACH RUCHOMOŚCI. (Zbiór okólników, str. 389).

Niejednokrotnie podnoszone są ze strony społeczeństwa zarzuty, iż z winy władz skarbowych uzyskuje się przy sprzedaży z licytacji zasekwestrowanych za zaległości podatkowe ruchomości i towarów niewspółmiernie niskie ceny.

Pragnąc uniknąć na przyszłość tego rodzaju zarzutów, Ministerstwo Skarbu zaleca zbiorowe, w formie tabelarycznej, ogłaszanie w prasie miejscowej za pośrednictwem P. A. T. większych ilości licytacji z podaniem ogólnych określeń rodzaju ruchomości lub towarów, mających być sprzedawanymi z publicznej licytacji, w określonym czasie i miejscu.

Zarządzanie licytacji większych ilości ruchomości lub towarów będzie miało niewątpliwie ten skutek dodatni, że zgromadzi większą ilość reflektantów, co przyczyni się do uzyskania — z uwagi na wzajemną konkurencję — wyższych sum, niż się to dzieje normalnie przy małej ilości licytantów.

43.

USTAWA z 15 marca 1933 r. O ZBIÓRKACH PUBLICZNYCH.
(Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 162).

Art. 9 ustęp 1.

Wynik zbiórki i sposób zużytkowania zebranych ofiar winien być podany do wiadomości władzy, która pozwolenie wydała, oraz ogłoszony w prasie w ciągu miesiąca od ukończenia zbiórki.

44.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ z 27-go maja 1927 r. O PRZYMUSIE UBEZPIECZENIA OD OGNI A I O POWSZECHNYM ZAKŁADZIE UBEZPIECZEŃ WZAJEMNYCH.
(Dz. U. R. P. 1933 Nr. 3, poz. 23).

Art. 17 ustęp 3.

Zamknięcia rachunkowe ogłasza się w „Monitorze Polskim“ w formie, przepisanej przez władzę nadzorczą, niezwłocznie po ich zatwierdzeniu. (art. 54).

Art. 28.

Oszacowania ogółowego ubezpieczonych budowli Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych dokonywa bezpłatnie. Za oszacowanie, względnie przeszacowanie szczegółowe, dokonane na żądanie właściciela budowli, Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych pobiera osobne opłaty. Skalę tych opłat Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych jest obowiązany ogłosić w „Monitorze Polskim“.

Art. 49 (zdanie końcowe).

Stopa składek dodatkowych oraz termin ich poboru będą ogłaszane w „Monitorze Polskim“ i w pismach codziennych.

45.

USTAWA z 28 marca 1933 r. O KARTELACH. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 270).

Art. 3 ustępy 1 i 3.

Minister Przemysłu i Handlu prowadzi rejestr kartelowy.

Rejestr może każdy przeglądać. Nie podlegają przeglądaniu akta i dokumenty, na których podstawie wpis został dokonany. Wpis do rejestru kartelowego winien być ogłaszany w wyciągu w „Monitorze Polskim“.

46.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU z 5 maja 1933 r. O TRYBIE OGŁASZANIA UCHWAŁ KOMITETU LIKWIDACYJNEGO DO SPRAW BYŁYCH ROSYJSKICH OSÓB PRAWNYCH I INNYCH DECYZYJ, ORAZ O POKRYWANIU KOSZTÓW LIKWIDACYJNYCH. (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 350).

§ 1.

Uchwały Komitetu Likwidacyjnego do spraw byłych rosyjskich osób prawnych oraz decyzje Ministrów, podawanie których do wiadomości publicznej przewidziane jest w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o likwidacji mienia byłych rosyjskich osób prawnych będą ogłaszane w „Monitorze Polskim“ w dziale urzędowym, w drodze obwieszczeń, za podpisem przewodniczącego Komitetu, bądź jego zastępcy.

§ 2.

Komitet Likwidacyjny może również ogłaszać w prasie nieurzędowej, według swego uznania, komunikaty o treści uchwał i decyzji, podanych do wiadomości publicznej w trybie, przewidzianym w § 1 niniejszego rozporządzenia, przyczem, dla obliczenia terminów, przewidzianych w art. 4 ust. 1, art. 9 ust. 1, art. 14 ust. 4, art. 17 ust. 2, art. 18 ust. 2 i 4 powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej, obowiązywać będzie jedynie data ogłoszenia tych uchwał i decyzji w „Monitorze Polskim“.

47.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW z dnia 28 marca 1934 r.
O WARUNKACH DOPUSZCZENIA ZAGRANICZNYCH SPÓŁEK
Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ DO DZIAŁALNOŚCI
NA OBSZARZE RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ. (Dz. U. R. P.
Nr. 31, poz. 281).

§ 8.

O zezwoleniu, uzyskanem na podstawie § 2, 5 i 7, spółka po-
winna w ciągu 30 dni od dnia doręczenia zezwolenia zamieścić na
własny koszt ogłoszenie w Monitorze Polskim i w piśmie, wskaza-
nem przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu¹⁾.

48.

KODEKS HANDLOWY z 27 czerwca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27,
poz. 502). Dział II Rejestr handlowy.

Art. 22.

Jeżeli prawo nie stanowi inaczej, wszystkie wpisy do re-
jestru będą ogłaszane w Monitorze Polskim.

Dział XI Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością.

Art. 166.

Wpis spółki do rejestru handlowego powinien obejmować:

1)

2)

3) jeżeli umowa wskazuje pismo, przeznaczone do ogłoszeń
spółki — oznaczenie tego pisma.

Art. 174.

Wymagane przez prawo ogłoszenia, pochodzące od spółki,
należy umieszczać w Monitorze Polskim. Umowa spółki może
przewidzieć ponadto inny sposób ogłaszania.

Dział XII Spółka akcyjna.

Art. 316.

Jeżeli kapitał akcyjny ma być zebrany przy pomocy ogło-
szeń (publicznej subskrypcji), wówczas statut projektowanej spół-

¹⁾ Zob. poz. 30.

ki powinien być uprzednio ogłoszony w „Monitorze Polskim“ ze
wskazaniem, kiedy został sporządzony i przed jakim notarju-
szem.

Art. 318.

Ogłoszenia, wzywające do zapisywania się na akcje (pro-
spekty), będą umieszczane w „Monitorze Polskim“. Ogłoszenia
w Monitorze oraz w innych pismach, według wyboru założycieli,
powinny wskazywać:

1)

12)

Art. 322. § 3.

W ciągu dwóch tygodni po upływie terminu zamknięcia sub-
skrypcji założyciele ogłaszają o niedojściu spółki do skutku w pi-
smach, w których były drukowane ogłoszenia o subskrypcji, i za-
wezwą subskrybentów do odbioru wpłaconych kwot.

Art. 324. § 1 i 2.

Nie później, niż w ciągu dwóch miesięcy od daty zam-
knięcia subskrypcji, założyciele zwołają przez jednorazowe ogło-
szenie zgromadzenie organizacyjne.

Ogłoszenie będzie umieszczone przynajmniej na dwa ty-
godnie przed zgromadzeniem w tych samych pismach, w których
dokonane były ogłoszenia o subskrypcji.

Art. 336.

Jeżeli w ciągu trzech miesięcy od terminu zamknięcia —
subskrypcji, a w przypadku artykułu 314 od daty sporzą-
dzenia statutu spółka nie będzie zgłoszona do zarejestrowania lub
jeżeli postanowienie sądu, odmawiające zarejestrowania, stało
się prawomocne, wówczas założyciele oraz osoby, które wybór
do pierwszych władz spółki przyjęły, powinny pod solidarną od-
powiedzialnością bezzwłocznie zawiadomić o tem przez ogłosze-
nia osoby interesowane i zarządzić zwrot wpłaconych sum i wkła-
dów niepieniężnych.

Art. 338.

Wymagane przez prawo ogłoszenia, pochodzące od spółki,
należy umieszczać w Monitorze Polskim. Statut może przewi-

dzieć ponadto inny sposób ogłaszania. Minister Przemysłu i Handlu może wskazać jeszcze inne pismo, w którym ogłoszenia takie powinny być umieszczane.¹⁾

Art. 396 § 1.

Walne zgromadzenie zwołuje się przez dwukrotne ogłoszenia. Pierwsze ogłoszenie w Monitorze Polskim powinno być dokonane przynajmniej na trzy tygodnie a drugie przynajmniej na dziesięć dni przed terminem zgromadzenia.

Art. 398.

Uchwały można powziąć i bez formalnego zwołania, jeżeli cały kapitał akcyjny jest reprezentowany, a nikt z obecnych nie wniesie sprzeciwu ani co do odbycia walnego zgromadzenia, ani co do postawienia poszczególnych spraw na porządku obrad.

Uchwały, powzięte w sposób przewidziany w paragrafie poprzedzającym, z wyjątkiem podlegających wpisowi do rejestru handlowego, powinny być w ciągu miesiąca ogłoszone w Monitorze Polskim.

Art. 409 § 1 i 2).

Do powzięcia uchwały o zmianie przedmiotu przedsiębiorstwa spółki wymagana jest większość dwóch trzecich głosów oddanych. W tym wypadku każda akcja ma jeden głos bez przywilejów lub ograniczeń.

Uchwała może być powzięta jedynie w drodze jawnego i imiennego głosowania oraz powinna być ogłoszona w „Monitorze Polskim“ pod rygorem nieważności.

Art. 456.

Akcje, co do których służy akcjonariuszom prawo poboru, zarząd powinien zaofiarować w drodze trzykrotnych ogłoszeń w odstępach przynajmniej tygodniowych.

Ogłoszenia te będą zawierały:

- 1)
- 8)

¹⁾ zob. poz. 30.

Art. 437 § 1.

Jeżeli w pierwszym terminie dawni akcjonariusze nie wykonali prawa poboru akcji, będzie bezwzględnie wyznaczony i jednorazowo ogłoszony drugi, przynajmniej dwutygodniowy termin poboru pozostałych akcji przez wszystkich dawnych akcjonariuszów.

Art. 441 § 1.

O uchwalonem obniżeniu kapitału akcyjnego zarząd ogłosi trzykrotnie w pismach, przeznaczonych do ogłoszeń spółki, z wezwaniem wierzycieli spółki, aby, jeżeli nie zgadzają się na obniżenie, wnieśli swe sprzeciwy w ciągu trzech miesięcy, licząc od daty ostatniego ogłoszenia. Ogłoszenia nie mogą być czynione w odstępach czasu dłuższych niż miesięczne, ani krótszych niż dwutygodniowe. Wierzyciele, którzy w powyższym terminie zgłosili sprzeciw, powinni być przez spółkę zaspokojeni lub zabezpieczeni. Wierzyciele, którzy sprzeciwu nie zgłosili, uważa się za zgadzających się na obniżenie kapitału akcyjnego.

Art. 442.

Jeżeli skutek obniżenia kapitału akcyjnego okaże się konieczna wymiana lub ostepłowanie dotychczasowych akcji, zarząd powinien o tem ogłosić i wezwać akcjonariuszów do złożenia w tym celu akcji.

Art. 449.

O otwarciu likwidacji likwidatorzy ogłoszą trzykrotnie w pismach, przeznaczonych do ogłoszeń spółki, i przez te same ogłoszenia wezwą wierzycieli do zgłoszenia ich wierzytelności w ciągu sześciu miesięcy od daty ostatniego ogłoszenia. Ogłoszenia nie mogą być czynione w odstępach czasu dłuższych niż miesięczne, ani krótszych niż dwutygodniowe.

49.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI z dnia 25 czerwca 1954 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu O REJESTRZE SPÓŁDZIELNI. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 504). ¹⁾

§ 6.

Wykaz pism, przeznaczonych do ogłoszeń spółdzielni (art. 10), ogłasza Przewodniczący Rady Spółdzielczej w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu, przesyłając jednocześnie odpisy wykazu sądom rejestrowym.

50.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI z dnia 1 lipca 1954 r. O TRYBIE DOKONYWANIA LICYTACJI PUBLICZNEJ, przewidzianej w art. 510, 547 i 670 kodeksu handlowego. (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 510).

§ 4. (ustęp I).

Notariusz lub komornik, przeprowadzający licytację, zamieści o niej w miejscowym dzienniku poczytnym najpóźniej na trzy dni przed licytacją jednorazowe obwieszczenie, w którym wymieni:

- 1) miejsce i czas licytacji,
- 2) rzeczy, które mają być sprzedane,
- 3) miejsce i czas, kiedy można oglądać te rzeczy.

¹⁾ zob. poz. 5 na str. 80.

II. PRZEPISY OBOWIAZUJĄCE W WOJEWÓDZTWACH CENTRALNYCH I WSCHODNICH.

51.

USTAWA z 26 lipca 1919 r. O UTRACONYCH TYTUŁACH NA OKAZICIELA. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 406).

Art. 3 (ustęp II).

Odpis decyzji, uwzględniającej żądanie petenta w przedmiocie wzbronienia wypłat i transakcji, doręcza się z urzędu instytucji, która tytuł wypuściła. Jednocześnie sąd zarządzi trzykrotne ogłoszenie decyzji, w odstępach dwumiesięcznych w gazecie rządowej, oraz przynajmniej w jednym z czasopism prywatnych, z wezwaniem wszystkich, roszcujących prawa do tytułu, aby w ciągu czasu przez sąd oznaczonego, który nie może być krótszy niż dwuletni i dłuższy niż pięcioletni, licząc od daty pierwszego ogłoszenia, złożyli w sądzie tytuł lub zgłosili sprzeciw.

Art. 8.

Odpis decyzji, unieważniającej tytuł, lub oddalającej żądanie unieważnienia tytułu, doręczony będzie z urzędu instytucji, która tytuł wypuściła, a jednocześnie sąd zarządzi z urzędu ogłoszenie decyzji w gazecie rządowej oraz w jednym z czasopism prywatnych. Doręczenie odpisu decyzji, oddalającej żądanie unieważnienia tytułu oraz ogłoszenie takiej decyzji nastąpi po upływie terminu do jej zaskarżenia.

52.

USTAWA z 19 marca 1925 r. O PONOWNEM ZAKŁADANIU ZAGINIONYCH, ZNISZCZONYCH LUB WYWIEZIONYCH Z GRANIC PAŃSTWA KSIĄG LUB AKT HIPOTECZNYCH. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 254).

Ar. 2.

Obwieszczenia o wywołaniu do regulacji hipotecznej ogłasza się raz jeden w „Monitorze Polskim“ oraz w jednej z najbar dziej poczytnych w danej miejscowości gazet, według wyboru

przewodniczącego wydziału hipotecznego. Niezależnie od tego obwieszczenia o wywołaniu do regulacji hipotecznej winny być w ciągu miesiąca przed terminem wywołania wywieszone przed wejściem do kancelarii wydziału hipotecznego oraz na miesiąc przed terminem wywołania ogłoszone w sposób, przyjęty w gminie dla publicznych ogłoszeń.

53.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ z 23-go grudnia 1927 r. O ZAPOBIEGANIU UPADŁOŚCI. (Dz. U. R. P.

Nr. 3, poz. 20).

Art. 4 (ustępy I i II).

Prezes sądu po otrzymaniu podania wyznaczy niezwłocznie termin, najdalej miesięczny, do rozpoznania sprawy, o czym ogłosi co najmniej na tydzień w „Monitorze Polskim” oraz w dwóch czasopismach prywatnych według swego uznania.

W ogłoszeniu będzie zaznaczone, że wierzyciele mogą przybyć na rozprawę celem udzielenia sądowi wyjaśnień.

Art. 11.

Wyrok o odroczeniu wypłat jest natychmiast wykonalny.

Wyrok ten będzie ogłoszony w „Monitorze Polskim” i przy najmniej w jednym czasopiśmie nieurzędowym według uznania sądu, nadto winien być niezwłocznie wywieszony w gmachu sądu i na drzwiach głównych lokali, zajmowanych przez przedsiębiorstwo i jego oddziały.

Art. 26.

Koszty ogłoszeń postępowania w sprawie ponosi dłużnik.

Art. 29.

Sąd zarządzi ogłoszenie wyroku (art. 27 i 28) w „Monitorze Polskim”.

Art. 38.

Decyzja sądu, zarządzająca otwarciem postępowania układowego, będzie ogłoszona w czasopismach, wskazanych w art. 4 niniejszego prawa.

Art. 50 (ustęp I).

O terminie ogólnego zgromadzenia wierzycieli sędzia-komisarz obwieści trybem art. 4 niniejszego prawa.

Art. 65 (ustęp I).

Na skutek skargi wierzyciela lub na wniosek zarządcy z ramienia wierzycieli, lub wreszcie z własnej inicjatywy — sąd zarządzi rozprawę w obecności dłużnika z wezwaniem wierzycieli przez ogłoszenia (art. 4) w celu ustalenia, czy dłużnik wykonywa ściśle i w dobrej wierze zobowiązania objęte układem zapobiegawczym, a przekonawszy się, że dłużnik bądź przyjętych na siebie zobowiązań nie wykonywa, bądź też działa w złą wiarę, — sąd wyrokiem unieważni układ zapobiegawczy, z wyjątkiem tej jego części, która obejmuje rękojmię, udzielone w myśl art. 32 p. 4 i jednocześnie ogłosi upadłość dłużnikowi.

54.

USTAWA z 21 marca 1931 r. O DOWODACH PRAWA WŁASNOŚCI DO GRUNTÓW SCALONYCH. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 340).

Art. 1. Po zakończeniu postępowania scaleniowego, o ile do obszaru scalenia wchodziły chociażby częściowo grunty, nie posiadające urządzonej hipoteki, okręgowy urząd ziemski dokonaj obwieszczenia o przeprowadzonym scaleniu z wymienieniem nazw wszystkich wsi (miast, miasteczek), które weszły do danego obszaru scalenia, numerów nowoutworzonych działek, ich obszarów oraz osób, którym zostały przyznane, wyznaczając termin trzymiesięczny do zgłoszenia przez osoby interesowane do okręgowego urzędu ziemskiego pretensyj o prawo własności do gruntów scalonych, nie posiadających urządzonej hipoteki. Pretensje te winny być poparte dowodami wytoczenia w tym przedmiocie sporu sądowego.

Art. 2. (1) Obwieszczeń, wymienionych w art. 1, okręgowy urząd ziemski dokona w trybie, przewidzianym w pkt. 1 art. 51 ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 92, poz. 833) oraz przez umieszczenie publikacji w Dzienniku Wojewódzkim i Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości. Publikacja w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości winna być umieszczona po otrzymaniu przez okręgowy urząd ziemski powiadomienia wójta (burmistrza, prezydenta) o dokonaniu obwieszczenia oraz po umieszczeniu publikacji w Dzienniku Wojewódzkim.

(2) Termin trzymiesięczny, wskazany w art. 1, będzie obliczany od dnia następnego po dniu dokonania publikacji w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości.

III. PRZEPISY OBOWIAZUJĄCE W WOJEWÓDZTWACH CENTRALNYCH.

55.

KODEKS CYWILNY, OBOWIAZUJĄCY NA OBSZARZE B. KRÓLESTWA POLSKIEGO.

Księga trzecia. Tytuł i o spadkach.

Art. 770.

Powinni żądać od trybunału pierwszej instancji, w którego okręgu otworzył się spadek, wprowadzenia siebie w posiadanie. Co do żądania tego trybunał stanowić może dopiero po dokonaniu trzech ogłoszeń i obwieszczeń (publications et affiches) podług form zwykłych oraz po wysłuchaniu wniosków prokuratora cesarskiego.

56.

KODEKS HANDLOWY, OBOWIAZUJĄCY W B. KRÓLESTWIE POLSKIM.

KSIĘGA TRZECIA.

O upadłościach i bankructwach.

Art. 457 (zdanie 1).

Wyrok w streszczeniu będzie rozlepiony i zamieszczony w pismach publicznych sposobem, w art. 683 Kod. Post. Cyw. wskazanym;

Art. 476.

Natychmiast po złożeniu przez kuratorów bilansu sędziemu-komisarzowi, sporządzi on najdalej w ciągu dni trzech, listę wierzycieli, która zostanie złożona trybunałowi handlowemu i nakaże ich zwołać listami oraz przez ogłoszenia tak rozlepiane, jak i umieszczane w pismach publicznych.

Art. 607.

W tym celu, za dopilnowaniem zarówno prokuratora królewskiego jak i przewodniczącego trybunału handlowego, odpis pomienionej prośby wywieszony będzie na przeciąg dwóch miesięcy w salach posiedzeń powyższych trybunałów, jakoteż na giełdzie i w urzędzie miejskim, a nadto podany będzie w streszczeniu do pism publicznych.

57.

PRAWO O USTALENIU WŁASNOŚCI DÓBR NIERUCHOMYCH,
O PRZYWILEJACH I HIPOTEKACH z 14/26 kwietnia 1818 r.
(Dz. Pr. V, 295).

Art. 127.

Wiadomość o otwarciu spadku, ogłoszoną będzie urzędowo nie przez gazety i przez właściwy dziennik wojewódzki, z wyznaczeniem terminu rocznego. Ogłoszenie nastąpi co kwartał.

Prawo z 16/28 czerwca 1830 r. względem zmiany art. 127 prawa sejmowego o hipotekach z roku 1818 oraz względem dowodów legitymacji przez świadków. (Dz. Pr., XIII. 116).

Art. 1. Przepisy art. 127 prawa sejmowego z roku 1818 o ustaleniu własności dóbr nieruchomości, o przywilejach i hipotekach zmieniają się w sposób następujący:

1) Termin ogólny roczny skracą się do miesięcy sześciu.

2) Wiadomość o otwarciu spadku ogłaszana będzie tylko dwa razy z przerwą trzymiesięczną przez dziennik właściwy wojewódzki, tudzież Dziennik Powszechny, lub gazetę do ogłaszania obwieszczeń tego rodzaju przez rząd upoważnioną.

IV. PRZEPISY, OBOWIĄZUJĄCE W WOJEWÓDZ-
TWACH WSCHODNICH.

58.

PRAWO CYWILNE. (Zbiór praw b. ces. ros. t. X cz. I wyd. 1914 r.).

Księga trzecia. Rozdział V o testamentach.

Art. 1066^s.

Ogłoszenie o zatwierdzeniu testamentu przez Sąd Okręgowy (art. 1060) zostaje przesłane do Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości celem ogłoszenia.

59.

USTAWA KREDYTOWA. (t. XI cz. 2 Zb. pr. ces. ros.).

Rozdział X. O zamknięciu instytucyj kredytowych wskutek upadłości.

Art. 153.

Decyzje Zarządu konkursowego o zaliczeniu długów do rodzajów i kategorii w razie niestawienia się wierzycieli dla otrzymania odpisów tych decyzyj uważane są za ogłoszone wierzycielom, po upływie miesiąca od dnia wydrukowania w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości obwieszczenia o wezwaniu ich dla wysłuchania decyzyj. Obwieszczenie to dokonywa się przez Zarząd konkursowy w trybie ustalonym w art. 8 załącznika do uwagi do art. 1400 Ust. post. cywilnego.

USTAWA POSTĘPOWANIA HANDLOWEGO. (Tom XI część 2
Zbioru praw. b. ces. ros. wydanie 1912 r.).

Rozdział III. Procedura w sprawach upadłości handlowej.

Art. 413.

Na podstawie tejże decyzji posyła się ogłoszenie o upadłości dla trzykrotnego obwieszczenia w trzech następujących po sobie numerach Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości.

Art. 441

O utworzeniu zarządu konkursowego ogłasza się w policji, na giełdzie, w „Monitorze Polskim” i w jednym z pism miejscowych.

Art. 515.

Wyznaczenie terminu zebrania¹⁾ winno być ogłoszone w „Monitorze” przynajmniej na tydzień naprzód.

Art. 532.

Wszystkie postanowienia ogólnego zgromadzenia wierzycieli przedstawiają się sądowi, po jego zatwierdzeniu ulegają wykonaniu i ogłaszają się w „Monitorze Polskim”.

U w a g a. Po zakończeniu sprawy o upadłość właściwa instytucja dokonywa publikacji w „Monitorze Polskim” z wymienieniem numeru, w którym wydrukowano pierwiastkowe ogłoszenie (art. 413). W obwieszczeniu o zakończeniu sprawy o upadłość zaznacza się oprócz tego charakter upadłości, w razie umorzenia sprawy skutkiem pojednania (art. 544) zaznacza się o tem w obwieszczeniu. Obwieszczenia te dokonywają się bezpłatnie. Tryb wydrukowania ich ustala Minister Sprawiedliwości.

¹⁾ ogólnego zebrania wierzycieli.

PRAWO O USTALENIU WŁASNOŚCI DÓBR NIERUCHOMYCH,
O PRZYWILEJACH I HIPOTEKACH. (Dz. U. R. P. 1928 Nr. 53,
poz. 510).

Art. 147 (ustęp I).

Wiadomość o wywołaniu nieruchomości do regulacji pierwiastkowej w wyznaczonym w tym celu terminie ogłoszona będzie we właściwym według położenia dóbr dzienniku urzędowym tudzież przynajmniej w jednym z dzienników prywatnych według uznania zwierzchności hipotecznej.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI z 27 lipca
1932 r. INSTRUKCJA DLA POWIATOWYCH WYDZIAŁÓW HIPO-
TECZNYCH W WOJEWÓDZTWACH WSCHODNICH. (Dz. U.
R. P. Nr. 66, poz. 619).

§ 14 ustęp I.

Obwieszczenia, wywołujące regulację, ogłaszane będą w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości raz jeden. Powiatowy wydział hipoteczny odeśle obwieszczenia gotowe do Redakcji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości tak wcześnie, aby najdalej w dni 14 od ich daty, mogły być umieszczone w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości; wezwie zarazem Redaktora o nadesłanie do akt hipotecznych egzemplarza Dziennika z dokonaniem ogłoszeniem.

V. PRZEPISY, OBOWIĄZUJĄCE W WOJEWÓDZ- TWACH POŁUDNIOWYCH.

63.

USTAWA HIPOTECZNA z 25 lipca 1871 r. (Dz. p. p. austr. Nr. 95).

§ 120 (ustęp II).

Edykt należy przybić w sądzie i ogłosić trzykrotnie w pi-
smach, przeznaczonych do sądowych obwieszczeń. Sąd hipoteczny
oceni według własnego uznania, czy edykt należy ogłosić także
w innych krajowych lub zagranicznych pismach.

64.

USTAWA z 25 lipca 1871 r. O POSTĘPOWANIU, MOGĄCEM SIĘ
ZARZĄDZIĆ W CELU USTALENIA KSIĄG GRUNTOWYCH
I GÓRNICZYCH W RAZIE ICH ZAŁOŻENIA, UZUPEŁNIENIA,
WZNOWIENIA LUB ZMIANY. (Dz. p. p. austr. Nr. 96).

§ 23 (ustęp I).

Edykta, według przepisów niniejszej ustawy wydać się ma-
jące, należy ogłosić trzykrotnie w stosownych odstępach czasu
w dziennikach krajowych, przeznaczonych na obwieszczenia są-
dowe i podać do wiadomości przez obwieszczenie w tych gmi-
nach, w których leżą nieruchomości, mające być przedmiotem
zamierzonych czynności urzędowych.

65.

ORDYNACJA UGODOWA z 10 grudnia 1914 r. (Dz. p. p. austr.
Nr. 332).

§ 5 (ustępy IV i V).

Wyciąg z edyktu należy ogłosić w dzienniku centralnym.
Do ogłoszenia edyktu i innych publicznych obwieszczeń
należy zresztą stosować przepisy § 117, ustęp 2 p. c. Takie obwie-
szczenia zamieszcza się tylko w streszczeniu.

§ 49.

Uгода wymaga zatwierdzenia przez sąd ugodowy.
Rozstrzygnięcie sądu ugodowego obwieszczone będzie pu-
blicznie. Wygotowanie należy doręczyć wszystkim wierzycielom
oraz innym interesowanym.

§ 56 (ustęp IV zdanie 1).

Zastanowienie postępowania należy obwieścić publicznie.

66.

ROZPORZĄDZENIE CESARSKIE z 31 sierpnia 1915 r. O AMOR-
TYZACJI DOKUMENTÓW. (Dz. p. p. austr. Nr. 257). z uwzględ-
nieniem zmian wprowadzonych Rozporządzeniem Prezydenta z 24
lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 181).

§ 6.

Edykt należy doręczyć stronom interesowanym, przybić go
na tablicy sądowej i umieścić raz w gazecie, przeznaczonej do
ogłaszania urzędowych obwieszczeń sądu. Zresztą mają odpowie-
dnie zastosowanie przepisy § 117, ustęp 2, procedury cywilnej.

§ 12 (ustępy II i III).

Uchwała, którą dokument zostaje amortyzowany, powinna
zawierać daty, wymienione w § 5, ustęp 2 l. 1 i 2, jakoteż stwier-
dzenie, że termin edyktałny upłynął bezskutecznie.

Uchwałę należy doręczyć interesowanym. Ponawianie ogła-
szania w dzienniku należy wstrzymać.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI z 21 listopada 1921 r. W PRZEDMIOCIE URZĘDOWYCH OGŁOSZEŃ SĄDOWYCH W OKRĘGACH SĄDÓW APELACYJNYCH KRAKOWSKIEGO I LWOWSKIEGO. (Dz. U. R. P. Nr. 93, poz. 691).

Na podstawie par. 99 ustawy z 27 listopada 1896, austr. Dz. U. Nr. 217 o organizacji sądownictwa zarządza się co następuje:

§ 1. Wszelkie ogłoszenia, które w myśl ustaw i rozporządzeń mają być dokonywane przez sądy w publicznych czasopiśmie lub w dzienniku, przeznaczonym do urzędowych obwieszczeń, winny sądy zamieszczać nadal w dzienniku „Gazeta Lwowska“.

§ 2. Ogłoszenia, które w myśl przepisów ustawy (par. 424 i 493 austr. proc. karn., par. 16 i 29 austr. ustawy notarialnej) mają być ogłaszane w dzienniku urzędowym, w gazecie urzędowej lub w krajowej gazecie urzędowej, winny sądy zamieszczać w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej, t. j. w „Monitorze Polskim“.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

VI. PRZEPISY, OBOWIĄZUJĄCE W WOJEWÓDZTWACH ZACHODNICH.

USTAWA O POSTĘPOWANIU CYWILNEM z 30 stycznia 1877 r.¹⁾

KSIĘGA DZIEWIĄTA.

Postępowanie wywoławcze.

§ 948.

Publiczne obwieszczenie wywołania skutecznia się przez przybicie go na tablicy sądowej i przez ogłoszenie w „Monitorze Polskim“, a oprócz tego, jeśli tylko ustawa nie zawiera dla poszczególnego wypadku odmiennego zarządzenia, według przepisów, podanych w § 204 dla wezwań²⁾.

§ 956.

Sąd może nakazać publiczne obwieszczenie istotnej treści wyroku, wykluczającego przez jednorazowe ogłoszenie go w „Monitorze Polskim“.

§ 1009.

Publiczne obwieszczenie wywołania dokonywa się przez przybicie na tablicy sądowej i w lokalu giełdy, jeśli ta istnieje w siedzibie sądu wywoławczego, oraz przez trzykrotne ogłoszenie w dziennikach, wymienionych w ust. 2 § 204.

¹⁾ Paragrafy nadal obowiązujące na podstawie art. XXXI przepisów wprowadzających Kodeks Postępowania Cywilnego (Dz. U. R. P. 1930. Nr. 83, poz. 652).

²⁾ Jeżeli pismo zawiera wezwanie, potrzebne jest nadto dwukrotne zamieszczenie wyciągu z tego pisma w dzienniku, przeznaczonym w siedzibie sądu procesowego do publicznych obwieszczeń urzędowych, oraz jednokrotnie umieszczenie tegoż wyciągu w „Monitorze Polskim“. Sąd procesowy może zarządzić, by wyciąg ogłoszono jeszcze w innych pismach i kilka razy. (Drugie zdanie ustępu II i ustępu III art. 204 U. P. C.).

Sąd może nakazać, by ogłoszenie nastąpiło jeszcze w innych dziennikach i więcej razy.

Jeżeli wywołanie odnosi się do papieru na okaziciela i w dokumencie będzie zaznaczone lub jeśli postanowienia, na których podstawie udzielono wymaganego zatwierdzenia przez państwo, przepisują, że obwieszczenie publiczne winno nastąpić w innych oznaczonych dziennikach, natenczas obwieszczenie musi nastąpić również przez ogłoszenie w owych dziennikach. To samo stosuje się przy zapisach długu wystawionych przez państwo, jeśli ustawa przepisuje skutecznienie publicznego obwieszczenia w wymienionych w niej dziennikach.

§ 1017.

W wyroku wykluczającym należy uznać dokument za pozbawiony mocy.

Wyrok wykluczający należy w jego istotnej treści ogłosić w „Monitorze Polskim”. Przepisy ust. 3 § 1009 mają odpowiednie zastosowanie.

W podobny sposób należy dokonać ogłoszenia wyroku, wydanego na skutek decyzji zaczepiającej, po uprawomocnieniu się, o ile na jego podstawie zostało uchylone pozbawienie mocy.

69.

USTAWA O POSTĘPOWANIU UPADŁOŚCIOWEM z 10 lutego 1877 r. (Dz. pr. Rzeszy niem. Nr. 10, str. 351).

§ 76 (ustępy I i II).

Publiczne obwieszczenia dokonywuje się przez najmniej jednorazowe umieszczenie w piśmie, przeznaczonem do urzędowych obwieszczeń; umieszczenie może nastąpić wyciągowo. Z upływem drugiego dnia po wydaniu pisma, zawierającego obwieszczenie lub pierwsze obwieszczenie, uważa się obwieszczenie za dokonane.

Sąd może zarządzić dalsze obwieszczenia.¹⁾

¹⁾ Wypadki obwieszczeń (§§ 81, 93, 98, 111, 116, 151, 163, 179, 190, 198, 203, 205).

Pisma, przeznaczone do urzędowych obwieszczeń: „Monitor Polski i Wojewódzki Dziennik Urzędowy”.

70.

KODEKS CYWILNY z 18 sierpnia 1896 r..

Rozdział III. Własność: Tytuł trzeci. Nabycie i utrata własności rzeczy ruchomych.

VI. Znalezienie rzeczy. 3. Ogłoszenie.

§ 980.

Publiczną licytację można przedsięwziąć dopiero wtedy, gdy uprawnionych do odbioru wezwano zapomocą publicznego ogłoszenia, zawierającego doniesienie o znalezieniu, do zgłoszenia swych praw w przeciągu ustanowionego czasokresu i gdy ten czasokres upłynął bez skutku; sprzedaż jest niedopuszczalna, gdy jedno zgłoszenie wczas wpłynęło.

Ogłoszenie nie jest potrzebnem, gdy należy się obawiać zepsucia rzeczy lub gdy przechowywanie jest połączone z niestosunkowymi kosztami.

Rozdział V. Służebności. Tytuł drugi. Użytkowanie. I. Użytkowanie rzeczy.

Ogłoszenie licytacji.

§ 1237.

Czas i miejsce licytacji należy ogłosić publicznie, przyczem należy zastaw ogólnie określić. Właściciela i osoby trzecie, którym przysługuje prawo na zastawie, należy odrębnie zawiadomić, zawiadomienia można zaniechać, jeżeli ono jest niemożliwe.

Księga czwarta. Rozdział pierwszy. Małżeństwo. Tytuł szósty. Małżeńskie prawo majątkowe. Rejestr praw majątkowych. 5. Ogłoszenie wpisu.

§ 1562.

Sąd powiatowy powinien ogłosić wpis w gazecie przeznaczonej dla jego ogłoszeń.

Jeżeli wpisano zmianę statutu majątkowego, winno się ogłoszenie ograniczyć do oznaczenia stanu majątkowego i jeżeli tenże

uregulowano odmiennie, aniżeli w ustawie, do ogólnego oznaczenia odmiennych postanowień.

Księga piąta. Prawo spadkowe. Rozdział II. Stanowisko prawne dziedzica. Tytuł drugi. Odpowiedzialność dziedzica za zobowiązanie spadkowe. II. Ograniczenie odpowiedzialności dziedzica. Ogłoszenie wprowadzenia zarządu.

§ 1983.

Sąd spadkowy ogłosi wprowadzenie zarządu spadku w piśmie, przeznaczonym dla jego ogłoszeń.

Tytuł czwarty. Mnogość dziedziców. II. Stosunek prawny między dziedzicami, a wierzycielami spadkowymi. Wezwanie wierzycieli do zgłoszenia swych pretensji przez dziedzica.

§ 2061.

Każdy współdziedzic może wezwać publicznie wierzycieli spadkowych, by zgłosili swe pretensje w przeciągu sześciu miesięcy u niego lub w Sądzie Spadkowym. Jeżeli wezwanie nastąpiło, odpowiada po podziale każdy współdziedzic tylko za część pretensji, odpowiadającą jego części dziedzicznej, o ile przed upływem czasokresu nie nastąpi zgłoszenie lub pretensja nie jest mu w chwili podziału znana.

Wezwanie należy ogłosić w „Monitorze Polskim” i w gazecie, przeznaczonej do ogłoszeń Sądu spadkowego. Czasokres rozpoczyna się z ostatnim ogłoszeniem. Koszta ponosi dziedzic, ogłaszający wezwanie.

71.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA B. DZIELNICY PRUSKIEJ z 6-go grudnia 1919 r. O OGŁOSZENIACH, DOKONYWANYCH DOTĄD W „ORĘDOWNIKU DLA RZESZY” LUB W „ORĘDOWNIKU PAŃSTWOWYM” ALBO W „TYGODNIKU URZĘDOWYM”. (Tygodnik Urzędowy Nr. 69, poz 172).

Z mocy zadania, poruczonego mi art. 6 ustawy o tymczasowej organizacji zarządu b. dzielnicy pruskiej z dnia 1 sierpnia 1919 r. („Dziennik Praw”, str. 675 i nast.), stanowiąc w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, co następuje:

Art. 1.

Uchyła się moc obowiązującą rozporządzenia z dnia 8 kwietnia 1919 r. lic. 18, ogłoszonego w „Tygodniku Urzędowym”, a dotyczące ogłoszeń w gazecie „Reichsanzeiger”.

Art. 2.

Gdziekolwiek w przepisach, obowiązujących dotychczas w b. dzielnicy pruskiej, w statutach osób prawnych lub umowach przewidziane są ogłoszenia w „Orędowniku dla Rzeszy” („Reichsanzeiger”), w „Orędowniku państwowym” („Staatsanzeiger”) lub w „Tygodniku Urzędowym”, to ogłoszenia te muszą być pod rygorem swej skuteczności umieszczane w „Monitorze Polskim”, jako „Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej” i to jedynie w języku polskim.

Art. 3.

O ile władzy sądowej lub administracyjnej pozostawiono w poszczególnych wypadkach wybór pisma, w którym ma się dokonać ogłoszenia, to owo ogłoszenie musi umieścić się pod rygorem jego skuteczności w jednej z gazet, wydanych w języku polskim, i to w tekście polskim, przyczem dopuszczalnem jest dodanie tłumaczenia na język niemiecki.

Niedopuszczalnem jest dodanie do tekstu tłumaczenia na język niemiecki tego ogłoszenia, które ma się dokonać w „Monitorze Polskim”.

Nadto władza sądowa lub administracyjna może według swego uznania lub na wniosek interesowanych stron opublikować ogłoszenie również w jednej z gazet, wydawanych w języku niemieckim, atoli tylko wtedy, gdy za tem przemawiają ważne powody, w szczególności, gdy przez to będzie można osiągnąć szybsze uprzystępnienie ogłoszenia obywatelom, nie władającym dostatecznie językiem polskim.

Art. 4.

O ile władze korzystały z prawa oznaczenia już zgóry, w jakich gazetach ma się pomieszczać w pewnych wypadkach ogłoszenia, mają te władze w przeciągu miesiąca od dnia ogłoszenia

niniejszego rozporządzenia oznaczyć na nowo owe gazety i odpowiednie propozycje przedstawić swej władzy przełożonej.

Władzy przełożonej służy prawo zatwierdzania wzgl. zmiany przedłożonej propozycji z tem atoli ograniczeniem, że gdyby przełożona władza do ośmiu dni, od dnia nadejścia propozycji niższej władzy licząc, owej propozycji nie zmieniła, propozycja staje się stanowczo obowiązującą.

Art. 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1920 r.

72.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ z 6-go marca 1928 r. O ZAPOBIEGANIU UPADŁOŚCI NA OBSZARZE OKRĘGÓW SĄDÓW APELACYJNYCH W POZNANIU I TORUNIU ORAZ SĄDU OKRĘGOWEGO W KATOWICACH. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 244).

Art. 4 (ustępy I i II).

Sąd po otrzymaniu podania wyznaczy niezwłocznie termin najdalej miesięczny do rozpoznania sprawy, o czym ogłosi co najmniej na tydzień naprzód w „Monitorze Polskim” oraz w dwóch czasopismach prywatnych według swego uznania.

W ogłoszeniu będzie zaznaczone, że wierzyciele mogą przybyć na rozprawę, celem udzielenia sądowi wyjaśnień.

Art. 11. (ustępy I i II).

Uchwała zarządzająca odroczenie wypłat jest natychmiast wykonalna.

Uchwała ta będzie ogłoszona w „Monitorze Polskim” i przynajmniej w jednym czasopiśmie nieurzędowym według uznania sądu, nadto winna być niezwłocznie wywieszana w gmachu sądu.

Art. 26.

Koszty ogłoszeń postępowania w sprawie ponosi dłużnik.

Art. 29.

Sąd zarządzi ogłoszenie uchwały (art. 27 i 28) trybem, przewidzianym w art. 11.

Art. 38.

Uchwała sądu, zarządzająca otwarciem postępowania układowego, będzie ogłoszona w czasopismach, wskazanych w art. 4 niniejszego prawa.

Art. 50 (ustęp I).

O terminie ogólnego zgromadzenia wierzycieli sąd obwieści trybem art. 4 niniejszego prawa.

Art. 69 (ustęp I).

O zakończeniu postępowania sąd obwieści w sposób, przewidziany w art. 11.

VII. PRZEPISY OBOWIĄZUJĄCE W WOJEWÓDZTWIE ŚLĄSKIM.

73.

ROZPORZĄDZENIE z 21 czerwca 1922 r. W PRZEDMIOCIE WYDAWANIA „GAZETY URZĘDOWEJ WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO” (Gazeta Urzędowa 1922 Nr. 1).

Art. 3.

Gazeta Urzędowa Województwa Śląskiego będzie obejmowała dział urzędowy i nieurzędowy, w którym to ostatnim będą również umieszczane obwieszczenia.

Art. 4.

Wydawanie wszystkich zarządzeń, wprowadzających w życie niniejsze rozporządzenie porucza się Wojewodzie.

74.

USTAWA z 26 września 1922 r. O OGŁOSZENIACH, DOKONYWANYCH W ORĘDOWNIKU RZESZY NIEMIECKIEJ I W ORĘDOWNIKU PAŃSTWA PRUSKIEGO. (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 780).

Art. 1.

Ogłoszenia, które według przepisów niemieckich i pruskich albo według postanowień statutowych lub umownych winny być dokonywane przez umieszczenie w Orędowniku Rzeszy Niemieckiej (Deutscher Reichsanzeiger) lub w Orędowniku państwowym (Preussischer Staatsanzeiger), będą umieszczane w gazecie rządowej „Monitor Polski”.

Art. 2.

Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Prezydentowi Ministrów w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 3.

Ustawa niniejsza dotyczy spraw, niezastrzeżonych ustawodawstwu śląskiemu, i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

SKOROWIDZ DO CZĘŚCI I

Cyfry oznaczają stronicę niniejszego wydawnictwa;
c — przepisy obowiązujące w wojew. centralnych i wschodnich,
p — „ „ „ „ południowych,
z — „ „ „ „ zachodnich,
o — „ „ „ na obszarze całego państwa.

Administracja czasopisma (przepisy o ochronie lokatorów) 29.
Areszt druku zob. zajęcie druku.
Artykuły dyskusyjne (prawo autorskie) 21.
Autor 21 — 22.
Bezpłatne dostarczanie druków dla celów bibliotecznych i urzędowej rejestracji (o) 16 — 20.
Biblioteki 16 — 20.
Cenzura 7.
Cenzura ogłoszeń leczniczych 34 — 37.
Czasopisma (prawa autorskie) 21 — 22.
Czasopisma wydawane przez urzędy i instytucje państwowe 24.
Czasopisma wydawane przez związki samorządowe 24.
Czasopisma zagraniczne (zajęcie) (c) 8 — 9.
Czasopisma (definicja) zob. pisma periodyczne.
Debit druków zagranicznych (c) 9.
Dodatki do czasopism (taryfa pocztowa) 52, 63.
Dodatki nadzwyczajne (zawiadomienie Inspektoratu Pracy) 23.
Drobne informacje dziennikarskie (prawo autorskie) 22.
Drukarnie 28.
Dworcowe przesyłki gazetowe zob. przesyłki dworcowe.
Dziennik Ustaw R. P. (opłaty za przysyłanie i doręczanie) 61, 62.
Dziennikarze (paszporty ulgowe) 30 — 31.
Dziennikarze (stypendja państwowe) 31 — 32.
Dziennikarze (umowa o pracę) 30.
Dziennikarze (wynagrodzenie) 28.
Egzemplarz bezpłatny na żądanie biblioteki uniwersyteckiej (o) 16, 18.
Egzemplarz obowiązkowy dla celów bibliotecznych i urzędowej rejestracji (o) 16 — 20.
Egzemplarz obowiązkowy dla władzy administracji ogólnej 16, 18.

Egzemplarze czasopism z ubiegłych okresów prenumeraty (przesyłanie pocztą) 57 — 58, 65.
Egzemplarze okazowe zob. okazowe egzemplarze.
Egzemplarze zwrotne czasopism (przesyłanie pocztą) 58 — 60, 65.
Informacje dziennikarskie (prawo autorskie) 21 — 22.
Kodeks Karny (postanowienia o przedawnieniu) 11.
Kolportaż 23 — 24, 25 — 26, 59, oraz zob. zezwolenie.
Konfiskata zob. zajęcie druku.
Konstytucja (art. 105) 7.
Korespondencja w sprawie prenumeraty czasopism (opłata ulgowa) 44 — 50.
Krytyka Rządu zob. znieważenie władzy.
Obroty drukarni osiągnięte z druku pism własnych (podatek przemysłowy) 27.
Odbiorcy hurtowi pism periodycznych (podatek przemysłowy) 25.
Oddziały wydawnictw pism periodycznych (podatek przemysłowy) 25 — 24.
Odszkodowanie za niezatwierdzone konfiskaty prasowe 28.
Ogłoszenia lekarzy 37.
Ogłoszenia o loteriach obcokrajowych i krajowych niedozwolonych (zakaz) 33.
Ogłoszenia programów wyścigowych (wyłączość) 33.
Ogłoszenia treści lekarskiej 34 — 37.
Ogłoszenia uzdrowisk, zakładów leczniczych i wód mineralnych 37.
Ogłoszenie wyroku zob. wyrok sądowy.
Okazowe egzemplarze czasopism (taryfa pocztowa) 63.
Paszporty zagraniczne dla dziennikarzy 30 — 31.
Pisma periodyczne (definicja) 26 — 27.
Pisma w sprawie pozwolenia na sprzedaż druków (p) 10 — 11.
Podatek od ogłoszeń (zwolnienie czasopism) 27 — 28.
Podatek przemysłowy 25 — 27.
Praca w niedziele i dni świąteczne w drukarniach 23.
Prasa lekarska (fachowa) 35.
Prawo autorskie 21 — 22.
Prenumerata czasopism (wzory tekstów korespondencji) 44 — 50.
Prenumerata czasopism zagranicznych (porozumienie londyńskie) 50 — 57.
Programy wyścigowe (ogłoszanie) 33.
Przedawnienie przestępstw prasowych 11.
Przedmioty użytku (definicja w związku z ogłoszeniami) 34 — 35.
Przedruk artykułu obłożonego aresztem (z) 11.
Przedsiębiorstwa ulicznej sprzedaży gazet z koszyków 25.
Przesyłanie pocztą egzemplarzy czasopism z ubiegłych okresów prenumeraty 57 — 58, 65.
Przesyłanie pocztą zwrotnych egzemplarzy czasopism 58 — 60, 65.
Przesyłki dworcowe 67 — 71.
Przesyłki lotnicze gazet 65 — 66.
Przewóz czasopism koleją 67 — 71.

Redakcja czasopisma (przepisy o ochronie lokatorów) 29.
Redaktor (p) 10, (z) 11.
Roznosiciele pism (ubezpieczenie na wypadek bezrobocia) 29.
Rozpowszechnianie fałszywych wiadomości (o) 13 — 14.
Rozsyłka czasopism poza obrębem 15 km z pominięciem poczty 38.
Sprzedaż pism periodycznych zob. kolportaż.
Świadczenia przemysłowe dla kantorów wydawnictw dzienników 23 — 24.
Świadczenia przemysłowe dla przedsiębiorstw ulicznej sprzedaży gazet z koszyków 25.
Świadczenia przemysłowe (zwolnienie ubocznej sprzedaży gazet) 25 — 26.
Taryfa bagażowa P. K. P. (czasopisma) 67 — 71.
Taryfa celna (niektóre pozycje) 71 — 75.
Taryfa pocztowa (czasopisma) 61 — 64.
Taryfa telefoniczna (rozmowy prasowe i P. A. T.) 64.
Taryfa za przewóz lotniczy gazet 65 — 66.
Telefoniczne rozmowy prasowe 64.
Telegramy prasowe 39 — 44.
Usiłowanie rozpowszechniania zapomocą druku (o) 12.
Wiadomości bieżące (prawo autorskie) 22.
Wiadomości fałszywe 13 — 14.
Wiadomości z dochodzeń i śledztw (o) 12 — 13.
Wydawca (wydrukowanie wyroku sądowego) (c) 9 — 10.
Wyrok sądowy (wydrukowanie) (c) 9 — 10.
Wzory tekstów korespondencji w sprawach prenumeraty 45—50.
Zabronienie wydawnictwa periodycznego (c) 10.
Zajęcie druku (c) 8 — 9, 28.
Zawieszenie wydawnictwa periodycznego (c) 10.
Zarządzający zakładem drukarskim (o) 16, 17, 18.
Zezwolenie na sprzedaż krajowych pism periodycznych (p) 10—11.
Zniesławienie (o) 15.
Zniesławienie władzy (o) 12.
Zwrot szkody za konfiskatę 28.

SKOROWIDZ DO CZĘŚCI II

Cyfry oznaczają stronicę.

Adwokaci 105.
 Amortyzacja dokumentów 127.
 Bank Polski (bilanse i roczne zamknięcia rachunków zysków i strat) 92.
 Banki (bilanse) 94.
 Czasopisma fachowe zob. prasa fachowa.
 Czasopisma prywatne 117, 118.
 Czasopisma prywatne według uznania prezesa sądu 118.
 Czasopisma prywatne (nieurzędowe) według uznania sądu 118, 134 — 135.
 Czasopisma publiczne 128.
 Czasopismo będące organem związku rewizyjnego spółdzielni 80.
 Czeki zaginione 84.
 Dostawy i roboty na Polskich Kolejach Państwowych 91.
 Dostawy wojskowe 84 — 86.
 Dzienniki nieurzędowe według wyboru władzy 79.
 Dziennik poczytny w danej miejscowości rozpowszechniony 105, 107, 108, 109.
 Dziennik policyjny 94.
 Dziennik prywatny według uznania zwierzchności hipotecznej 125.
 Dziennik przeznaczony do ogłoszeń sądowych 84.
 Dziennik przeznaczony do urzędowych obwieszczeń sądowych 84, 126 — 128.
 Dziennik rozpowszechniony 106 — 108.
 Dziennik urzędowy 128.
 Dziennik Urzędowy Głównego Urzędu Miar 98.
 Dziennik Urzędowy Ministerstwa Sprawiedliwości 88, 104, 105, 107, 120, 123, 124, 125.
 Dziennik urzędowy powiatu lub województwa 82, 87, 97 — 98, 122, 125. zob. także Dzienniki Wojewódzkie.
 Dziennik Urzędowy Rzeczypospolitej Polskiej, zob. Monitor Polski.

Dzienniki warszawskie 104.
 Dzienniki Wojewódzkie 97, 98 — 99, 120, zob. także dziennik urzędowy powiatu lub województwa.
 Edykta sądowe 126, 127.
 „Gazeta Lwowska” 83, 128.
 Gazeta najbardziej poczytna w danej miejscowości 117 — 118.
 Gazeta przeznaczona do ogłoszeń sądu spadkowego 132.
 Gazeta rządowa 94 — 95, 117, 126, zob. także „Monitor Polski”.
 Gazeta urzędowa 128.
 Gazeta urzędowa krajowa 128.
 Gazeta Urzędowa Województwa Śląskiego 136.
 Gazeta wyznaczona przez sędziego rejestrowego 80 — 81.
 Gazety oznaczone zgóry dla pomieszczania w pewnych wypadkach ogłoszeń 133.
 Gazety wydawane w języku niemieckim 133.
 Hipoteka 122, 125, 126.
 Kartele (wyciągi z wpisów do rejestru) 111.
 Komunalne kasy oszczędności 91 — 92.
 Książeczki K. K. O. zgubione 92.
 Księgi gruntowe i górnicze, zob. hipoteka.
 Licytacje 103, 104, 105, 106, 107 — 109, 131, 132.
 Listy gończe 93, 94.
 „Monitor Polski” 79, 81 — 82, 83, 85, 86, 87, 92, 94, 98, 100, 101, 102, 106, 110, 111, 112 — 115, 117 — 118, 124, 128, 129 — 130, 133, 134, 136, zob. także gazeta urzędowa.
 Nazwiska (zmiana) 79, 81, 100 — 101.
 Obwieszczenia komorników 107 — 109.
 Obwieszczenia wywołujące regulację hipoteczną 117 — 118, 125.
 Ogłoszenia na wniosek stron w postępowaniu egzekucyjnym 118.
 Ogłoszenia płatne władz i urzędów państwowych 102.
 Ogłoszenia sądowe 86 — 91, 93, 107, 118, 121, 123, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 134, zob. także wyroki sądowe.
 „Orędownik dla Rzeszy i „Orędownik państwowy” 132 — 133, 136.
 P. T. A. (opłacanie należności za publikowanie ogłoszeń sądowych) 86 — 91.
 P. T. A. (wyłączne pośrednictwo w publikowaniu ogłoszeń płatnych władz i urzędów publicznych 82 — 83.
 Patent (orzeczenie unieważniające) 95.
 Pisma, podług wyboru założycieli spółki akcyjnej 113.
 Pisma przeznaczone do urzędowych obwieszczeń 130.
 Pisma publiczne 121.
 Pisma ustalone przez Ministerstwo Komunikacji 91.
 Pisma wskazane przez sąd w orzeczeniu 103, 118.
 Pismo codzienne, względnie czasopismo, najpoczytniejsze w miejscu dostawy i produkcji nabywanego materiału 91.
 Pismo dodatkowe dla obowiązkowych ogłoszeń, pochodzących od spółek akcyjnych 100, 101, 114.

Pismo miejscowe 124.
 Pismo miejscowe, przeznaczone do ogłoszeń rejestrowych 84.
 Pismo periodyczne, oznaczone uchwałą rady Komunalnej Kasy Oszczędności 97.
 Pismo przewidziane w statucie 80, 82, 83, 91, 92, 93, 97, 108.
 132, 136.
 Pismo przewidziane w umowie spółki z ogr. odp. 112.
 Pismo, przeznaczone do ogłoszeń przez walne zgromadzenie spółki akcyjnej 100, 113, 114.
 Pismo, przeznaczone do ogłoszeń spółdzielni 80, 116.
 Pismo, wyznaczone przez Radę Spółdzielczą do ogłoszeń rejestrowych 80, 116.
 P. K. O. (bilanse) 83.
 „Polska Gospodarcza“ 101.
 „Polska Zbrojna“ 84, 85.
 Postępowanie administracyjne (ogłoszenie w gazecie rządowej zamiast doręczenia) 94 — 95.
 Postępowanie egzekucyjne (obwieszczenia) 103, 105, 106, 107 — 109.
 Postępowanie karno - skarbowe (ogłoszenie w „Monitorze Polskim“ zamiast doręczenia) 102.
 Postępowanie spadkowe 132.
 Postępowanie wywoławcze 129 — 130.
 Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych 110.
 Prasa fachowa (lekarska) 105.
 Prasa nieurzędowa 111.
 Przetargi, zob. licytacje.
 Przetargi na dostawy państwowe 84 — 86 i 91.
 Rejestr handlowy (ogłoszenie wpisów) 112.
 Rejestr praw majątkowych (ogłoszenie wpisu) 131.
 Scalenie gruntów 82, 119 — 120.
 Spadki (ogłoszenia o otwarciu) 121, 122, zob. także postępowanie spadkowe.
 Spółdzielnie 80, 116.
 Spółki akcyjne 100, 112 — 115.
 Spółki wodne 82.
 Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością 112.
 Statki handlowe morskie (rejestr okrętowy) 80 — 81.
 Środki lecznicze, wydawane jedynie na recepty lekarskie 105.
 Testament (zatwierdzenie) 123.
 Towarzystwa ubezpieczeń 92, 95.
 „Tygodnik Urzędowy“ 133.
 Tytuły na okaziciela 85, 117.
 Uchwały Komitetu Likwidacyjnego do spraw byłych osób prawnych 111.
 Ugoda, zob. zapobieganie upadłości.
 Upadłość 121, 123 i 124, zob. także zapobieganie upadłości.

Weksle zaginione 84.
 „Wiadomości Urzędu Patentowego“ 95, 96, 97.
 Wyroki sądowe (ogłoszenia w pismach) 84, 102, 103, 118 — 119, 121, 122, 123, 126 — 127, 134 — 135.
 Wyroki Urzędu Patentowego 96 — 97.
 Wzoru rejestracja (orzeczenie unieważniające) 96.
 Zapobieganie upadłości 118 — 119, 126 — 127, 134 — 135.
 Zbiórki publiczne 110.
 Znak towarowy (orzeczenie unieważniające rejestrację) 96 — 97.

278000

SPIS RZECZY.

Część I.

	Str.
I. Przepisy zasadnicze	7
II. Prawo prasowe	8
IIId. Przepisy dotyczące dostarczania bezpłatnych egzemplarzy czasopism i dzienników	16
VI. Przepisy prawa autorskiego, dotyczące artykułów oraz informacji ogłaszanych w dziennikach i czasopismach	21
VII. Przepisy dotyczące przedsiębiorstw prasowych	30
IX. Przepisy o ogłoszeniach w prasie	33
X. Przepisy pocztowo - telegraficzne, dotyczące dzienników i czasopism	38
XI. Taryfy:	
Taryfa pocztowa (Czasopisma)	61
Taryfa telegraficzna (Rozmowy prasowe)	64
Taryfa za przewóz lotniczy gazet	65
Taryfa bagażowa P. K. P. (Przewóz czasopism)	67
Taryfa celna (Niektóre pozycje)	71
Biblijografia książek i artykułów w języku polskim o prawie prasowym (Uzupełnienie)	76

Część II.

Przepisy dotyczące dzienników i czasopism przeznaczonych do ogłoszeń obowiązujące:

I. Na obszarze całego państwa	79
II. W wojew. centralnych i wschodnich	117
III. W wojew. centralnych	121
IV. W wojew. wschodnich	123
V. W wojew. południowych	126
VI. W wojew. zachodnich	129
VII. W wojew. śląskiem	136
Skorowidz do części I.	137
Skorowidz do części II.	140

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA POCZT i TELEGRAFÓW z dnia 20 września 1934 r. o przekazach rozrachunkowych. (Dz. Urz. Min. P. i T. Nr. 19 poz. 86).

Na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o pocście, telegrafii i telefonii (Dz. U. R. P. z r. 1933 Nr. 63, poz. 481), zarządzam co następuje:

§ 1. Wpłaty kwot do 15 zł., należnych administracjom lub redakcjom czasopism lub wydawnictw, mogą być uskuteczniiane na pocście zapomocą przekazów rozrachunkowych, o ile dana redakcja lub administracja zgłosiła chęć korzystania z przekazów rozrachunkowych.

§ 2. Z przekazów rozrachunkowych mogą korzystać tylko redakcje lub administracje czasopism lub wydawnictw, posiadające w miejscowym urzędzie pocztowym kartę rozrachunkową (kartotekę).

Urzędy pocztowe będą zakładały karty rozrachunkowe (kartoteki) tylko na żądanie.

§ 3. Opłaty przekazowe uiszcza odbiorca przez potrącenie opłat w drodze rozrachunku, w wysokości ustalonej taryfą.

§ 4. Korzystający z przekazów rozrachunkowych otrzymuje każdorazowo listę przekazową (oryginał) wraz z odcinkami nadeszłych przekazów, potwierdzając odbiór na odpisie listy przekazowej.

§ 5. Wypłatę przekazów rozrachunkowych uskutecznia się w gotówce lub też w drodze rozrachunku wyłącznie w tym urzędzie pocztowym, w którym odbierca posiada kartę rozrachunkową.

Wypłata w gotówce może nastąpić tylko do rąk upoważnionego okaziciela oryginału listy przekazowej.

Rozrachunek może dotyczyć wpłacanych przekazów pocztowych, telegraficznych i rozrachunkowych

dla innych odbiorców, posiadających karty rozrachunkowe oraz wpłat na konta czekowe P. K. O.

§ 6. Korzystający z przekazów rozrachunkowych może przy odbiorze listy przekazowej (§ 4), wręczyć doręczycielowi należycie wypełnione blankiety przekazów i blankiety P. K. O., celem uskutecznienia wpłat na te przekazy w drodze rozrachunku. W tym celu korzystający z przekazów rozrachunkowych winien wpisać na odwrotnej stronie odpisu listy przekazowej ilość przekazów i blankietów P. K. O., sumy przekazywane oraz kwoty należnych opłat pocztowych. Dowody przyjęcia tych przekazów i blankietów P. K. O. otrzymuje odbiorca przy liście przekazowej w dniu następnym.

§ 7. Do reklamacji przekazów rozrachunkowych mają zastosowanie postanowienia dotyczące reklamacyj przekazów pocztowych.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze nie dotyczy prenumeraty czasopism za pośrednictwem urzędów pocztowych.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 października 1934 r.¹⁾

TARYFY: POCZTOWA, TELEGRAFICZNA i TELEFONICZNA. (Dz. Tar. p. t. i r. Nr. 11 poz. 31).

(Niektóre pozycje).

TARYFA POCZTOWA.

Rozdział 3. Przekazy pocztowe:

Poz. 172. Przekazy rozrachunkowe.

Za wpłatę i wypłatę abonamentu czasopism i wydawnictw periodycznych pobiera się od odbiorcy:

¹⁾ Przepisy wykonawcze z 20 września 1934 r. zostały ogłoszone w Nr. 19 poz. 90 Dziennika Urzędowego Min. P. i T.

za przekaz do kwoty	1 zł.	03 gr.
"	3 "	04 "
"	6 "	05 "
"	8 "	06 "
"	10 "	08 "
"	15 "	10 "

Rozdział 4. Zlecenia pocztowe:

I. Zlecenia inkasowe.

Poz. 184. Drobne zlecenia inkasowe miejscowe do 5 zł.:

za wykonanie drobnego zlecenia inkasowego w obrębie miejscowego okręgu doręczeń do 5 zł., 15 gr.

Poz. 185. Zlecenia inkasowe do 2.000 zł.:

a) za przesłanie i wykonanie zlecenia inkasowego:

do	10 zł.	20 gr.
ponad 10 —	30 "	30 "
" 30 —	50 "	40 "
" 50 —	2000 "	55 "

b) za przekazanie zainkasowanej kwoty zlecenia inkasowego przekazem zleceniowym do 50 zł. nie pobiera się żadnej dodatkowej opłaty, przy przekazaniu zaś blankietem nadawczym P. K. O. pobiera się opłatę manipulacyjną na rzecz P. K. O.

Powyżej 50 zł. za przekazanie zainkasowanej kwoty przekazem zleceniowym lub blankietem nadawczym P. K. O. potrąca urząd pocztowy oddawczy z zainkasowanej kwoty, opłatę za przekaz obrotu wewnętrznego (poz. 171), oraz opłatę manipulacyjną na rzecz P. K. O., jeżeli przekazanie kwoty nastąpiło blankietem P. K. O.;

c) za doręczenie wezwania do zapłaty 5 gr.

Rozdział 7. Czasopisma¹⁾.

Poz. 206. Dodatki do czasopism:

a) dodatki zwyczajne, dołączone do jednego egzemplarza czasopisma, nie podlegają opłacie, jeżeli waga pojedynczego dodatku lub wszystkich dodatków łącznie nie przekracza 100 g. Dodatki zwyczajne ponad 100 gr. podlegają tej samej opłacie jak czasopisma.

Dołączone do czasopism przez wydawcę blankiety wpłat P. K. O. i przekazy pocztowe na wznowienie prenumeraty, wolne są od opłaty;

b) za dodatki nadzwyczajne, dołączone do jednego egzemplarza czasopisma, a odpowiadające warunkom ustalonym dla druków bezadresowych, pobiera się opłatę jak za druki bezadresowe, za wszelkie inne dodatki nadzwyczajne pobiera się przy nadaniu 40% taryfowej opłaty dla druków odpowiedniej wagi.

Poz. 207. Zwrotne egzemplarze czasopism opłaca się: za każde 1.000 g. wagi wiązanki lub jej części 2 gr.

Rozdział 8. Różne opłaty²⁾.

Poz. 236. Za każdą dworcową przesyłkę gazetową, bez względu na ilość zawartych w przesyłce egzemplarzy czasopism (oprócz opłaty od czasopism, druków lub paczek), wysyłaną raz dziennie:

a) bezpośrednio przez administrację danego czasopisma, miesięcznie 1.00 zł.

b) w innych wypadkach, miesięcznie . . . 5.00 zł.

¹⁾ Zob. str. 65 tomu II (Suplementu).

²⁾ Zob. str. 67 — 71 tomu II (Suplementu).

TARYFA TELEGRAFICZNA¹⁾.

Telegramy pilne (płatna wskazówka służbowa — D —).

Poz. 15. Za telegramy prasowe opłata od wyrazu 15 gr. nadto od każdego telegramu zasadnicza opłata 25 gr.

TARYFA TELEFONICZNA.

Poz. 15. Opłaty za rozmowy między-miastowe.²⁾

Odległość między centralami, do których złączeni są wywołujący i wywołany (w kilometrach)		Za 3-minutową rozmowę		Za cofnięcie zgłoszonej rozmowy prasowej	Za cofnięcie rozmowy P. A. T.
		prasową	Polskiej Agencji Telegraficznej		
do	10 km.	10	10	5	5
ponad	10 do 15 ..	15	10	5	5
„	15 „ 20 ..	20	10	10	5
„	20 „ 25 ..	25	10	10	5
„	25 „ 50 ..	50	20	20	10
„	50 „ 100 ..	100	40	40	20
„	100 „ 200 ..	150	60	60	30
„	200 „ 300 ..	175	70	70	35
„	300 „ 400 ..	200	80	80	40
„	400 „ 500 ..	225	90	90	45
„	500 „ 600 ..	250	100	100	50
„	600 „ 700 ..	275	110	110	55
„	700 „ 800 ..	300	120	120	60
„	800 „ 900 ..	325	130	130	65

¹⁾ Zob. str. 248 — 249 tomu I.

²⁾ Zob. str. 249 — 250 w tomie I oraz 64 w tomie II (Suplement).

**ROZPORZĄDZENIE MINISTRA POCZTY
i TELEGRAFÓW z dnia 20 września
1934 r. o wprowadzeniu druku płatne-
go pod nazwą: „Przekaz rozrachunko-
wy”. (Dz. Tar. p. t. i r. Nr. 11 poz. 34).**

Na podstawie art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafii i telefonii (Dz. U. R. P. z r. 1933 Nr. 63, poz. 481), zarządzam co następuje:

§ 1. Wprowadza się druk płatny pod nazwą: „Przekaz rozrachunkowy” dla wpłacania kwot należnych administracjom lub redakcjom czasopism lub wydawnictw.

§ 2. Cena pojedynczego druku wynosi 1 gr.; przy nabyciu najmniej 1000 sztuk — za każde 1000 sztuk — 7 zł.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 października 1934 r.
